

Thanh Thanh Tử Cầm

Contents

Thanh Thanh Tử Cầm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	37
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9: Vĩ Thanh	58
10. Chương 10: Phiên Ngoại	59

Thanh Thanh Tử Cầm

Giới thiệu

Nguyên tác: Thụy Giảo Thể loại: Đam mỹ, nhất công nhất thụ, nam quán, băng lãnh công giáo hoạt t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-thanh-tu-cam>

1. Chương 1

Góc tây bắc thành Thượng Hòa có một con phố, trên phố ngày nào cũng họp chợ, có điều chợ này không như nơi khác, gọi là “chợ người”, nói trắng ra là nơi chuyên buôn bán con người. Tại đây có đàn ông, đàn bà, người già, trẻ con, có kẻ bị lừa đến, kẻ tự nguyện bán thân mai táng phụ mẫu huynh đệ, còn có những đứa con trong nhà không nuôi nổi, hay gia đình bị xử tội đem bán, hoặc những kẻ bán nghệ không bán thân, nói chung loại người gì cũng có.

Bạch Ninh mới sáng sớm đã dẫn theo tên đầu lĩnh bảo kê Lý Lộc đến “chợ người”, định bụng chọn vài mằm

tốt mang về. Đây là lần thứ hai y đến “chợ người”, có điều thân phận khác nhau. Mười năm trước, y là hàng hóa bị mua về nam quán; ngày hôm nay, y lại là ông chủ mới của nam quán tới mua người.

Nhờ nhuốc, lộn xộn, tồi tệ, hoàn cảnh của “chợ người” vẫn mười năm như một, rác rưởi chồng chất, mùi thối từng cơn, nồng nặc đến nỗi y không tự chủ được mà che ngay mũi lại.

“Con mẹ nó, thứ hôi thối bẩn thỉu này xéo đi!”

Lý Lộc khinh bỉ đá bay một người mặt mày lem luốc, toàn thân thấm đẫm máu loãng bên đường. Người sáng suốt đều biết tên kia chẳng sống được bao lâu nữa, không biết do đã cùng đường đành chạy tới bán mình hay bị kẻ khác gạt đến, sau đó thấy hần sắp chết mới quăng đại ở đây.

Bạch Ninh liếc Lý Lộc, không hề lên tiếng. Tên Lý Lộc này là một côn đồ năm xưa Trịnh Hầu Đầu tìm về, không biết học từ đâu mấy chiêu công phu mà không ai đỡ nổi một quyền của gã, thái độ hung ác tàn nhẫn, thô bạo ngang ngược, dám tiểu quan trong quán đa phần đều sợ. Nếu không phải Bạch Ninh sớm nắm bắt thời cơ, Trịnh Hầu Đầu vừa chết, y lập tức đánh tiếng với Ngọc Lưu, nhờ vào quan hệ với Ngự sử Vi Miễn nắm được khế ước đất đai nhà cửa của nam quán, chỉ sợ nam quán đã sớm rơi vào tay tên gian ác Lý Lộc.

May mà Lý Lộc tuy hung tàn nhưng không biết dùng đầu óc, vậy mới để y dễ dàng giành được quyền khống chế nam quán. Dù như thế, Bạch Ninh vẫn phải tiếp tục mượn sức của gã một cách cẩn trọng.

Thứ nhất, y muốn mượn tay Lý Lộc chèn ép Thượng Kỳ, sau khi Ngọc Lưu được Vi Miễn chuộc đi, tam đại hồng bài nam quán nay chỉ còn hai, cạnh tranh càng kịch liệt, ai chẳng muốn chỉ mình siêu quần xuất chúng, mà Bạch Ninh lại nhanh tay giành lấy quyền khống chế nam quán, trên Thượng Kỳ một kèo. Thượng Kỳ chậm chân từng ồn ào đòi chia nhà, tự lập một quán, may thay bị Lý Lộc dùng quyền đàn áp mới thôi.

Thứ hai, làm ăn của nam quán tốt, khó tránh côn đồ lưu manh đến gây phiền hà, Trịnh Hầu Đầu trước đây kinh doanh lâu năm, nắm trong tay mạng lưới quan hệ với cả hắc bạch lưỡng đạo, ngày nay Trịnh Hầu Đầu bị Vi Miễn ngầm giết chết, những mối quan hệ kia đều lọt vào tay Lý Lộc, Bạch Ninh không muốn cạy nhờ cũng không được.

Bởi vậy dù có phản cảm hành vi ngang tàn bạo ngược của Lý Lộc y cũng đành gắng nhịn, muốn trách chỉ có thể trách người kia không tốt, ai bảo hần nằm giữa đường. Trông bộ dạng của hần, một cước của Lý Lộc chắc đã đá bay nửa cái mạng còn lại của hần.

Tiếp tục đi vào trong, người bên đường càng lúc càng nhiều, chen chúc nhốn nháo, thi thoảng còn vang lên tiếng nức nở hòa lẫn trong tiếng roi vọt.

Người già không đáng tiền, rất ít người mua, cho nên ở đây quá nửa đều là đàn ông cường tráng hoặc con nít, đàn bà không xinh đẹp cũng rất khó bán, còn xinh đẹp đa phần đều có chỗ bán nhất định, Bạch Ninh là bảo đầu mới của nam quán, mục tiêu đương nhiên là những nam hài tuổi vị thành niên.

Mười mấy đứa trẻ trước mắt bị một sợi dây thừng buộc lại với nhau, đứa nào cũng nước mắt chưa khô, sợ hãi rụt rè, nhìn thế nào cũng không giống tự nguyện, có lẽ do bị người khác gạt bán. Ánh mắt của Bạch Ninh dừng trên một đứa trong đám nam hài, nguyên nhân bởi vì chỉ mỗi đứa trẻ này là không khóc, hai mắt mở to, đờ đẫn nhìn về phía trước, sắc mặt tuy hơi vàng, bộ dạng hơi thiếu dinh dưỡng nhưng vẫn nhìn ra thẳng thắn còn nhỏ đã rất xinh đẹp.

Tám phần là bị dọa đến gốc rồi, xinh đẹp bao nhiêu cũng vô dụng. Bạch Ninh lắc đầu, đường nhìn dời đi, dừng trên mặt một đứa bé hai mắt nhắm lẹ. Để dễ bán, bọn buôn người đều rửa mặt đám trẻ cho thật sạch. Đứa trẻ này ngũ quan chỉ xem như thanh tú, thua xa cậu bé bên cạnh, tuổi cũng nhỏ hơn chút xíu, nhưng bộ dạng ngấn ngấn nước mắt lại khiến người ta yêu thương.

Bạch Ninh chỉ nhìn thoáng qua lâu hơn một chút, bọn buôn người đã bước tới.

“Tiểu ca nhi muốn mua loại nào? Thằng oắt này không tệ, mới tám tuổi, tay chân nhanh nhẹn, chỉ cần hai mươi lượng bạc...”

Bạch Ninh không đáp lời tên buôn người mà chậm rãi khom lưng, hỏi chuyện đứa bé: “Ngươi tên gì?”

Đứa bé hai mắt nhắm lẹ hơi giật mình, hồi lâu mới rụt rè đáp: “Mẹ gọi con là Tiểu Mao Nhi...”

“Tên này nghe không hay, ca ca đặt cho người một cái tên mới được không?” Khóe miệng Bạch Ninh nhướn lên, vừa dịu dàng lại ngọt ngào.

Đứa bé nọ sứt sứt mũi, dường như bị nụ cười của Bạch Ninh cảm hóa, nước mắt dần dần vơi đi nhưng vẫn rụt rè như cũ: “Ca ca... Ca mua đệ đi, thúc thúc đỡ lắm, sẽ đánh người đó...” Thúc thúc đứa bé nhắc đến đương nhiên là chỉ bọn buôn người.

Cặp mắt không tệ, giọng nói không tệ, đầu óc cũng linh hoạt, dạy dỗ tốt cũng có thể trở thành chiêu bài.

“Đứa trẻ này ta thích rồi, một giá sáu lượng, mua một tặng một.” Bạch Ninh đứng dậy, lúc đối mặt với bọn buôn người thì nụ cười cũng biến mất, thêm vào vài phần lưỡng lự, mặt không biểu tình mà chỉ vào đứa bé xinh đẹp vô thần bên cạnh.

Tên buôn người lập tức rít lên chói tai: “Tiểu ca nhi người ác quá rồi, hai thằng oắt này xét theo bề ngoài đều là hàng chất, mua về cho ăn diện đại một chút thì bán trăm tám mươi lượng cũng không thành vấn đề...”

Bạch Ninh không đợi gã nói xong đã phát tay, lạnh giọng hừ một tiếng: “Được thôi, thế các người cứ chải chuốt cho chúng rồi bán với cái giá trên trời ấy đi, đứa này thì kẻ tiểu nhân ta đây không nói nữa, còn đứa lớn vừa nhìn đã biết là tên ngốc, trăm tám mươi lượng, hừ, tặng không còn chẳng biết có ai thèm không nữa. Cần thận trọng gà không được lại mất nắm gạo.”

Câu cuối Bạch Ninh cố ý dài giọng, Lý Lộc đứng sau y rất phối hợp mà trợn mắt lên, bộ dạng hung thần ác sát.

Tên buôn người hai chân chợt nhũn ra, thì thầm nói: “Sáu lượng thì sáu lượng, nể mặt tiểu ca nhi lần đầu đến mua, xem như tạo chút giao tình giữa chúng ta...”

Hai đứa con trai một tướng mạo tầm tầm, một ngờ ngờ ngẩn ngẩn, bán sao đi nữa cũng không hơn được giá này. Nhờ quây lớn chuyện, chịu thiệt chỉ có gã mà thôi.

Giao tiền, nhận người, tuy không phải cực phẩm nhưng hời bởi giá rẻ, y cũng không còn bao tiền, tài sản tích góp đều dùng mua khế ước cùng sở hữu của nam quán rồi. Nếu có tiền, y quyết không mua người từ tay bọn lừa gạt nhỏ nhen, những đứa bé thật sự có tố chất đã sớm bị những hàng buôn người lớn chọn đi, bày bán cùng các cô gái xinh đẹp, giá cả cơ bản đều trên trăm lượng.

Bạch Ninh dặt tay hai đứa nhỏ quay về. Tay của trẻ con phẳng phất như nhúm bông vải, vừa mềm mại vừa ấm áp, khiến y bỗng thoáng thất thần, tâm tư trôi dạt đâu đâu, trong ký ức chợt hiện lên một hình ảnh tương tự. Hình ảnh nọ chỉ kịp nhoáng lên, vẫn chưa hiện rõ thì tâm tình của Bạch Ninh lại bị một ánh mắt hấp dẫn.

Ấy là một đôi mắt kiêu ngạo, lạnh lùng, sáng quắc như dao, hàn khí bức người, khiến kẻ khác không rét mà run. Đây không phải là một đôi mắt sẽ xuất hiện tại những nơi thế này, song chẳng những chúng đã xuất hiện, hơn nữa còn đang nhìn chòng chọc vào người Lý Lộc.

Bạch Ninh hơi ngẩn ra, chủ nhân của đôi mắt kia chẳng ngờ là tên vừa bị Lý Lộc một cước đá bay, người nọ vốn hôn mê bất tỉnh, một cước của Lý Lộc ngược lại đá hấn tỉnh dậy, khóe miệng rỉ ra dòng máu đỏ tươi, rõ ràng toàn thân đầy những vết máu, bộ dạng hấp hối, thế nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như thường.

“Nhìn cái gì mà nhìn, gia đây một cước đá chết người!”

Lý Lộc cao giọng rống lên, nhưng là miệng hùm gan sứa, ánh mắt của người nọ trừng đến nỗi gã sờn gai ốc, chân đã nhắc lên lại chần chừ không dám đạp xuống, toàn thân cứng đờ hết như đóng băng.

Trong ánh mắt kia, thoáng cái lại thêm một loại sắc thái trào phúng, loại trào phúng tận xương tủy, khiến Lý Lộc thẹn quá hóa giận.

“Con mẹ nó, còn dám trừng mắt lão tử, lão tử đá chết người.”

Mắt thấy chân Lý Lộc sắp giáng chuẩn vào tim người nọ, một tiếng “Lý gia” nhỏ nhẹ uyển chuyển lại khiến động tác hung ác kia đột ngột dừng lại.

Bạch Ninh kéo tay hai đứa nhỏ bước qua, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười rạng rỡ, dịu dàng, ngọt lịm, tại nơi hơi thoắt thoáng như “chợ người” này, tựa như làn không khí tươi mát, không chỉ động tác của Lý Lộc dừng lại, mà cả sự sắc bén trong đôi mắt kia cũng giảm bớt vài phần.

“Lý gia, ngài là thân phận gì chứ, cần chi tức giận thứ rác rưởi, không sợ làm bẩn chân ngài à.”

Bạch Ninh biết ưu thế của mình ở đâu, đối với loại khách học đòi văn vẻ, tiếng đàn của y chính là vũ khí của y, mà đối phó với loại thô bạo như Lý Lộc, nụ cười của y cùng giọng nói ra vẻ mềm mỏng hèn nhát lại có thể khiến Lý Lộc đầu óc rối mù, tên Thượng Kỳ kia phải giả vờ thanh cao, luôn xa cách với loại người như Lý Lộc, bởi lẽ mới không mượn được hơi Lý Lộc, còn mình lại có thể đùa bỡn gã trong lòng bàn tay.

Lý Lộc quả nhiên mê một bộ dáng này của Bạch Ninh. Gã thò tay véo mũi Bạch Ninh một phát, cười đầy thâm hiểm: “Nói cũng phải, chân bẩn hết rồi, về nhà người phải giúp ta rửa cho sạch sẽ đấy nhé.”

Bạch Ninh ông ọ, cười đáp: “Hôm nay không được đâu, Mạnh lão gia thành đông muốn nghe đàn, ta bảo Thanh Nhi đến giúp ngài rửa, đừng nói rửa chân, rửa toàn thân còn được nữa là. Đừng nói ngài không thích à nha, ta biết tổng ngài thèm Thanh Nhi muốn chết rồi.”

Y vừa uốn lưng, mắt Lý Lộc suýt đã rớt ra ngoài, hắc hắc cười xem như đồng ý.

“Được rồi, Lý gia, giúp tiểu nhân một tay nào, mang tên này về thôi.”

“Người muốn mang tên rác rưởi này về làm gì?”

“Dù gì cũng chẳng mất tiền, nếu hần không chết thì trong quán cũng thêm được một tên tạp dịch. Lý gia ngài không vừa mắt hần, rồi việc tìm hần trút giận, luyện tay chẳng phải tốt lắm sao.”

“Lời này gia thích nghe!” Lý Lộc ha hả cười to.

Lúc này người nọ từ ngôn hành cử chỉ của Bạch Ninh đã nhận ra gì đó, trong mắt tràn ngập xem thường, giờ lại nghe những lời ban nãy của y, cổ họng hần phát ra âm thanh nghe như uất nghẹn, chỉ là không biết hần rốt cuộc bị thương ở đâu mà cả nửa câu cũng không nói nổi, rồi thân thể chợt mềm nhũn, rơi vào hôn mê.

Lý Lộc ác ý nhìn hần, tưởng tượng ngày tháng sau này dùng hần giải khuây sướng tay ra sao, không tị hiềm hần dơ bẩn mà dùng một tay túm lấy áo hần, nhẹ nhàng xé bỏ hần lên.

“Chúng ta về thôi.”

Bạch Ninh nắm tay hai đứa nhỏ, thông thả đi về phía trước.

Vận số hôm nay chẳng đỏ mấy, không chọn được nam hài tố chất cao, song xem như cũng chưa quá xui, dù sao một mầm tốt cho hồng bài khả ngộ bất khả cầu, nhưng bản thân dẫn theo một thằng bé tầm thường, một thằng bé ngốc nghếch, một tên dở sống dở chết, vừa đặt chân vào nam quán đã bị kẻ thù không đội trời chung bắt gặp, thật sự chẳng phải chuyện vui về gì cho cam.

Dưới cây cột sơn phết đỏ tươi, một thân áo trắng kia cực kỳ nổi bật, dung mạo của Thượng Kỳ vốn xinh đẹp nho nhã, được cột đỏ áo trắng làm nền lại càng tôn vẻ môi hồng răng trắng tựa như thần tiên, không dính chút bụi trần.

Bạch Ninh dừng bước, giao hai đứa trẻ trong tay cho Cảnh Nhi đang ra nghênh đón, thấp giọng dặn dò: “Đệ dẫn chúng vào trong, giúp chúng tắm rửa rồi tìm chút gì lót dạ.”

“Dạ, Bạch Ninh tướng công.” Cảnh Nhi đang vâng dạ, đột nhiên nhìn thấy người bị Lý Lộc xách về toàn thân đầy máu, dọa nó sợ đến nhảy dựng, không khỏi la hoảng một tiếng, chỉ vào người nọ, ngập ngừng muốn hỏi song lại không dám.

Bạch Ninh nhìn Lý Lộc, chuyển thành giọng điệu nhẹ nhàng điềm đạm, “Tên kia đắc tội Lý gia, mang hần đến phòng chứa củi rồi thì xem xem hần bị thương ở đâu, bôi chút thuốc, cho chút gì để ăn, hai ngày sau nếu không chết cứ giữ ở phòng củi làm tạp dịch.”

“Dạ.” Cho rằng người nọ bị Lý Lộc đả thương, Cảnh Nhi hoảng hốt tìm một nền nọ bọc tới nhận người từ tay Lý Lộc.

Phân phó xong xuôi cho người bên cạnh, Bạch Ninh hất nhẹ mớ tóc rơi xuống vầng trán ra sau rồi quay sang cười với Thượng Kỳ. So với Thượng Kỳ xinh đẹp nho nhã, Bạch Ninh về mặt khí chất kém hơn rất nhiều, nhưng trời sinh y gương mặt thanh tú, lại thêm hai lúm đồng tiền nho nhỏ điểm xuyên nơi má khiến ai nhìn thấy cũng vui vẻ trong lòng, thư thái dễ chịu, còn khi y môi nở nụ cười, mặt mày đều chìm trong nét dịu dàng quyến rũ, làm người khác kim lòng không đành mà mong được thân cận, điểm này Thượng Kỳ ngược lại thua xa.

Thượng Kỳ bước lên, lạnh lùng mở miệng: “Còn tưởng người mua được vài đũa đáng để dạy dỗ một phen mang về, thật khiến người ta thất vọng quá.”

“Tổ chất đúng là kém một chút, bất quá kẻ ngốc dễ bảo, chung quy vẫn hơn vung tiền mua về một con bạch nhân lang (kẻ vong ân), đủ lông đủ cánh liền trở mặt, không nhận người quen.” Nụ cười trên mặt Bạch Ninh càng thêm dịu dàng, thế nhưng miệng lưỡi chẳng chịu thua kém nửa phần, vài câu ngắn ngủi ngầm châm biếm chuyện Thượng Kỳ năm xưa là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Thượng Kỳ sắc mặt hơi đổi, cố kìm nén cơn giận vết thương cũ bị khơi lên, lạnh giọng nói: “Chỉ với loại tổ chất ấy, để ta xem người sống được mấy năm, đến lúc đó không còn khách tới thì chẳng cần ta ra tay, tên Lý Lộc kia không được lợi lộc sẽ là người đầu tiên không tha cho người.” Đối với chuyện Bạch Ninh liên thủ với Lý Lộc chèn ép mình, Thượng Kỳ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“Không cần người quan tâm, người tự lo cho bản thân đi, nếu ta nhớ không lầm, người hình như còn già hơn ta một tuổi.”

Mặc dù bị nói trúng nhược điểm, Bạch Ninh cũng quyết không chịu thua trước mặt Thượng Kỳ nửa phần. Nghề này của họ, tuổi tác chính là bùa đời mạng, dù có chết, Bạch Ninh cũng phải thấy Thượng Kỳ đi trước một bước.

Giao phong lần này, bề ngoài dường như Bạch Ninh thắng về miệng lưỡi, nhưng mặc kệ lời nói giành được ưu thế bao nhiêu, có một việc rõ ràng y không thể bằng Thượng Kỳ.

Chính là bạc.

Tích góp của Bạch Ninh đã tiêu hết toàn bộ, nam quán tuy được xưng ngày thu ngàn vàng, nhưng đồng thời chi tiêu cũng nhiều, đâu đâu cũng cần thu xếp, trong quán còn nuôi cả đám tay chân, thu được chút tiền không thể không nuôi đám quỷ hút máu này cho no trước, huống chi sau khi Vi Miễn mang Ngọc Lưu đi, Bạch Ninh bên ngoài một ngọn núi chống lưng cũng không có, đám quỷ hút máu càng hút một cách độc địa. Hơn nữa từ khi Bạch Ninh tiếp nhận nam quán đến nay không hề bóc lột tiền thưởng của đám tiểu quan, tự nhiên kiếm không được bao nhiêu, không đóng cửa cũng xem như y có bản lĩnh rồi.

Chính vì như vậy, Bạch Ninh mặc dù đã lên làm bảo đầu nhưng không được lui về sau đài như trong tưởng tượng, mà mỗi ngày vẫn phải tiếp khách kiếm tiền. Thượng Kỳ không gánh vác nhiều như y, bản thân lại là hồng bài, cộng thêm ngày nay tiền thưởng không cần nộp, một năm gần đây đã kiếm được không ít ngân lượng.

Bởi lẽ, ngày hôm sau, Thượng Kỳ nghênh ngang dẫn hai đứa trẻ đến trước mặt y. Hai đứa trẻ xinh xắn như ngọc, vừa nhìn là biết tiềm chất cực cao, ngắm đến Bạch Ninh suýt chảy nước dãi. Mặt mũi thế này, thần sắc thế này, dạy dỗ cho tốt thì chỉ trong ba năm, bảo đảm trở thành hai họa thủy khuynh đảo chúng sinh.

Quay lại nhìn hai đứa trẻ mình dẫn về, một tư chất tầm tầm, một rõ ràng hơi ngốc, Bạch Ninh biết nếu cứ tiếp tục như vậy, bản thân sớm muộn cũng bị Thượng Kỳ đè đầu cưỡi cổ.

Bạch Ninh nhất thời chưa nghĩ ra cách đối đáp. Năm xưa lúc y chuẩn bị tiếp nhận nam quán đã dự sẵn sẽ xuất hiện cục diện như vậy, song y vẫn chọn con đường này, chỉ vì đây là mộng tưởng của y.

Bạch Ninh không phải loại người cứng cỏi kiêu ngạo, cho nên ngày ấy chỉ vì miếng ăn mà có thể gài lên đầu một nhánh cỏ, tự bán chính mình, và Bạch Ninh cũng không ôm chí lớn, cho nên chưa từng cho rằng nam xứng là một nghề nghiệp đề hèn hay thấp kém gì. Chính vì tư tưởng như vậy, Bạch Ninh mới dễ dàng thông suốt, trước mặt quan khách tùy ý nói cười, thỏa thích đàn tấu.

Nhờ thế y trở thành hồng bài.

Bạch Ninh từng muốn làm hồng bài độc nhất vô nhị của nam quán, từng tưởng tượng bản thân trong cảnh phong quang vô hạn, khuynh quốc khuynh thành của người kia mà khi vừa bước chân vào nam quán y từng nhìn thấy, nhưng cuối cùng y cũng làm không được. Nếu đã không thể trở thành hồng bài độc nhất vô nhị, trở thành bảo đầu của nam quán cũng khá, không chế tất cả hồng bài trong tay, vẫn có thể thỏa mãn dục vọng không ngừng bành trướng trong tim y.

Thế nhưng chuyện đời không như ý người, y tuy ngồi lên vị trí bảo đầu, song người y muốn không chế nhất, giờ đã không còn nữa rồi. Mỗi lần nghĩ đến, y đều có loại cảm giác khó chịu không nói thành lời, tựa như có người dùng đá nghiền nát tim gan y từng chút từng chút một, rất đau, âm ỉ không dứt, từng cơn đau đốn đều vô cùng rõ ràng, đuối cũng không đi, gặm nhắm linh hồn, cắn xé xương tủy.

“Ca ca, ca đừng buồn...”

Tay áo bị giật nhẹ, kéo Bạch Ninh từ cơn đau tưởng như không cách nào thoát ra về với hiện tại. Y cúi đầu xuống, thì ra là thằng bé tư chất tầm tầm mua về từ “chợ người”.

“Ca ca không buồn...” Xoa xoa đầu đứa bé, Bạch Ninh lộ ra nụ cười theo thói quen, “Tiểu Mao Nhi, a... Sau này gọi đệ là Tiểu Miêu Nhi đi, Tiểu Miêu Nhi, tên này thích không?”

Với một đứa trẻ tám tuổi mà nói, Tiểu Mao Nhi cùng Tiểu Miêu Nhi chẳng khác gì nhau, nó ngây ngô gật đầu, thấp giọng đáp: “Thích.”

Nhạy cảm, nghe lời, Bạch Ninh phát hiện hai đặc điểm này trên người Tiểu Miêu Nhi, chỉ là không biết ưu hay khuyết nữa đây. Nghe lời tất nhiên thể hiện dễ dạy, nhưng nhạy cảm lại khiến người khác đau đầu, vì đứa bé như vậy đặc biệt dễ bị tổn thương.

“Đệ thì sao? Tên gọi là gì?” Ánh mắt của Bạch Ninh dừng trên người đứa bé bên cạnh. Dáng vẻ bé bỏng của nó vô cùng xinh đẹp, chẳng thua kém hai tên nhóc Thượng Kỳ mua về là bao, chỉ tiếc cặp mắt đờ đẫn, ngơ ngác đứng một chỗ, từ hôm qua được mang về đến giờ chưa nói lời nào.

Không có câu trả lời cũng là chuyện trong dự đoán. Bạch Ninh khẽ thở dài, đè nhẹ lên trán, chỉ trách bản thân nhất thời hồ đồ mà tự chuốc thêm gánh nặng, hối hận cũng muộn rồi, an bày thế nào mới là vấn đề.

“Thôi thì gọi đệ là Thông Nhi đi, hy vọng đệ có thể hồi phục, bằng không...” Lắc đầu, Bạch Ninh chuyển hướng sang Tiểu Miêu Nhi, “Tiểu Miêu Nhi, về sau đệ ở cùng Thông Nhi ca ca được không?”

“Được.” Tiểu Miêu Nhi có vẻ rất vui mừng, vừa kéo tay Thông Nhi vừa nói: “Thông Nhi ca ca, chúng ta không bị tách ra rồi.”

Thông Nhi vẫn chỉ ngu ngơ như cũ, không phản ứng gì với lời của Tiểu Miêu Nhi.

Không có thất vọng, vì vốn Bạch Ninh cũng chẳng hy vọng hai đứa nhỏ này có thể mang lại kinh ngạc gì cho mình, nhưng nếu đã mua về thì y nhất định sẽ tận lực bồi dưỡng.

“Tiểu Miêu Nhi, ca ca đàn cho đệ nghe, đệ phải nghe cho đàn hoàng, sau này ca ca mỗi ngày sẽ dạy đệ gảy đàn, học tốt thì có cơm ăn, học không tốt phải bị đòn, hiểu chưa?”

Tiểu Miêu Nhi vừa nghe hai chữ “bị đòn” đã sợ đến run cầm cập, vội vã đáp: “Hiểu!” Giọng nói nhỏ như chú mèo con kêu meo meo.

Bạch Ninh ngồi xuống trước bàn đàn, ngón giữa nhẹ gảy, dây đàn phát ra một âm giòn tan. Y ngồi dựa lưng về phía hai đứa trẻ nên không chú ý thấy, theo tiếng đàn vang lên, ánh mắt đờ đẫn của Thông Nhi chợt sinh ra chút biến hóa, phảng phất như bị chấn động, người hơi run rẩy.

Nam quán của ban ngày so với ban đêm an tĩnh hơn nhiều lắm. Tiếng đàn du dương bất tri bất giác truyền đến phòng củi sau vườn.

Nóng quá. Như bị nhét vào bếp lò, Thương Liệt miệng lưỡi khô đắng. Chính vào lúc hần cảm thấy bản thân sắp chết khát đến nơi, một tiếng đàn tinh tế xa xăm chọt lỗ mờ truyền vào tai, tựa như dòng nước trong trẻo róc rắt, dần dần đẩy lùi cảm giác khô nóng của hần.

Song loại thư thái ấy duy trì chưa được bao lâu thì tiếng đàn đột nhiên thay đổi, dây đàn đình đang từng đợt hào hùng, tựa như đao kiếm tương giao, khiến bản năng ẩn sâu trong hắc cảm giác được nguy cơ bốn phía, cơ thể mất tự chủ mà bắt đầu giãy dụa, như muốn kháng cự, như muốn phá vỡ.

Đau đớn chớp mắt ập đến, trong cơn mơ màng, ánh kiếm lóe lên, có thứ gì đó ngã nhào dưới chân, vị máu tràn ngập khoang miệng, vô số hình ảnh ẩn hiện trong não, nhìn không rõ, bắt không được, cách hắc càng lúc càng xa.

“Không... Không...”

Hai tay Thương Liệt quơ quào, gắng chút nỗ lực cuối cùng nắm bắt lấy những hình ảnh lần lượt trôi qua, thế nhưng không biết lại va phải thứ gì, bên tai chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng.

Sau đó hắc tỉnh lại.

Đường nhìn mơ hồ xuất hiện một thiếu niên gầy gò đang ngồi xổm xuống kiểm tra gì đó, nhìn kỹ thì ra là đồ sứ bị vỡ, nhớ tới hình như ban nãy mơ màng đụng trúng đồ đạc, hắc chợt hiểu rõ. Tay vừa cử động, cơn đau nơi ngực và bụng lại khiến hắc phải hít vào một hơi.

Tiếng hít hà đánh động tới thiếu niên, nó quay đầu lại, kinh ngạc kêu lên: “A, người tỉnh rồi. Đừng cử động, đừng cử động, vết thương của người tét ra rồi, ta giúp người băng bó lại...”

Thiếu niên vừa nói vừa chìa tay ra lại bị hắc cảnh giác gạt đi, thiếu niên ngẩn người, mân mê bàn tay bị hắt, uất ức nhìn hắc một cách khó hiểu.

Thương Liệt miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, tựa lưng vào tường, chỉ động tác đơn giản như vậy đã khiến hắc đau đến toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ánh mắt lạnh lẽo của hắc quét quanh phòng, cuối cùng dừng lại trên người thiếu niên. Trong mắt lộ vẻ nghi hoặc rõ rệt, đây là đâu? Thiếu niên lại là người thế nào?

Gầy gò, ốm yếu, rõ ràng thiếu niên không thể tạo nên uy hiếp gì với hắc, song hắc tuyệt đối không thể dễ dàng buông lỏng cảnh giác, hoàn cảnh lạ lẫm khiến hắc đặc biệt cẩn trọng.

Thiếu niên vừa bị hắc trừng mắt ngờ rùng mình ớn lạnh,

Thương Liệt gắng gượng chống tay ngồi dậy, thiếu niên sợ sệt nói: “Ta là Cảnh Nhi, là người bên cạnh Bạch Ninh tướng công. Bạch Ninh tướng công hôm qua dặn ta bôi thuốc cho người, người, người... đang chảy máu kìa...”

Bạch Ninh tướng công? Tướng công?

Đôi mày Thương Liệt khẽ chau, trong đầu đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt tươi cười dịu dàng thoải mái, sau đó thì hiểu rõ mình đang ở đâu. Vết thương trên mình vừa tét ra, máu tươi chảy xuống, khiến mùi máu trong phòng củi mỗi lúc một nồng.

Lạnh lùng trừng mắt thiếu niên, ý đuổi người vô cùng rõ ràng, phảng phất như muốn lệnh cho đối phương mau xéo ra ngoài.

Cảnh Nhi lại đánh thót một cái, tuy nó thân phận dê hèn, bình thường luôn bị quát mắng sai bảo, song nó chưa từng gặp người nào còn nhếch nhác hơn ăn mày mà vẫn dám trừng nó như đại lão gia không hề khách sáo, bộ dạng như muốn róc xương lóc thịt không ai không sợ. Động tác nó vừa chững lại đã thấy ánh mắt người kia càng sắc bén bức người, Cảnh Nhi sợ hãi không dám ở lại, lập tức ra khỏi phòng củi.

Thương Liệt nhìn xuống bên chân, nửa bao thuốc rơi bừa trên mặt đất, đoán rằng hôm qua lúc bôi thuốc thiếu niên đã để lại, hắc bèn cởi y phục, bôi thuốc lên vết thương, cảm giác nóng rát hại hắc suýt chút lại lấm vào hôn mê. Hắc cắn răng, phí hết sức lực, rốt cục thành công duy trì tỉnh táo.

Tiếng đàn cuối cùng cũng ngừng, hắc nghiêng tai lắng nghe nhưng không thấy âm thanh nào vọng lại, bất giác ngơ ngẩn thất vọng.

Dù kim sang được của nam quán tệt đến nỗi đau hơn đao chém, nhưng Thương Liệt vẫn nhờ nó mới giữ được mạng sống.

“Ôi chào, không ngờ thật sự có mạng con gián (người sức sống mạnh mẽ) nhỉ, hôm qua chẳng phải đệ bảo hấn sốt sắp bốc khói tới nơi, thế nào mà hôm nay lại sống dậy rồi?”

Lúc Cảnh Nhi chạy đến trước mặt báo cáo tin tức, Bạch Ninh đã cảm thán như vậy.

“Dạ dạ, đệ cũng tưởng hấn chết đến nơi, thế nhưng hôm nay định đến nhặt xác thì thấy hấn toàn thân ướt sũng, dựa vào bể nước, tuy đang hôn mê nhưng không bồng chổng nào, hô hấp cũng ổn định hơn nhiều...”

“Đi, đi xem thử tên mạng con gián kia nào.”

Buông bút, thổi thổi vài hơi lên tờ văn tự bán thân vừa mới viết xong, Bạch Ninh mỉm cười, xoay lưng bước đi.

Hôm nay hình như không nghe thấy tiếng đàn... Thương Liệt nhắm mắt, hấn biết mình đã sống lại, tuy ký ức vẫn còn mơ hồ, không nhớ rõ chuyện sau khi bôi thuốc hôm nọ. Thuốc kia còn kém hơn loại bình thường, tác dụng cầm máu chẳng đáng kể, may mà hấn không quên điểm huyết cầm máu, bất quá hiệu quả lành thương lại đặc biệt khá, vết thương đã không còn đau đớn, có điều mấy hôm nay sốt quá tệ hại, cũng không biết đã hôn mê bao lâu, thế nhưng... Đứng vào giờ này mỗi hôm đều nghe thấy tiếng đàn, phảng phất như có hiệu lực thần kỳ giảm bớt cơn đau của hấn, dù cho đầu óc mê man nhưng với thời gian tiếng đàn vang lên, hấn chưa từng quên.

Hấn sống lại rồi, nhưng còn... tiếng đàn... Tiếng bước chân? Hấn đột nhiên mở to hai mắt, lạnh lùng nhìn mới đẩy cửa bước vào, sau đó đôi con ngươi thoáng nheo lại, ánh mắt bỗng chốc trở nên băng giá.

“Sống lại thiệt kìa, đồ mạng con gián.” Bạch Ninh mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống Thương Liệt đang nằm trên mặt đất, “Ta tên Bạch Ninh, là người cứu mạng ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi phải làm công báo ân cho ta. À, mười năm làm được rồi, ta bao ăn bao ở, không có tiền công, lễ tết phát hai bộ y phục mới, cứ như vậy nhé, qua ký tên nào.”

Tờ khế bán thân mới ra lò bày trước mặt Thương Liệt, Thương Liệt nhìn lướt qua, mày chau tít lại. Hấn chỉ nhìn thấy một dòng chữ, là dòng cuối cùng trên khế bán thân, viết rằng: “Muốn chuộc văn tự cần năm trăm lượng.”

Ban ơn cầu báo.

Thương Liệt mím chặt môi.

“A? Không biết chữ hả?” Thấy hấn không có phản ứng, Bạch Ninh nhận bút từ tay Cảnh Nhi, cười nói: “Không sao, ngươi tên gì, ta ký hộ ngươi xong ngươi ấn tay điểm chỉ là được rồi.”

“...”

“Điếc?”

“...”

“Câm?”

“...”

“À, hiểu hiểu, vừa câm vừa điếc, chẳng trách bị bọn buôn người đánh trọng thương rồi ném vào ‘chợ người’, bán không được đương nhiên phải đánh chết, ngươi thiệt đúng là mạng con gián mà. Yên tâm, con người ta luôn mềm lòng, nếu đã cứu ngươi về sẽ không để ngươi đói chết, thời gian trong văn tự đổi thành một trăm năm là xong, chỉ cần Bạch Ninh ta còn có cơm ăn thì sẽ chữa cho ngươi một phần.”

Đôi mày ai kia giắt càng dữ dội, lồng ngực như có thứ gì chèn ép, hơi trước không tiếp hơi sau, rồi mắt thấy Bạch Ninh hí hoáy sửa chữa văn tự, Thương Liệt cuối cùng cũng thấp giọng quát một tiếng.

“Thương Liệt.”

“Ồ? Ngươi không câm cũng không điếc hả.” Bạch Ninh ra vẻ ngạc nhiên, sau đó liền thoắt viết hai chữ “Thương Liệt” lên giấy rồi cầm tay ngón tay Thương Liệt nhúng vào chu sa, dùng sức ấn lên giấy bán thân, “Hoàn thành, đầy tớ miễn phí, ha ha ha ha...”

Đôi mày Thương Liệt rớt cục thắt hẳn vào nhau.

Tuy gắng gượng ngồi dậy nhưng động tác dễ như trở bàn tay thường ngày giờ đây với Thương Liệt mà nói, dù dốc toàn lực vẫn không thể làm nổi, chỉ đành hỏn hển vài hơi, dùng ánh mắt càng sắc bén trừng Bạch Ninh. Giả sử trên người hẳn còn chút sức lực... Chỉ cần một chút... Tuyệt sẽ không phơi bày bộ dạng vô lực của mình trước mắt kẻ khác.

Song Bạch Ninh như chẳng bị ảnh hưởng chút nào, đối mặt với ánh mắt có thể đóng băng đối phương của Thương Liệt, nụ cười của y càng dịu dàng quyến rũ.

“Dưỡng thương cho tốt, sớm làm việc một chút.”

Cửa phòng củi nhẹ nhàng khép vào, để lại cho Thương Liệt, cuối cùng chỉ còn một bóng lưng đơn bạc phong phanh.

Thương Liệt chậm rãi nhắm mắt, gắt gao siết chặt nắm tay, cả biểu tình cũng vặn vẹo thêm mấy phần như đang liều mạng kiềm chế gì đó. Tiếng đàn dịu dặt truyền đến, hẳn chợt mở bừng mắt, cảm giác vô lực tuy vẫn kéo dài, nhưng kỳ quái chính là, tâm tình chớp mắt lại thả lỏng vô cùng.

Bạch Ninh xưa nay chưa từng nhận đệ tử, bởi vì ở nam quán, chỉ có kỹ nam quá thời mới có thời gian rảnh rỗi, song dạy ra hồng bài chân chính cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Với Tiểu Miêu Nhi cùng Thông Nhi hai đứa bé này, y cũng không ôm hy vọng dạy dỗ chúng thành hồng bài mới của nam quán, mỗi ngày vừa qua giờ Thân liền đàn cho chúng nghe, Thông Nhi chảnh mắng cũng không sao, y chủ yếu muốn quan sát cảm nhận âm nhạc của Tiểu Miêu Nhi.

Dù rằng Tiểu Miêu Nhi không khiến y hoàn toàn thất vọng, chủ yếu chỉ cần luyện nhiều thì ít nhất cũng có thể làm nhạc sư.

“Tập tới đây thôi...”

Bạch Ninh xoa vai, thời gian đàn hôm nay hơi dài, thật sự hơi mệt.

“Ca ca đệ xoa bóp cho ca ca.” Ánh mắt Tiểu Miêu Nhi cực tốt, ngoan ngoãn bóp vai cho Bạch Ninh, ngôn ngữ động tác vẫn mang chút nhút nhát rụt rè.

Tay trẻ con không có bao nhiêu sức, xoa bóp hay không cũng như nhau, Bạch Ninh kéo tay bàn tay nhỏ bé vào lòng bàn tay của mình, tay trẻ con đều mũm mĩm, khung xương chưa phát triển hoàn toàn nên có vẻ non nớt, còn tay Bạch Ninh ngón tay thon dài như ngọc, do nhiều năm đàn tấu mà đầu ngón tay sinh ra một lớp chai mỏng.

“Tiểu Miêu Nhi, bắt đầu từ ngày mai đệ hãy theo nhạc sư trong quán học gảy đàn, chờ đệ đàn được như ca ca thì không phải sợ đói nữa.”

Tiểu Miêu Nhi như hiểu lại như không hiểu, đưa bàn tay con con của mình lớn bé với tay của Bạch Ninh, sau đó đôi mắt chợt trở nên ươn ướt.

“Tay ca ca lớn quá...”

“Đệ cũng sẽ lớn lên mà...”

Bạch Ninh mỉm cười, đuôi mày khóe mắt tràn ngập dịu dàng, khiến mắt của Tiểu Miêu Nhi càng ngấn nước, ra chiều không nỡ.

“Ca ca, đệ và Thông Nhi ca ca còn có thể đến nghe đàn không?”

Cảnh Nhi bước qua dẫn hai đứa bé đi khỏi, Tiểu Miêu Nhi liên tục ngoái đầu lại, hai mắt rưng rưng, lòng ôm hy vọng, song vấn đề cuối cùng của nó, thủy chung vẫn không có được câu trả lời.

Ngoài cửa sổ, ánh tà dương lữ lượt kéo vào, chiếu sáng đến mức Bạch Ninh không kìm được phải dùng tay che mặt, quá sáng rồi, sáng tới nỗi mắt y phát đau. Bước đến bên bệ cửa sổ, vừa định khép cửa lại thì một bóng trắng chợt đập vào mắt y.

“Ôi chào, đây chẳng phải Thượng Kỳ tướng công ư? Sao lại đứng dưới cây đón gió thế kia, đừng để cảm lạnh à nha, bằng không chẳng biết bao nhiêu gã đàn ông lại đau lòng vì ngươi.”

“Nguy quân tử.” Thượng Kỳ mím môi, ánh mắt đặc biệt bằng giá, “Nếu đã muốn vứt bỏ bọn chúng thì hà tất phí tiền mua về.”

“Người đồng cảm với chúng?” Nụ cười của Bạch Ninh dưới ráng chiều càng lộ vẻ thù mị ấm áp. “Ta không biết một kẻ ngay cả sự phụ của mình còn quay lưng không chăm sóc lại dư dả tấm lòng đồng cảm đến thế đấy, nực cười!”

“Lòng đồng cảm của ta chỉ dùng cho ta mà thôi. Hôm nay ta tới là vì một chuyện khác...” Nói đến đây, sắc mặt Thượng Kỳ chợt thay đổi, “Trả Thư Nhi cùng Ảnh Nhi cho ta.”

“Thư Nhi? Ảnh Nhi? Ai vậy nhỉ?”

“Người đứng giả ngốc nữa, Thư Nhi và Ảnh Nhi là ta dùng tiền mua về, dù người có là bảo đầu cũng không có quyền dẫn chúng đi.” Trong giọng Thượng Kỳ lộ vẻ phần nộ vô cùng.

“Ồ, ý người là hai đứa bé xinh đẹp kia ấy à.” Bạch Ninh mím môi cười, “Yên tâm, bọn chúng ổn lắm, ta nhờ Lý gia dẫn chúng đi cũng chỉ muốn tốt cho người, giờ đây ngoài ta ra người là tiểu quan nổi nhất, làm sao có thể để hai đứa trẻ con làm ảnh hưởng đến sự ngưỡng mộ của khách khứa, ta tạm thời giúp người trông nom bọn chúng, chờ người có đủ thời gian sẽ trả về cho người, ta biết, người già rồi còn cần dựa vào bọn chúng chăm nom, lúc dạy dỗ phải cẩn thận à nha, ngàn vạn lần chớ dạy ra hai con bạch nhãn lang.”

“Bạch Ninh, người đừng quá đáng!” Thượng Kỳ tức xanh mặt, tại nam quán, chỉ có kỹ nam quá thời mới rảnh rỗi dạy dỗ đệ tử, nếu thế ít nhất phải ba, bốn năm, Bạch Ninh rõ ràng không có ý định trả người.

“Ta cứ quá đáng đấy thì sao? Người cần ta đi!” Miệng tuy nói lời cay độc song biểu cảm của Bạch Ninh vẫn thù mị đáng yêu, tự nhiên tươi mát như gió xuân.

Thượng Kỳ bỏ nhào lên cản Bạch Ninh, đây đương nhiên không thể, mâu thuẫn giữa hai người tuy sâu, nhưng vẫn chưa tới mức bỏ qua mặt mũi mà thượng cẳng chân hạ cẳng tay, cho nên dù Bạch Ninh mạnh miệng đến đâu nhưng hôm sau vẫn trả hai đứa bé về cho Thượng Kỳ. Nói thế nào chẳng nữa, văn tự bán thân của hai đứa bé này đều nằm trong tay Thượng Kỳ, Bạch Ninh muốn cướp cũng cướp không được, quây phá một trận cũng chỉ để dẫn mặt Thượng Kỳ, nhắc nhở gã không được quên, chủ nhân của nam quán là Bạch Ninh y chứ không phải người nào khác.

Tranh đấu giữa hai đại hồng bài tuyệt không phải chuyện ngày một ngày hai, trước đây lúc Trịnh Hầu Đầu còn sống, bọn họ không dám làm quá lộ liễu, ngày hôm nay, hai bên hiển nhiên đã không còn cố kỵ, so gợi tình, giành khách nhân, ngày càng kịch liệt.

Song với nam quán mà nói, đây dường như không phải chuyện tệ hại, hai đại hồng bài trực diện quyết đấu thu về bao nhiêu lợi nhuận, tuy thiếu mất một hồng bài là Ngọc Lưu nhưng làm ăn mỗi ngày một khấm khá, chúng ân khách vô cùng hứng thú về cuộc quyết đấu giữa Bạch Ninh và Thượng Kỳ, thậm chí có người còn mở sòng đặt cược thắng thua hai bên.

Tình hình của Bạch Ninh thật ra rất bất ổn.

Tranh đấu giữa hai hồng bài, chân chính so bì không phải thủ đoạn kiếm tiền, mà là chỗ dựa sau lưng mỗi người. Từ ngày Tri phủ tiền nhiệm đền tội, Tri phủ đại nhân mới tới ngược lại trở thành người nhất định phải giành cho kỳ được, ai lấy được lòng vị phụ mẫu một phương này trước mới thật sự trở thành bất bại.

Vị Tri phủ đại nhân này là điển hình của loại hủ nho, tuổi còn rất trẻ, nghe đồn là tiến sĩ cùng khoa với Ngự sử Vi Miễn, lẫn lộn trong quan trường mới vài năm ngắn ngủi đã có thể ngồi lên vị trí Tri phủ, hiển nhiên có năng lực lại thêm bối cảnh, người như vậy, tính cách luôn mang vài phần văn nhân, bởi lẽ đối với một Thượng Kỳ luôn thích ra vẻ thanh cao rất tán thưởng, mà Bạch Ninh phóng đảng tùy ý lại được lòng bọn quan khách chuộng phong nguyệt hơn.

Đứng trước tình thế như vậy, Bạch Ninh ngược lại luôn phô bày khí thế quyết không chịu thua. Càng cận ngày Tri phủ mới nhậm chức, y càng không ngừng đưa thiệp mời Tri phủ đại nhân đến nghe đàn, tuy mười lần tới đã chỉ mời được hai, ba lần, song cũng đủ để Bạch Ninh tạm thời áp chế sự huênh hoang của Thượng Kỳ.

Thế nhưng loại tranh đấu này cũng khiến Bạch Ninh mệt mỏi vô cùng, thi thoảng thả lỏng, lại như một chung trà nóng vào ngày đông buốt giá, khiến người ta quyến luyến không thôi.

2. Chương 2

Sự nhàn rồi hiếm hoi có được là vì đám đệ tử nho sĩ vốn mời Bạch Ninh du hồ gầy đàn lại đột nhiên đổi chủ ý đến ngoại ô săn bắn, Bạch Ninh theo được nửa đường thì ngựa chợt bị dọa, ném y ngã gãy tay, lần này đừng nói săn bắn, cả đàn cũng không gây nổi.

Đây vốn là chuyện hồng bút, không thể gầy đàn chính là mất đi vũ khí lớn nhất để tranh đấu cùng Thượng Kỳ, bất quá Bạch Ninh cũng không quá sốt ruột, hơn nữa còn an tâm hưởng thụ chút nhàn hạ hiếm có.

Tiến thoái được mất, ngẫm kỹ một phen, điều Bạch Ninh cần nhất không phải vinh quang chói lát mà là quyền khống chế nam quán, không thể chỉ vì khí thế một lúc mà đánh mất thứ quan trọng nhất.

Ánh nắng ban mai rất ấm áp, sương sớm đọng trên lá non vẫn chưa khô hết, cánh tay bị gãy buốt nhức không thôi khiến Bạch Ninh chẳng thể ngủ yên. Y dành dậy sớm, men theo bờ hồ mà bất giác đến hậu viện, dừng bước trước cửa một căn phòng cũ kỹ.

Đã gần hai năm trôi qua song trong phòng vẫn thoang thoang tỏa ra hương vị quen thuộc, tựa như người nọ vẫn còn trên đời, thế nhưng... Mạng nhện giăng khắp góc phòng đã nói lên căn phòng này thật sự rất lâu không có người ở.

Có những chuyện, dù là thời gian cũng không cách nào xóa nhòa tồn tại của chúng. Có những người, dù rằng khuất bóng cũng không thể làm kẻ khác quên được. Chủ nhân cũ của căn phòng này, chính là người mà Bạch Ninh y vĩnh viễn không thể nào quên.

Niềm đau chất chứa cứ âm ỉ, như kim đâm, tựa cội nghiền, đau đến tận tim.

“Bạch Ninh tướng công... Không xong rồi...”

Thanh âm hốt hoảng của Cảnh Nhi cắt ngang dòng suy nghĩ của Bạch Ninh, thuận tay gạt qua vài sợi tóc tán loạn, y từ tốn hỏi: “Đừng sợ, xảy ra chuyện gì?”

Cảnh Nhi hồng hộc hít thở, một tay chỉ về phương hướng nào đó.

“Phòng củi... Bên chỗ phòng củi đánh nhau rồi...”

“Ai đánh với ai?” Bạch Ninh thờ ơ, nơi giám phòng đủ mọi hạng người, đánh nhau là chuyện thường ngày ở huyện, nhất là những nơi phường chèo đầy những ghen tuông tranh giành, ngày nào lại chẳng đánh vài trận, có điều... Bởi nhờ Lý Lộc trấn thủ, tất thấy đều không trở thành ẩu đả lớn, Cảnh Nhi hôm nay khẩn trương như vậy, chẳng lẽ là... Đội mây liễu khê giặt, phòng củi? Thương Liệt? Đừng nói Lý Lộc thật sự xem hấn như bao cát mà trút giận nha.

“Lý, Lý gia bị tên cầm điếu mới đến phòng củi... Đánh... Đánh bẹp dí rồi...”

Tuy đoán trúng nhân vật nhưng kết quả hoàn toàn trái ngược hại Bạch Ninh cước bộ thoáng ngừng lại.

Thương Liệt đương nhiên không cầm không điếu, có điều từ sau ngày đến nam quán, ngoài hôm báo tên thì không mở miệng nói thêm nửa lời, cho nên người trong nam quán đa phần đều vẫn đinh ninh hấn là tên cầm điếu, thường ngày hễ mở miệng là cứ “tên cầm điếu mới đến phòng củi”.

Đã mấy ngày không gặp Thương Liệt, thời gian này toàn lo tranh đấu với Thượng Kỳ khiến Bạch Ninh dường như quên hẳn chuyện trong nam quán còn có người như vậy, song lần này gặp mặt lại vẫn khiến y kinh hoàng một phen.

Bên ngoài phòng củi có không ít tiểu quan, tiểu đồng cùng tạp dịch vây quanh khiến Bạch Ninh lấy làm lạ, từ thuở nào đánh nhau đã trở thành trò tiêu khiển trong nam quán nhỉ, hay vẫn vì có người đánh gục Lý Lộc, mọi người bị chèn ép lâu ngày nên tụ họp lại cùng cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Đáp án chẳng mấy chốc xuất hiện trước mặt Bạch Ninh.

Lý Lộc mặt mũi bầm dập, hừ hừ rên rỉ nằm trên mặt đất, hình như đã rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, người hơi co quắp, đứng bên cạnh chính là Thương Liệt. Tóc dùng một cọng rơm sơ sài buộc lên sau đầu, vài sợi rơi rớt tán loạn ngang vai không hề xứng với biểu tình lạnh như băng của hắn, nhất là một thân y phục đầy tổ thô sơ, nhìn sao cũng thấy như ngọc quý bị thô thiển mài giữa một cách lãng phí của trời.

Trên trên dưới dưới nhìn tới ngó lui vài bận, Bạch Ninh lộ vẻ ngơ ngẩn lại thêm vài phần thích thú.

“Thì ra người rửa sạch mặt mũi lại khôi ngô đến thế, tiền chuộc đòi quá ít rồi...”

Khó trách Bạch Ninh thấy hối hận, Thương Liệt rửa sạch mặt mũi chỉ cần dùng hai chữ “tuần tú” đơn giản để miêu tả, mãi mãi không thể hình dung được cảm giác rung động hắn gây ra cho kẻ khác, tuy mặt mày vẫn nhợt nhạt vì mới lành thương nhưng ngũ quan như tạc, khí chất ngời ngời, tại nơi nam quán âm nhu nhiều mà dương cương thì ít hệt như viên minh châu lạc giữa bãi cát. Song bắt mắt hơn cả chẳng phải gương mặt anh tuấn nọ, dù chỉ tùy ý đứng đó, trong tay thậm chí vẫn đang cầm chiếc rìu của phòng củi, nhưng loại khí thế cường đại tỏa ra từ xương tủy không phải chỉ một đầu tóc rối bời hay bộ y phục vải bố thô sơ có thể che giấu được.

Đứng tại nơi này đây là một tên tạp dịch phòng củi tầm thường, cũng là một người đàn ông quen đứng trên đỉnh cao chói vót, dùng ánh mắt của đế vương mà nhìn xuống thiên hạ chúng sinh.

“Được rồi, xem xong náo nhiệt rồi thì giải tán hết đi, phải làm gì thì làm nấy, xem phòng củi này như phòng ngủ của các người sao? Đứng chỗ này có kiếm ra các bạc nào đâu, rảnh rồi đến thế chi bằng bỏ sức làm mấy tên đàn ông vui lòng...”

Bạch Ninh phát tay, mọi người hi hi ha ha lập tức giải tán, thi thoảng sót lại đôi câu thì thầm.

“Hí hí, Bạch Ninh tướng công của chúng ta sợ đã chằm trúng người ta mất rồi...”

“Chính thế đấy, ai mà ngờ trong nam quán còn loại đàn ông cực phẩm như vậy đâu chứ, ôi, nếu có thể cùng chung chăn gối với hắn một đêm đổi lại là ta ta cũng tình nguyện...”

“Chắc chắc, đàn ông Bạch Ninh tướng công vừa mất người cũng dám giành...”

Thương Liệt nghe không sót một chữ. Hắn vẫn một khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, khom người xách áo Lý Lộc đang sóng soài trên mặt đất ném đi, tên thủ lĩnh tay chân ai thấy cũng sợ trong nam quán cứ thế mà bị ném từ phòng củi ra vườn. Sau đó hắn cũng không đáp lời Bạch Ninh, thản nhiên đến bên đồng củi và bắt đầu nhấc búa làm việc.

“Đúng là tên tạp dịch chịu khó, nghỉ ngơi tâm sự chút đỉnh nhé?” Bạch Ninh mỉm cười bước qua đè lại tay Thương Liệt.

Bốn mắt nhìn nhau chăm chăm, không ai chịu ai.

Nơi ngụ của Bạch Ninh bày trí cực kỳ giản đơn, ngoài những dụng cụ cần thiết cũng chỉ còn một bộ đàn tương đối hoa lệ, bởi lẽ ánh mắt đầu tiên của Thương Liệt khi bước vào phòng đã dừng ngay trên bộ đàn.

Tiếng đàn... Hắn có chút phân tâm, tiếng đàn nghe mỗi ngày, chính là từ chiếc này gảy ra sao?

“Không có trà ngon chiều đãi, đừng chê cười, mời ngồi.”

Trái hẳn với thái độ khách sáo lạ thường của Bạch Ninh, Thương Liệt vô cùng không khách sáo mà ngồi xuống, chuyển ánh nhìn từ bộ đàn lên người Bạch Ninh, song chỉ thoáng qua rồi không hề mở miệng.

“Lạnh lùng quá đi mà...” Bạch Ninh tự giễu mà nâng chung trà lên khẽ nhấp một ngụm, “Lúc gặp người ở ‘chợ người’ đã biết người nào phải người thường, vốn tưởng là thiếu gia chán nản, giờ đây xem ra phải là phượng hoàng mắc nạn mới đúng, ta đoán đúng không nào?”

Chán nản cùng mắc nạn nghe thoáng qua chẳng mấy khác biệt song từ ngữ khí của Bạch Ninh không khó nghe ra ngữ khí của y nhấn mạnh “mắc nạn” hơn.

Vẫn trầm lặng như cũ.

“Ôi chao, khinh thường ta sao? Nếu đã như vậy thì hà tất phải lưu lại, nam nhân như ngươi chẳng phải chỉ một tờ giấy bán thân là có thể trói buộc, không phải ư?”

Thương Liệt không nói lời nào, thậm chí cả biểu tình cũng không hề xảy ra biến hóa.

“Ây da da, đàn ông như ngươi thiệt quá không thú vị rồi... Thôi thì để ta đi thẳng vào vấn đề... Lấy điều kiện của ngươi, làm một tạp dịch phòng củi đúng là quá lãng phí của trời, hơn nữa gương mặt này của ngươi... Cũng là một nguồn gốc gây chuyện, chớ tưởng phòng củi chẳng là cái thá gì, thật ra cũng quan trọng lắm í, nếu vì ngươi mà ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của nam quán, thế không phải ta cứu người lại còn rước họa vào thân hay sao, cho nên... Từ hôm nay trở đi, ngươi cứ làm thiếp thân hộ vệ cho ta là được rồi, dọn qua ở cùng một phòng với Cảnh Nhi đi, này là giấy bán thân mới, điều khoản như cũ, tiền chuộc tăng gấp mười, nào nào, điểm chỉ đi.”

Tuy bị thương một tay, nhưng bị thương là tay trái, thế nên không ảnh hưởng chuyện Bạch Ninh vừa liếng thoảng vừa mau mắn viết ra một bản khế bán thân mới.

Lúc đẩy tờ giấy bán thân còn thoảng mùi mực tới trước mặt Thương Liệt, nam nhân kia sắc mặt vẫn chẳng hề thay đổi, thế nhưng cảm giác lạnh lẽo tràn ngập gian phòng dường như đã tiết lộ tâm tình của hắn.

Tuy bảo Thương Liệt tuyệt không phải hạng vì lý do báo ân vớ vẩn mới chọn ở lại nơi nhơ nhớp này, song xuất phát từ nguyên nhân không tên nào đó, người đàn ông này cũng không hề làm ra hành vi cực đoan gì với tên bảo đầu nam quán thừa cơ lợi dụng trước mặt, dù rằng chỉ cần hắn nhích tay một tẹo cũng đủ bắn tên nam tử đang cười tươi một cách dẹt dẹt vô hại nọ ra ngoài.

Đứng dậy, cất bước.

Lúc Bạch Ninh lấy lại phản ứng, bóng lưng Thương Liệt đã biến mất trong tầm mắt.

“Ồ, cả câu ‘hẹn ngày gặp lại’ còn chưa nói đã đi mất rồi... Thật là tên đàn ông khiến người ta ghét mà...” Nhẹ giọng hờn mát một câu nhưng giữa đôi mày xinh đẹp của Bạch Ninh lại chẳng mang nét gì ngoài ý muốn, ở nam quán có thể ngồi lên vị trí hồng bài, những bản lĩnh quan sát sắc mặt đương nhiên thuộc hạng nhất nhì, y sao có thể không đoán được tính tình của Thương Liệt.

Tuy không rõ thân phận của Thương Liệt, thế nhưng... Loại khí chất cao quý mà tên mù cũng cảm nhận được từ trên mình Thương Liệt đã nói cho Bạch Ninh, loại đàn ông như vậy, nếu cần thì có thể gắng sức giữ thật chặt, nếu cần cũng có thể tận lực cắt đứt quan hệ, trong khi Thương Liệt rõ ràng gặp chuyện rủi ro, cộng thêm tính cách của hắn mà chịu ở lại nơi nhơ nhớp như nam quán, đương nhiên đang cố né tránh gì đó.

Bạch Ninh cân nhắc đôi phen vẫn quyết định không dây vào phiền phức, mặc dù... Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết là chuyện hết sức hấp dẫn, có thể đổi về cho y một tòa núi lớn chống lưng, song lợi ích càng cao phong hiểm càng nhiều, với tình huống người kia thân mình cũng khó lo, nhờ bị quấn vào phong ba gì nữa lại chẳng phải bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển hay sao, vị trí lão bản biết đâu cũng đi tong.

Quan trọng nhất chính là, mặc cho y nhìn thế nào, Thương Liệt cũng không giống dạng người có thể kết giao với một bảo đầu nam quán như y, mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt nam nhân nọ chắc chắn không dính vào, dù xem như y từng cho hắn than lửa ấm tận trời trong ngày bão tuyết dữ dội cũng chẳng khác nào mang than ném vô nước, “xèo xèo” vài tiếng, bốc lên đôi làn khói trắng rồi thôi.

Loại chuyện nhìn sao cũng không thấy chiếm được lợi nhuận mà còn dễ chịu thiệt thòi, Bạch Ninh y dù nhân chết cũng chả thèm làm, bởi lẽ đành bày ra vài phần xảo trá, lợi dụng tôn nghiêm của để ép hắn rời khỏi nam quán, này cũng xem như một cách uyển chuyển.

Nói chung chọn cát tránh hung, làm sao có thể gây ra chuyện ngốc đần tội người khác, tuy như vậy sẽ khiến Thương Liệt hoàn toàn không có hảo cảm với y, nhưng hắn cũng nào phải loại khách mang tiền tới ủng hộ,

trước mắt không cần lấy lòng hấn làm gì, hơn nữa tốt xấu y vẫn có ân cứu mạng Thương Liệt, đương nhiên sau này giả sử Thương Liệt thật sự gửi lại tiền chuộc thân thì mọi người đều vui mừng.

Bạch Ninh trong lòng tính toán như thế, tay vỗ bôm bốp ra chiều đắc ý, mặt đượm nét cười càng dịu dàng ấm áp.

Song... Đồi người chung quy vẫn gặp phải vài chuyện ngoài ý muốn, dù Gia Cát Lượng tính toán như thần còn có lúc sai, huống hồ Bạch Ninh cùng lắm chỉ là bảo đầu của một nam quán, phỏng đoán lòng người là sở trường của y, còn dự tính chuyện người khác y chẳng bằng nửa sợi lông của Gia Cát Lượng.

“Két!”

Theo tiếng mở cửa, tên Thương Liệt kiếm lời đã trở về, trong tay ôm theo tấm chăn rách nát của phòng củi, theo hướng chỉ của tay Bạch Ninh mà đi tới căn phòng nhỏ, sau đó đứng gần bên cửa, dáng điệu như tòa băng toát ra khí lạnh buốt xương, hừ đến Cảnh Nhi không dám về phòng.

Nụ cười của Bạch Ninh cứng đờ trên mặt, tròng mắt dòm bản mặt đơ đơ của Thương Liệt cả nửa buổi chưa thốt nổi lời nào, sưng sốt thêm chốc lát rồi xoay người bỏ đi, bởi vậy không nhìn thấy ánh mắt Thương Liệt dõi theo bóng lưng của mình mơ hồ đệm chút ý cười như có như không.

Sự tình không phát triển theo dự liệu của bản thân với Bạch Ninh mà nói, ngoài chút khó lường cũng chẳng nghĩ ngợi gì thêm. Thân thủ của Thương Liệt rõ ràng cao hơn tên Lý Lộc ngoan độc kia rất nhiều, có người như vậy bảo vệ cũng không phải chuyện xấu, giả sử bảo có việc y vẫn để trong lòng, thì chính là Thương Liệt bề ngoài không dễ nắm bắt như Lý Lộc. Mặc dù từ đầu đến đuôi Thương Liệt chẳng hề thốt ra nửa chữ, làm chuyện gì cũng theo ý Bạch Ninh mà làm, thế nhưng Bạch Ninh vẫn có cảm giác như bản thân chịu thiệt, song nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu mình thiệt thòi chỗ nào.

Mỗi ngày vẫn cứ như cũ mà trôi qua.

Lý Lộc bị đả thương không nhẹ, nằm trong phòng rên hừ hừ, sau ba ngày mới xuống giường nổi ra giếng soi mặt, khuôn mặt bầm dập khiến gã giận điên. Vị Lý gia này từ khi sinh ra luôn là tay đánh đấm hạng nhất, làm gì có chuyện chịu thiệt như vậy, bởi lẽ gã vác côn xoay vài vòng quanh giếng rồi gọi thêm đám hồ băng cầu hữu du côn ác bá, hùng hùng hổ hổ mà xông thẳng qua phòng củi.

May là ban ngày nam quán không có bao khách, chỉ có mấy tiểu quan dậy sớm bị trận thế như vậy dọa sợ đến né ra thật xa, một, hai người hảo tâm lên bảo tiểu đồng đi báo với Bạch Ninh, Bạch Ninh lúc này mới “ôi” một tiếng, vỗ mạnh vào đầu thầm trách bản thân quên bém tên Lý Lộc nọ, y giữ Thương Liệt bên người chẳng phải đắc tội rành rành với Lý Lộc hay sao.

Lý Lộc nhào về phía phòng củi, lửa giận không chỗ nào phát tiết đành tiện tay tóm một tên tiểu đồng chạm chân mà giáng cho hai bạt tai, tiểu đồng liền đem chuyện Thương Liệt ở chỗ Bạch Ninh kể tắt đầu đuôi ngọn ngành, Lý Lộc nghe xong càng thêm tức giận. Hay cho tên Bạch Ninh nhà người, thường ngày mở miệng Lý gia ngậm miệng Lý gia, hầu hạ cho gia sung sướng như tiên, giờ đây gặp kẻ biết đánh nhau hơn gia đã lao vào nịnh bợ, đúng là đào kép vô nghĩa đi điểm vô tình. Người bắt nạt, đừng trách gia bắt nạt.

Oán hận đá vào đồng gỗ, Lý Lộc dẫn theo đám huynh đệ của mình lên tửu lầu ăn uống hùng hồn một phen, sau đó phát tay trở về phòng mình, cửa vừa khép lại thì ai gọi cũng không trả lời.

Gã cứ như vậy, cục diện của nam quán không ai trông nom, đêm vừa về, lúc đông khách thì lưu manh cả thành cứ như đều đổ về nam quán, gây rối có, khiêu khích có, dọa dẫm có, chơi kỹ có, đập bát đập rượu có, vô cùng ảnh hưởng tới chuyện làm ăn thường ngày của nam quán, chọc Bạch Ninh giận đến mất ngủ tởm máu mà vẫn phải tươi cười mang một vò rượu ngon đến nói chuyện với Lý Lộc.

Thế nhưng Lý Lộc lần này thật lòng muốn làm bề mặt Bạch Ninh, cửa không chịu mở, mặc cho Bạch Ninh đứng ngoài nói một tràng lại một tràng, đưa ra bao nhiêu ưu đãi, song gã chẳng thèm để ý chút gì đến y.

Bạch Ninh bắt đắc dĩ trở về nam quán lại thấy cả đám tiểu đồng đang bận bịu dọn dẹp, lũ lưu manh gây rối lúc trước cả bóng cũng chẳng còn.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ninh gọi Cảnh Nhi lại hỏi chuyện.

Cảnh Nhi mặt mày mơ màng, đôi mắt nhìn về phía lầu các lóe sáng như sao nhỏ trong đêm.

“Tên cầm điếu thiệt lợi hại quá chừng, mỗi tay một tên, lũ người đến phá đều bị ném tất ra ngoài, tề ra quần mà tháo chạy.”

Nó dường như đã quên mới mấy ngày trước còn bị sự lạnh lùng của Thương Liệt hù đến không dám về phòng, trong lòng chỉ còn hình ảnh nam nhân oai phong lừng lẫy, tại nơi nam quán này đây đàn ông gặp nhiều rồi, thế nhưng không ra vẻ đạo mạo thì là dung tục bỉ ổi, phong hoa tuyết nguyệt, hoặc thô bạo ngang ngược hay ham muốn nhục dục cũng có, song chưa từng gặp qua loại tràn ngập khí thế nam nhi, lạnh lùng như băng thế kia.

Thương Liệt? Hắn ra tay rồi?

Bạch Ninh nhìn theo hướng chỉ của Cảnh Nhi, trên lan can của lầu các, hình ảnh người đàn ông nọ dưới ánh đèn khôi vĩ như núi, tuy cự ly rất xa nhưng Bạch Ninh ngỡ ngỡ cảm giác được ánh sáng rực rỡ của đôi mắt ai kia, vẫn sắc sảo như ngày đầu gặp mặt, vẫn dán chặt trên mình y, vẫn khiến người ta lạnh gáy một cách khó hiểu.

“Chung quy cũng không phải ăn không ngồi rồi, chẳng đến nỗi thiệt thòi...”

Bạch Ninh lẩm bẩm, xoay lưng đi mới khe khẽ thở dài, bỗng mảy chợt cau lại, chuyện đêm nay quây đến y sứt đầu mẻ trán, vết thương nơi cánh tay trái lại bắt đầu âm ỉ nhức nhối.

Dù sao quan khách cũng bị dọa chạy chẳng còn lại bao người, Bạch Ninh dứt khoát đóng luôn cửa chính để nam quán ngừng kinh doanh sớm. Một mình quay về phòng, Bạch Ninh ngồi bên giường cúi đầu trầm tư.

Thương Liệt đương nhiên thân thủ giỏi, song loại nam nhân như hắn không thể ở lại nam quán lâu dài, tương lai của nam quán vẫn cần dựa vào Lý Lộc chống đỡ, điểm này Bạch Ninh quá rõ trong lòng, đang định tìm cách vỗ về Lý Lộc thì vết thương nơi tay trái lại truyền tới cơn đau dai dẳng hại y không cách nào tập trung tinh thần, uống xong thuốc Cảnh Nhi mang tới càng khiến y mệt mỏi buồn ngủ, tư thế từ ngồi thành dựa, từ dựa thành nằm, đầu óc mơ mơ màng màng, chẳng biết bản thân đang nghĩ ngợi gì, càng chẳng biết thiếp đi tự lúc nào.

Miễn cưỡng ngủ hai canh giờ, công dụng của thuốc dần dần giảm bớt, cơn đau nơi tay trái Bạch Ninh tỉnh dậy từ cơn mộng mị, ngồi dậy lại không ngủ vào nữa, khoác thêm áo, mở cửa sổ, gió lạnh phả vào mặt, màn đêm trầm lắng, trăng sáng khuất dần, tựa hồ chẳng mấy chốc trời sẽ sáng rồi.

Mình còn có thể kiên trì bao lâu đây? Nằm trong tay nam quán mới một năm, mà như đã cảm giác được sự mỏi mệt cả một đời.

Chậm rãi rời phòng, theo thói quen cất bước về khu vườn phía sau, song khi bước qua cửa hình bán nguyệt lại phát hiện ánh đèn lập lòe trong đình. Ấy không phải chiếc đèn chong thấp sáng mỗi đêm, mà là ánh đèn phản xạ một ánh mắt sắc bén.

“Ai bên đó?”

Tiếng còn chưa dứt, ánh sáng thoát cái biến mất, đèn lồng đồng đưa theo gió tỏa ra ánh sáng lay lắt liêu xiêu, bóng Thương Liệt bị chiếu đến mờ lung, thế nhưng trong cái mờ lung ấy, khuôn mặt đường nét nổi bật lại hiện rõ rành rành.

“Sớm thế này ngươi ở đây làm chi?” Bạch Ninh câu hỏi vừa ra khỏi miệng lại thở dài, tự biết Thương Liệt sẽ không trả lời, chợt nhận ra trong tay Thương Liệt cứ nhiên đang cầm một thanh kiếm sáng choang, “Ra là đang luyện kiếm, quả nhiên là cao thủ à nha... Nhưng mà ta thấy thứ giết người này là sẽ sợ, thôi cất vào đi.”

Thương Liệt không nói lời nào thu kiếm, tuy trước giờ không hề chủ động mở miệng trò chuyện cùng Bạch Ninh nhưng với yêu cầu của y, hắn dường như chưa từng từ chối.

Ngồi bệt xuống thềm đá lạnh lẽo, Bạch Ninh mỉm cười với Thương Liệt rồi nói: “Không ghét bỏ thì ngồi xuống chốc lát đi.”

Thương Liệt cũng không khách sáo ngồi xuống cạnh Bạch Ninh, chiếc bóng dài rộng như hữu ý lại như không mà ôm ấp cả con người Bạch Ninh, che khuất ánh trăng yếu ớt cuối cùng, chắn cả làn gió đêm từ tây thổi về.

Cơn gió đêm thu tuy không thấu xương như gió ngày đông song vẫn lạnh giá tận tim.

“Việc hôm nay quây tới ta chóng mặt nhức đầu, quên bém phải nói lời cảm tạ với người, hôm khác mời người uống rượu vậy.”

Bạch Ninh sẽ nhích khỏi cái bóng của Thương Liệt, ánh mắt dõi theo ánh trăng tàn lụi phía tây, có lẽ vì chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng, ánh trăng vô cùng nhạt nhòa, phảng phất như có thể biến mất trước mắt bất kỳ lúc nào.

“Thế nhưng... Nói thật nhé, ta thiết tình không ngờ người sẽ ra tay... Tuy ta sửa khế ước, nhưng mà... Người không hề điểm chỉ ký tên vào khế ước...”

Nói đến đây Bạch Ninh đột nhiên mỉm cười, cười thật quyến rũ xinh tươi.

“Qua chỗ ta ký vào khế ước mới đi, như vậy lần sau người ra tay cũng danh chính ngôn thuận, bằng không lữ người trong nam quán lại tưởng người là tiểu bạch kiểm ta nuôi, đương nhiên ta không bao giờ để bụng bọn họ nói gì, nếu tin đồn có thể biến thành sự thật, ta càng tình nguyện để tin đồn truyền xa, nhưng mà... Chắc người sẽ để bụng...”

Trong bóng đêm lặng lẽ, Bạch Ninh nghe rõ tiếng hít thở thoảng rồi loại của nam nhân bên cạnh, trên mặt khó tránh lộ ra vào phần xảo quyệt tinh nghịch. Băng sơn lạnh lẽo ngàn dặm tựa hồ không thể che đậy nổi sự đơn thuần trong xương tủy của hắn, mặc cho thân thủ hắn có cao đến đâu cũng vẫn dễ dàng bị mấy lời trêu ghẹo đơn giản của mình làm rối loạn hô hấp, khiến y không thể không cảm giác như thế.

Thương Liệt, có lẽ, thật ra là một người rất đáng yêu à nha!

Song... Đây càng xác định một điều, bọn họ thủy chung là người thuộc hai thế giới khác nhau, tâm tư của Bạch Ninh lại quay về với tờ khế ước, chỉ cần Thương Liệt nhẹ nhàng ấn một ngón tay thì khế ước này chính là tấm bình phong ngăn cách bọn họ, không có ân tình, cũng không có cảm tình, quan hệ của y và Thương Liệt chỉ nên kết thúc bằng năm trăm lượng bạc. Xây dựng mối quan hệ thế này bất quá cũng chỉ tránh cho bản thân lúng vào quá sâu, và khi kết thúc cũng có thể thu đủ lợi về.

Như vậy... Cũng không đến nỗi... Mỗi con người đều có con đường mình phải đi, thi thoảng giao thoa lại mang đến cảm thụ lạ lẫm, có đôi chút khiến người ta không thoải mái, lại có đôi chút khiến người ta quyến luyến cực độ, thêm vào vài phần lợi dụng lẫn nhau, còn lại không mấy quan trọng, mang giao thoa biến thành phân ly, để rồi trở thành người qua đường trong cuộc sống của nhau.

Thế thôi.

Phương đông rót cuộc xuất hiện sắc trắng bạc như tấm màn che mặt mỏng manh, tô thêm vẻ ngượng ngùng ập cho thái dương buổi ban mai. Không biết từ lúc nào, đầu Bạch Ninh đã ngả lên vai Thương Liệt, ngủ thật sâu, thu lại gương mặt quen thói tươi cười, hết như đứa trẻ đơn thuần ngây thơ.

Thương Liệt không hề cử động, dán chặt trên mặt Bạch Ninh là ánh mắt xưa nay lạnh nhạt chợt lóe sáng, có nghi hoặc, có suy ngẫm, càng nhiều thêm vài phần tâm tình dợn sóng. Tim đập càng gắng sức hơn thường ngày, kêu gào như muốn túm lấy thứ gì đó.

Bất luận nói thế nào chẳng nữa, tên Lý Lộc đầu lĩnh đám tay chân Bạch Ninh vẫn phải tìm biện pháp vỗ về. Tuy đã bảo Thương Liệt ký tên vào khế ước mới nhưng dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, người như Thương Liệt quyết không phải loại có thể sinh sống cả đời ở nam quán, tên Lý Lộc nọ tuy vừa tham lam vừa vô sỉ nhưng Bạch Ninh vẫn muốn giữ gã lại, thủy chung cũng cần đến gã.

Nào ngờ Bạch Ninh chưa kịp đi tìm Lý Lộc thì Lý Lộc đã dẫn theo mấy tên thủ hạ rảo khắp nam quán như thường ngày, bộ dạng đây là địa bàn của lão tử, đánh đuổi tất cả những tên tiểu lưu manh mang lòng quấy phá.

“Lý gia à, sớm thế này ngài sao lại đến đây?” Bạch Ninh đầy bụng nghi hoặc chạy ra đón, vừa bày ra bộ dạng ân cần vừa hỏi chuyện.

“Bạch Ninh tướng công, sắc mặt hôm nay không tệ à nha, vừa trắng vừa non, để gia véo phát nào...” Lý Lộc giọng nói sang sảng, mười phần trung khí, song nhác thấy bóng dáng Thương Liệt đứng sau Bạch Ninh

không xa thì nụ cười thoát sượng trên, hung hăng trợn mắt, bàn tay vốn định vươn tới néo mặt Bạch Ninh lại chuyển hướng, biến thành một thế khiêu khích.

Thương Liệt nhìn như không thấy, đến liếc cũng chẳng buồn liếc một cái mà chỉ lạnh lùng đứng đó, ngay cả cỏ cây bên cạnh còn có sức sống hơn hẳn.

Bạch Ninh gạt đi bàn tay không an phận của Lý Lộc, nhếch môi cười bảo: “Ta đã dặn người làm một bàn tiệc ngon, chuẩn bị tự mình đến mời Lý gia, ai dè Lý gia rộng lượng như vậy, ta chưa mời ngài cũng tới rồi, phải dạy dỗ đám nhóc con lấm mồm không cho chúng nói xấu Lý gia mới được.”

Lý Lộc được y tăng bốc như thế vui đến miệng cười toe toét, đoạn nói: “Lý gia ta há lại là người không phóng khoáng đến vậy, nam quán là của Bạch Ninh tướng công người, cũng là của Lý Lộc ta, ta không giúp chẳng lẽ lại để một tên không rõ lai lịch nhúng tay vào, truyền ra ngoài lại bảo ta sợ hắn.”

Nói đến cùng thì ra vẫn là muốn phân cao thấp cùng Thương Liệt, bất quá ngoài mặt đánh không lại nên Lý Lộc chỉ đành dựa vào việc kinh doanh của nam quán mà tranh hơn thua. Tuy biết Thương Liệt cơ bản sẽ không cùng Lý Lộc tranh giành nam quán, nhưng với tình tình có thù tất báo kia làm sao lại nghĩ thông cho được, Bạch Ninh lấy làm khó hiểu. Lý Lộc từ lúc nào trở nên thông minh vậy? Trong một năm chưởng quản nam quán, y có thể nắm bắt Lý Lộc trong tay cũng bởi gã đầu óc đơn giản, dễ dàng không chế, loại hung hăng dữ tợn kia một khi thông minh, với Bạch Ninh mà nói, quả thật trăm hại không lợi.

Nghĩ tới đây, nụ cười của Bạch Ninh càng thêm dụ dằng quyến rũ, y nói: “Đi nào, hôm nay đừng nhắc việc khác, chỉ nói chuyện uống rượu tìm vui...”

Lý Lộc cảm thấy bản thân toàn thắng bèn đắc ý cười dài bỏ đi, nhưng mới đi được vài bước lại đột nhiên nói: “Ồi chà, xem trí nhớ của ta kìa, Bạch Ninh tướng công, tiệc rượu hôm nay thôi thì để dành lại lần sau, Lý gia ta lỡ đồng ý lời mời của Thượng Kỳ tướng công, cũng sắp tới giờ rồi, ta phải đi cho kịp, bằng không... Ha ha ha, Thượng Kỳ tướng công lại trở tính, người bình thường chịu không nổi đâu, ha ha ha...”

Bạch Ninh ngẩn ra, sắc mặt thoáng cái tái mét. Nhìn bóng lưng dương dương tự đắc bỏ đi của Lý Lộc, răng y nghiến ken kết vào nhau. Thì ra là Thượng Kỳ... Đã bảo Lý Lộc ngu ngốc làm sao tự xưng thông minh, thì ra là Thượng Kỳ thừa cơ nhảy vào, xúi bẩy Lý Lộc trở về nam quán, không chỉ trên mình một kèo mà còn nhân cơ hội kéo Lý Lộc về phe gã.

“Muốn đoạt nam quán trong tay của ta, không dễ vậy đâu...”

Nghiến răng nghiến lợi, Bạch Ninh xoay đầu liếc Thương Liệt đứng cách mình không xa, thân hình khô vữa thường ấy khiến tâm Bạch Ninh dần bình tĩnh lại, màu xanh tái trên mặt cũng giảm bớt, khôi phục bình thường.

“Ta mời người uống rượu, cứ xem như cảm ơn người hôm nọ ra tay giúp đỡ.” Bạch Ninh bắt đầu mỉm cười.

Thương Liệt biểu tình lạnh lùng, nhìn y một hồi rồi xoay lưng bỏ đi.

Bạch Ninh ngạc nhiên, hôm nay là ngày gì thế này? Sao quả tạ rơi trúng đầu? Mời người ta uống rượu lại chẳng ai thèm đáp lời. Lẽ nào vì mấy hôm nay không đến chùa Thiên Ninh bái phật?

Đã có suy nghĩ như vậy thì phải sắp xếp lịch trình đến chùa Thiên Ninh thắp hương, chọn một ngày tốt, mang theo vài đồng tiền nhang đèn, Bạch Ninh liền đến khởi hành đến chùa Thiên Ninh.

3. Chương 3

Chùa Thiên Ninh hương hỏa cực thịnh, nhất là mừng một ngày rằm càng lúc nhúc những người với người, phật đường bị chen đến suýt nổ tung, cả ngày chìm trong màn huân hương mỏng manh, trống chiều chuông sớm, tiếng gõ mõ tụng kinh vang vọng xa xa.

Lúc Bạch Ninh quỳ xong tiền nhang đèn, cầm ba nén nhang định đi bái lạy phật tổ mới phát hiện mình cơ bản không cách nào đến trước mặt phật, vào không được mà ra cũng không xong, đành đứng ngoài phật đường vái một lần xem như hết lòng, nào ngờ trong đám người trước mặt đột nhiên lách ra một người va vào chỗ băng bó trên tay phải của y, chớp mắt đau đớn ập đến, nhang rơi xuống đất bị đạp gãy vụn, cả người bị đẩy về phía sau, rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Thương Liệt?”

Trong cơn đau tới nhe răng trợn mắt, Bạch Ninh nhận ra người đang ôm lấy mình, tên kia dường như nói luôn bám theo y à nha, lúc ra khỏi cửa có phần tâm thần không yên nên cũng chẳng mấy chú ý Thương Liệt có đi cùng hay không, giờ đây xem ra tên kia thật sự xem hấn như thiếp thân hộ vệ của y, một tác không rời.

Thương Liệt lạnh mắt quét về phía người đụng vào Bạch Ninh, dọa gã sợ đến rùng mình ớn lạnh, đặt mông ngồi phịch xuống đất, mới không nói tiếng nào ôm Bạch Ninh liên tục luồn lách trong vòng người, tựa như cá gặp nước mà thoát ra ngoài, đến một sân nhỏ hẻo lánh phía sau, dìu y ngồi xuống hòn đá khách viếng thường nghỉ chân bên đường.

Loạt hành động này nhanh như chớp, Bạch Ninh chỉ thấy mắt mình hoa lên, gió phả rất mặt, sau đó gió đột ngột ngừng, mắt hết hoa, nhưng tay phải lại đau buốt, kéo thần trí y về với hiện tại.

“Nè, ngươi biết băng bó không đó?”

Thì ra Thương Liệt đã cởi băng vải trên tay y ra chuẩn bị băng lại lần nữa. Chẳng phải Bạch Ninh xem thường Thương Liệt mà là cánh tay y từ sau ngày ngã ngựa, đại phu từng dặn ít nhất trong vòng một tháng không được tùy tiện cử động, còn đặc biệt dùng cách đặc biệt cố định cánh tay của y. Có điều ban nãy bị va chạm mạnh, băng vải lỏng ra, vết thương nhức nhối vô cùng, Thương Liệt vừa chạm vào lại càng đau đớn, tuy Bạch Ninh một tiếng cũng không rên nhưng mồ hôi lạnh rịn ra trên trán đã nói rõ cơn đau của y.

Thương Liệt trừng mắt y, dường như có chút bất mãn với sự hoài nghi của Bạch Ninh song vẫn không nói lời nào, có điều động tác càng mau lẹ, nhanh chóng băng lại vết thương trên tay y, kỳ quái chính là khi hấn vừa dừng tay, cơn đau nơi tay đã vơi đi đáng kể.

“Hình như... Còn khá hơn đại phu băng bó...” Bạch Ninh gượng cười như muốn lấy lòng Thương Liệt, “Cách băng bó tay gãy người học ở đâu vậy?”

Núi băng đáp lời y chỉ bằng một cú lườm khinh khỉnh, lưỡi giải thích, cũng không cần phải giải thích, thủ pháp độc môn chữa trị vết thương gân cốt ngoài người của Thương gia thì không ai có tư cách hưởng thụ, tiểu bảo đầu kia tích phúc tám đời mới gặp lúc hấn tâm tính khá khá, bằng lòng giúp y trị liệu.

“Úi chào, ngươi biết trợn mắt hả, ta còn tưởng ngoài dùng cặp mắt hình thanh đao trừng kẻ khác thì chẳng biết gì nữa.” Tay bớt đau rồi, miệng tên bảo đầu nam quán bắt đầu tía lía trở lại.

“Ngoài băng bó ngươi còn biết cái gì?”

“Bệnh hoa liễu biết trị không? Giang mai thì sao?”

“Dùng lườm ta, được rồi, ta không hỏi mấy chuyện này nữa... Sau này mỗi ngày ngươi giúp ta băng bó nhé...”

Nhìn gương mặt mỗi lúc một sầm xuống của núi băng, tâm trạng rầu rĩ mấy ngày nay của Bạch Ninh đột nhiên trở nên phấn chấn.

Bất quá vận sao chổi của Bạch bảo đầu hình như không nhờ bái phật mà biến mất, tâm trạng vừa tốt lên đôi chút lại bất gặp người khiến y hận đến ngứa răng đạo gậy đây: Thượng Kỳ.

Vẫn một thân màu nhạt, dù là nơi thờ cúng nghi ngút khói hương cũng khó bề lẫn át vị đạo thanh khiết trên mình Thượng Kỳ, trên tay cầm một chiếc giỏ trúc màu xanh, bên trong xếp đầy nhan đèn cùng hoa quả.

Phật môn thanh tịnh, tuyệt đối không phải nơi trần tục để bọn họ tranh đấu, tuy bọn họ cũng chẳng phải thứ gì tốt lành nhưng trong lòng vẫn tôn kính phật tổ, không xin kiếp này có thể thay đổi điều chi, chỉ cầu kiếp sau yên ổn đạm bạc, đây không phải tín ngưỡng, mà là hy vọng.

Hai người mặt đối mặt, thuốc súng tràn ngập.

Nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng đồng thời mỉm cười. Bọn họ đều là hồng bài nam quán, là hai hồng bài nổi nhất nam quán, cùng khiến kẻ khác yêu chiều, cùng biết diễn kịch.

“Bạch Ninh tướng công, tay đỡ chút nào không? Mới vài ngày không nghe người đàn tấu chúng quan khách đã cuống cuống cả lên.”

“Không có âm thanh là lướt của ta chẳng phải vẫn còn ngón tay mềm mọng khéo léo của Thượng Kỳ tướng công hay sao, thế nào mà phật lòng khách cho được? Có điều đám đàn ông kia ấy à... Xưa nay có mới nói cũ, có người mới là quên ngay kẻ cũ, bọn chúng vài ngày không nghe ta đàn đương nhiên trong lòng sẽ tơ tưởng nhớ nhưng, còn ngày ngày rảo tới rảo lui trước mặt thì còn gì là quý báu nữa chứ.”

Mỗi câu mỗi chữ đối chọi gay gắt, tính ra thì miệng mồm Bạch Ninh sắc bén hơn nên chiếm được chút thượng phong.

Qua một phen giao đấu, hai người không dán mắt vào nhau nữa, ánh mắt của Thượng Kỳ rơi trên mình Thương Liệt có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, cũng pha vài phần mập mờ khó đoán. Tuy đã nghe về Thương Liệt nhưng lần đầu tận mắt nhìn thấy vẫn khiến Thượng Kỳ thất thần vì sự xuất sắc của đối phương.

Gã đàn ông này quá xuất sắc, xuất sắc đến khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, xuất sắc đến nỗi chỉ cần nhìn gần đôi chút cũng cảm giác được sự lạnh giá tận xương. Mãi tới khi Thương Liệt bỏ đi thật xa, tay chân Thượng Kỳ vẫn lạnh lẽo như cũ, chẳng có dấu hiệu lấy lại ấm áp chút nào.

“Hình như thua mất nửa ván cờ rồi...”

Thật lâu sau gã mới se sẽ thở dài, ít nhất nếu đối lại là gã, gã tuyệt đối không dám mang một nam nhân như thế bên cạnh.

Đến trước mặt phật tổ thấp lại ba nén nhang khác, tâm trạng Bạch Ninh bắt đầu tốt lên.

Kỳ thật y vốn là người lạc quan, cục diện gian nan hơn nữa y cũng không xem là tuyệt cảnh. Đời người không có đường cùng, chung quy luôn có một con đường có thể đi qua, vấn đề nằm ở cái giá phải trả để bước qua con đường ấy đắt đến nhường nào mà thôi.

Thương Liệt đứng cách sau lưng Bạch Ninh bảy bước, tựa như tòa núi băng sừng sững ngàn năm, khí lạnh bức người, nhờ phúc của hắc mới có thể “đông cứng” tất cả vòng người chung quanh, giúp Bạch Ninh thuận lợi đến trước mặt phật tổ bái lạy.

Cất vào tấm mặt nạ thường ngày gắng sức đeo lên, một Bạch Ninh ánh mắt nghiêm túc không hề mang dáng vẻ rung động lòng người, khuôn mặt búp bê trời sinh mất đi vài phần lãng lợ, điểm thêm nét ngây thơ hồn nhiên hệt như đồng tử bên cạnh quan âm, nồn nà đáng yêu khó tả thành lời.

Ánh mắt lạnh lùng của Thương Liệt trên người Bạch Ninh thoáng ấm áp lên, hoàn toàn là bất giác, cả bản thân hắc cũng không nhận ra mà chỉ khó lòng dời mắt đi được.

Bạch Ninh thùy mị quyến rũ nơi “chợ người”, Bạch Ninh thỏa ý đùa cợt bên bệ đàn, Bạch Ninh đơn bạc một mình dưới ánh trăng, Bạch Ninh hồn nhiên trong sáng trước phật tổ.

Hoàn cảnh cuộc sống trước đây của Thương Liệt vừa đơn điệu lại nhàm chán, luyện công kham khổ cùng tận lực xa lánh đã khiến giao du của hắc bị hạn chế trong một vòng hạn hẹp, bởi lẽ... Hắc chưa gặp qua một ai có nhiều bộ mặt khác nhau đến thế, Bạch Ninh mang đến cho hắc cảm giác quá mới mẻ.

Hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau, thế nhưng tại nơi bản thủ nhất, cuộc gặp gỡ lạ lùng nhất đã khiến hắc phát hiện, trên đời này thế mà lại có một người có thể khơi mào đôi phần hiếu kỳ của hắc, khiến hắc cảm thấy hứng thú.

Ánh mắt Thương Liệt thoáng trĩu xuống nhưng khóe mắt lại khẽ nhếch một cách sắc bén. Hắc nên căm ghét con người đã hại hắc nhếch nhác nhường này hay phải căm tạ kẻ đó đây?

“Chúng ta về thôi.” Cầu thần khẩn phật xong, Bạch Ninh tinh thần sáng khoái cười thật dịu dàng quyến rũ, trở về thành tiểu quan hồng bài của nam quán.

Có lẽ thấp ba nén nhang cho phật tổ thật sự có hiệu quả, cuộc sống của Bạch Ninh ở nam quán đã thuận lợi trở lại.

Tốc độ hồi phục của cánh tay phải bị gãy tốt đến kinh người, cả đại phu cũng phải trợn mắt vuốt rau, ngẫm rồi lại nghĩ, hết bất mạch tới chẩn đoán, hoàn toàn bị làm cho hồ đồ. Vết xương gãy bị một hạnh lâm thánh thủ như lão tiên đoán cần ít nhất ba tháng để lành lại vì có gì chỉ mới một tháng đã hồi phục như ban đầu. Bạch Ninh vui như mở cờ trong bụng, cả y cũng không biết, sau khi trở về từ chùa Thiên Ninh, lúc Thương Liệt giúp y băng bó hàng ngày đều cố tình xoa nhẹ tay y vài lần, đương nhiên đây chính là nguyên nhân sự hồi phục thần tốc của y.

Y chỉ biết số đỏ của mình đã quay về rồi.

Vào ngày thứ hai sau khi trở lại gầy đàn tiếp khách, Lý Lộc bắt đầu tỏ ý muốn hòa hảo với y như cũ. Thật ra đây cũng chẳng phải chuyện kỳ quái gì, Bạch Ninh trong lòng sớm biết với tính khí tự cho mình trong sạch của Thượng Kỳ, đối phó với loại người như Lý Lộc chỉ có thể lờ đi nhất thời nhưng khó lòng kéo dài, một Lý Lộc ngang ngược bạo hành làm sao chịu nhẫn nhịn khí phách thanh cao của tên tiểu quan dễ tiện.

Tính cách của Thượng Kỳ định sẵn già có tiềm chất trở thành hồng bài song cũng định sẵn già chỉ có thể làm một hồng bài mà không thể nắm trong tay nam quán. Thượng Kỳ ở nam quán là bị cô lập, từ ngày già vứt bỏ chính sự phụ dạy dỗ già là Thượng Hương đã định sẵn già nhất định sẽ bị cô lập.

Nam quán vốn là một nơi ngập tràn phản bội, ruồng rẫy, mưu tính, tranh đấu, giãy giụa cùng tử vong, không ai kỳ thị phản bội, nhưng vẫn biết ghen ghét, vì có gì mà một tên cả sư phụ mình cũng vứt bỏ lại có thể bò lên cao đến thế, có thể hưởng thụ đãi ngộ tối cao của nam quán, có thể sau khi phản bội mà vẫn đạt được những thứ người khác nỗ lực cách mấy không thể với tới.

Thượng Kỳ sai là sai ở chỗ quá lộ liễu, để mọi người ai cũng nhìn thấu.

So ra Bạch Ninh biết cách làm người hơn Thượng Kỳ nhiều lắm, nhân duyên trong quán càng tốt, bởi lẽ sau khi trở thành bảo đầu nam quán cũng chẳng phí bao tâm sức để ổn định một vị trí biết chắc sẽ đắc tội đa số tiểu quan. Thế nhưng không ai biết rằng trong nam quán, kẻ đồ kỵ Thượng Kỳ nhất không phải ai khác mà là chính Bạch Ninh y.

Người người đều biết y cùng Thượng Kỳ bất hòa, vô luận làm gì Bạch Ninh đều phải đo với Thượng Kỳ, đều phải trên Thượng Kỳ một kèo, ai cũng rõ chuyện cạnh tranh của hai đại hồng bài nhưng không nào có người biết rằng Bạch Ninh đồ kỵ Thượng Kỳ.

Cùng là hồng bài nhưng Bạch Ninh chính là đồ kỵ Thượng Kỳ, cả mơ cũng mơ đến cảnh tranh giành cùng Thượng Kỳ, chỉ vì Bạch Ninh biết có một thứ bản thân không thể nào giành lại Thượng Kỳ, từ lúc bắt đầu, y đã thua dưới tay Thượng Kỳ.

Lý Lộc trở về giúp Bạch Ninh nhẹ gánh rất nhiều, y có thể toàn tâm toàn ý gầy chiếc đàn của mình, toàn tâm toàn ý quyến rũ ân khách đến nghe đàn, dùng tiếng đàn lắng lơ, dùng vẻ đẹp xinh tươi, dùng nụ cười thỏa ý, mắt y nhìn thấy không phải đám khách mũ áo chính tề, mà là từng đồng bạc trắng lóa mắt.

Y cần càng nhiều tiền để chống đỡ nam quán, cần càng nhiều tiền để tìm nguồn máu mới cho nam quán, đây là cái giá to tát y phải trả khi quyết không bóc lột chúng tiểu quan thủ hạ.

Y không phải Trịnh Hầu Đầu, cũng sẽ không trở thành Trịnh Hầu Đầu, này chính là hứa hẹn của y lúc cầu viện Ngọc Lưu năm xưa, bấy giờ y một phần cũng không nắm chắc, dù sao y cùng Ngọc Lưu chẳng có giao hảo gì với nhau, cùng là hồng bài nam quán, Ngọc Lưu thủy chung như kẻ ngoài cuộc, bàng quan đứng xem tranh đấu giữa y và Thượng Kỳ.

“Tại sao đến xin ta?” Đây là câu hỏi duy nhất bấy giờ Ngọc Lưu đặt ra.

Phải, năm ấy tại sao lại xin Ngọc Lưu góp lời với Vi Miễn, dạy dỗ Trịnh Hầu Đầu tới chết, giúp y trở thành bảo đầu mới của nam quán, rõ ràng một phần cũng không nắm chắc song y vẫn làm như vậy.

“Bởi vì... Ta và người... Có một điểm gì đó giống nhau...”

Bọn họ đều căm hận Trịnh Hầu Đầu, bọn họ đều ghen ghét Thượng Kỳ, bọn họ... Có một điểm giống nhau... Chính là loại tình căm muốn xa không được, muốn gần không xong với Thượng Hương, con người bị Thượng Kỳ ruồng rẫy ấy, bị Trịnh Hầu Đầu hại chết ấy, mãi mãi là nỗi đau trong tim cả hai.

Ngày hôm sau Trịnh Hầu Đầu bị bắt đi với tội danh xung đột Khâm sai, nhốt vào đại lao, được hai hôm thì chết một cách mơ hồ, nghe nói đã đất tội với lão đại giam cùng phòng nên bị đánh chết tươi, xương cốt tay chân gãy nát. Thi thể mà Bạch Ninh giúp thu về lúc chết toàn thân máu thịt lẫn lộn, cả gương mặt ban đầu cũng khó lòng nhận ra, lấy lý do không có tiền, Bạch Ninh ngay cổ cũng không buồn phủ lên, trực tiếp quăng xác Trịnh Hầu Đầu vào mảnh đất hoang ngoài thành, đồn rằng nơi đó thường xuất hiện lũ sói hoang đói khát.

Hành vi ấy khiến người trong nam quán hả lòng hả dạ, chúng tiểu quan mấy năm nay chịu bao bóc lột chèn ép gom tiền tổ chức một tiệc rượu thịnh soạn nhất, rông rã ăn mừng ba ngày ba đêm. Song người Bạch Ninh hy vọng nhìn thấy nhất, hy vọng trả lại tự do nhất, mấy tháng trước đã bị Trịnh Hầu Đầu đánh chết, trước mặt y và tất cả mọi người, đánh đến chết tươi.

Và y, chỉ có thể trở mắt mà nhìn, toàn thân buốt giá không sao cử động, thậm chí một tiếng cũng chẳng thốt nổi, chỉ có thể trở mắt nhìn người nọ rên rỉ, từng chút từng chút yếu dần, mãi tới khi không nghe thấy âm thanh nào nữa.

Giây phút ấy, cả gió đường như cũng lặng đi.

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, Bạch Ninh đầu đầy mồ hôi, ngồi trên giường thở dốc thật lâu mới hai mắt mờ mịt phát hiện đây là phòng của mình chứ nào phải nơi Thượng Hương bị đánh chết. Cũng đã quá trưa, ánh nắng chiếu qua song cửa, chiếu đến cả căn phòng ngời sáng.

Y đã lâu không gặp ác mộng. Cảm giác vô lực trong mơ vẫn bầu vuu lấy tim y như ngày nào, hại y tim đau như thắt, suýt nữa thở không ra hơi.

Một bóng mờ chợt chắn bớt ánh nắng chói chang, Bạch Ninh theo thói quen mà ngẩng đầu và mỉm cười.

Là Thương Liệt.

Y lại cúi đầu, thu lại nụ cười, khe khẽ thở dài một hơi. Không biết từ khi nào, ở trước mặt Thương Liệt dường như đã không cần phải gắng sức đeo mặt nạ nữa, dù gì hai người bọn họ thuộc về thế giới khác nhau, cuối cùng cũng có một ngày Thương Liệt sẽ bỏ đi, còn y vẫn ở lại nơi nam quán bẩn thỉu này đây, hoặc giả sẽ có một ngày, kết cục của y và Trịnh Hầu Đầu chẳng khác là bao, trở trời, lẻ loi mà chết, không ai tưởng nhớ, chẳng người tiếc thương.

“Người đang khóc!”

Giọng nói cứng đờ không chút cảm xúc vang lên bên tai, Bạch Ninh ngẩn ra, “Ây dờ!” một tiếng rồi ngạc nhiên nhìn Thương Liệt. Ban này là hẳn lên tiếng ư?

“Tại sao phải khóc?”

Âm thanh cứng nhắc lại vang lên, lần này Bạch Ninh thấy rõ đôi môi Thương Liệt hé ra hợp lại.

“Người, người làm sao lại mở miệng nói chuyện vậy?”

Bạch Ninh quá mức giật mình nên không chú ý đến câu hỏi của Thương Liệt. Thương Liệt tới nam quán đã hơn hai tháng, ngoài lần đầu báo tên tuyệt đối không có một ai nghe hẳn nói thêm nửa lời, từ giọng điệu gượng gạo mà đoán, Bạch Ninh tin rằng đây là sự thật, cái tên này từ nhỏ đến lớn chắc cũng chẳng mở miệng nói được mấy câu.

Thương Liệt không hề nói thêm mà chỉ lùi lại một bước, ánh nắng bị tấm thân cao to của hắn chắn mất giờ lại chiếu rọi lên mình Bạch Ninh, gương mặt dường như ướt ươn, gờ tay mò mẫm mới phát hiện ngón tay thấm chút vết nước.

“Ta khóc rồi?” Bạch Ninh bấy giờ mới có phản ứng, liếm liếm vết nước trên ngón tay, cảm giác mẩn mẩn chậm chậm lan trong khoang miệng, “Phải đó, ta khóc rồi... Thiệt tình, lớn tổng ngồng mà còn khóc nhè... Thương Liệt, không cho người cười ta, cũng không được kể cho người khác nghe... Mất mặt thiệt mà...”

Tuy miệng nói tía lia song nước mắt kia, lại vẫn tiếp tục rơi, mặc cho y dùng tay lau bao nhiêu lần cũng chẳng thể thấm sạch. Mộng tuy đã tỉnh, nhưng sự tuyệt vọng bất lực trong mộng cùng nỗi bi thương thấu tâm tim phổi vẫn bám chặt lấy y không buông.

“Người xoay lưng đi, không cho nhìn ta...”

“Đừng nhìn ta nữa, ta không sao, chỉ là... Chỉ gặp phải ác mộng mà thôi...”

“Người chưa thấy người khác khóc hả? Có gì đẹp đẽ mà xem, vừa xấu xí vừa mất mặt...”

“Ê, người nhìn ta hoài là có ý gì, không muốn an ủi thì biến giùm cái, nhìn ta khóc làm người sướng lắm ư?”

“Mau biến đi, người không hiểu tiếng người... Oái?”

Nước lạnh gội thẳng từ đỉnh đầu Bạch Ninh xuống hại y lạnh tới thấu xương, ngơ ngác nhìn Thương Liệt vẫn cầm ấm trà trong tay, Bạch Ninh đực mặt ra.

“Uớt rồi, nhìn không ra nữa.”

Lời của Thương Liệt vừa cứng nhắc lại không đầu không đuôi, còn Bạch Ninh đang lạnh tới run bắn lên, nói sao thì giờ đã cuối thu, trà lạnh qua đêm cứ thế mà gội xuống đầu, chảy từ tóc xuống mặt, xuống cổ, sau đó lồng ngực trước sau được rửa một phen, ai chịu nổi chứ?

“Cảnh Nhi, Cảnh Nhi, mau chuẩn bị nước nóng...”

Bất chấp mặt mũi, Bạch Ninh từ trên giường nhảy xuống đất, vừa tìm khăn bông lau mặt vừa hét lên ồm tỏi, trong quá trình vẫn không quên đánh vài cái hắt hơi thật kêu.

Về phần Thương Liệt, vào giây phút Bạch Ninh nhảy ra khỏi giường, thân hình hắn đã nhoáng lên, thoát cái biến mất qua cửa sổ, hại Bạch Ninh muốn chửi rửa lại chẳng thấy ai, rất có dáng điệu sợ tội bỏ trốn.

“Tên khốn kiếp rốt cuộc muốn làm cái quái gì ấy nhỉ?”

Khoan khoan ngâm mình trong bồn nước ấm xong xuôi Bạch Ninh mới ổn định tâm trạng, bắt đầu suy ngẫm biểu hiện ban nãy của Thương Liệt.

Đầu tiên, núi băng căm điec mở miệng nói chuyện. Ủ thì này cũng chả có gì, Thương Liệt vốn không căm không điec, chỉ là không thích nói chuyện chứ chẳng phải không biết nói, thấy mình mặt đầy nước mắt đột nhiên hỏi một câu cũng không kỳ quái cho lắm, ừ ừ, ai bảo thường ngày luôn cười, đột nhiên khóc lóc đúng là tương phản quá lớn... Chỉ tại bản thân nằm mộng đến nỗi khóc lóc, bộ dạng kỳ quái, trời biết đã bao lâu chưa từng chảy nước mắt, chính xác mà nói thì từ lúc hiểu chuyện tới giờ không hề khóc, dù là lúc trở mặt nhìn Thượng hương bị Trịnh Hầu Đầu đánh chết, y cũng không khóc.

Nhớ ngày ất y từng giả khờ hỏi Thượng Hương “Người tại sao không khóc?”. Rõ ràng xem trọng gã đàn ông nọ đến thế, rõ ràng trong mắt đã ngập tràn bi ai vô phương khống chế, vậy mà vẫn cười to, cười đến phong hoa tuyết đại, cười đến câu hồn đoạt phách.

Thượng Hương không trả lời y, thuở ấy y không hiểu, mãi đến khi Thượng Hương mất đi y mới tỉnh ra, không khóc, chẳng phải không muốn khóc, mà là không có lý do để khóc. Y chẳng là gì của Thượng Hương, bởi lẽ không có lý do gì để khóc thương cho Thượng Hương.

Không thể khóc, vậy chỉ có thể cười, dùng nụ cười dịu dàng nhất quyến rũ nhất để che đậy ưu thương đọng đầy. Thế nhưng... Trong cơn mơ, y vô pháp che giấu bất cứ tình cảm gì, bị thương đè nén suốt hai năm ròng vào giây phút y thiếu phòng bị nhất, không ngờ nhất mà tập kích y.

Chẳng qua... Là ai đã mở ra tâm linh mà y dùng hết tâm trí khóa lại?

Lấy một hơi sâu, Bạch Ninh cả người chìm trong nước nóng, đây là một hoàn cảnh không có tiếng động, ấm áp, an bình, ngoài nước ra chẳng có gì khác, đắm mình trong nước sẽ khiến con người sinh ra cảm giác an tâm khó tả.

Ủa?

Bạch Ninh đột nhiên thò đầu ra khỏi mặt nước, chùi mắt, lại lau mặt, chỗ nào cũng ướt sũng, toàn là nước.

Câu nói ban nãy của Thương Liệt hình như là “Uớt rồi, nhìn không ra nữa.” nhỉ, lẽ nào chính là ý này? Mình không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của mình nên hắn dùng nước tạt cho mình ướt hết, như vậy sẽ không nhìn ra được đâu là nước, đâu là lệ.

Tên khốn kiếp kia không chịu xoay người đi lại còn nghĩ ra cách độc địa như thế, thiệt tình là... Một núi băng khốn kiếp đáng yêu, không, là tên khờ, một núi băng khờ khạo cả an ủi người ta cũng không biết.

Bạch Ninh cuối cùng lại cười rồi. Bởi vì bi thương cùng tuyệt vọng cơn ác mộng ấy mang đến đột nhiên không cánh mà bay.

“Cảnh Nhi, Thương Liệt đâu?”

Không còn tâm tình tiếp tục ngâm mình, Bạch Ninh lau khô thân thể, khoác quần áo ra ngoài. Mái tóc dài ướt sũng tán loạn phía sau, gò má phớt hồng do vừa ngâm nước nóng tạo ra, Bạch Ninh bây giờ trông như trẻ lại mấy tuổi, trắng trắng non non như đậu hủ mới ra lò, hơn nữa còn là loại đang bốc lên hơi nóng.

“Hồi nãy vừa thấy hắt lên lầu các rồi.”

Lúc Thương Liệt không theo sau Bạch Ninh thường đứng trên lầu các nhìn về phía xa xăm nào đó, cũng không ai biết hắn đang nhìn cái gì.

“Ta đi tìm hắn.” Dứt lời liền đi ngay, trời sinh Bạch Ninh theo trường phái hành động.

“Ế? Bạch Ninh tướng công, tóc tướng công còn chưa lau khô kia, bị gió thổi dễ cảm lạnh lắm đấy.” Cảnh Nhi tay cầm khăn bông vừa đuổi theo Bạch Ninh vừa la oai oái.

Bạch Ninh dừng bước, đoạt lấy khăn bông trong tay Cảnh Nhi.

“Đệ không cần theo, sẽ có người giúp ta lau tóc.” Y cười đến hồn nhiên vô ngần, hại Cảnh Nhi quen mắt ngấm nụ cười quyến rũ xinh tươi thường ngày của y bất chợt ngáy ra.

Người Bạch Ninh muốn tìm là Thương Liệt, đương nhiên người lau tóc hộ y cũng là chỉ Thương Liệt, thế nhưng Thương Liệt biết lau tóc cho người khác sao? Cảnh Nhi rùng mình ớn lạnh, vô luận nó tưởng tượng thế nào cũng không tưởng tượng nổi cảnh Thương Liệt giúp người khác lau tóc. Tóc của Bạch Ninh tướng công không bị đóng luôn thành băng đấy chứ?

Thôi, không nghĩ nữa, này không phải chuyện cần nó bận lòng lo nghĩ.

Gió trên lầu các rất lớn, y phục Bạch Ninh lại đơn bạc, còn chưa tìm thấy Thương Liệt thì mũi Bạch Ninh đã bị cọng đến đỏ hồng, bắt đầu hối hận không mặc thêm nhiều quần áo tí xít.

Bước lên bậc thang cuối cùng, gió càng mạnh hơn, y cũng nhìn thấy bóng dáng Thương Liệt, quần áo phần phật trong gió, giây phút này đây, Bạch Ninh bỗng dưng có một loại ảo giác, nam nhân trước mắt y bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió mà đi.

Cuối cùng vẫn là người không cùng thế giới mà.

Khẽ vẫy tay, chiếc khăn bông lững lờ trong gió, để rồi chính xác đáp xuống đầu Thương Liệt. Kéo chiếc khăn bông tự dưng phủ lên mặt mình, biểu cảm của Thương Liệt tuy vẫn lạnh lùng như vậy song chút cảm xúc lóe lên trong mắt cũng đủ để Bạch Ninh nhận ra.

Đó dường như là lúng túng bất an. Mặc cho biểu tình có lạnh lùng đến đâu chăng nữa, Thương Liệt thủy chung vẫn là một nam nhân thiếu kinh nghiệm giao tiếp, chắc bởi trước đó dùng trà lạnh tạt y nên bây giờ không biết làm sao đối diện Bạch Ninh.

Trước đây không nhận ra ánh mắt của Thương Liệt là vì hiểu hắn quá ít, còn hiện tại có thể nhìn ra, lẽ nào quan hệ giữa y và Thương Liệt trong lúc không để ý đã trở nên thân mật hơn ư?

“Người làm đầu tóc ta ướt hết rồi, cho nên người phải chịu trách nhiệm lau khô.” Bạch Ninh vừa cười vừa nói, thỏa mãn nhìn sự lúng túng càng rõ hơn trong mắt Thương Liệt.

Tên này đừng nói thấy ngại đó nha?

Tuy tay chân vụng về nhưng Thương Liệt vẫn giúp Bạch Ninh lau khô đầu tóc, từ trước đến nay chuyện Bạch Ninh bảo hắn làm hắn chưa từng từ chối.

Khí tức nam nhân mạnh mẽ phủ lấy Bạch Ninh, không cảm thấy sự lạnh lẽo của cơn gió mà lại cảm thấy vô cùng ấm áp khoan khoái, dù bị Thương Liệt tay chân vụng về chà xát đến đau cả tóc nhưng Bạch Ninh thủy chung vẫn nở nụ cười.

“Ta từng trộm thích một người, y rất đẹp, người chưa gặp y không thể nào tưởng tượng nổi y đẹp đến nhường nào, cứ như nước ao lén nhìn ánh trăng, xa cách như vậy, hư ảo như vậy, lại xinh đẹp như vậy. Lúc ấy ta còn nhỏ, chỉ là tiểu đồng mới bị bảo đầu mua về, còn y đã là hồng bài nam quán. Y khác với ta, bởi vì vô luận có bao nhiêu quan khách đeo đuổi y y cũng không cười, từng có tên khách lấy một viên kim châu nhét vào tay y, cầu xin y cười một lần, nhét cả ba mươi sáu viên mà y vẫn không cười. Sau đó tên khách ấy nổi giận, ném tất ba mươi sáu viên kim châu vào người y, cùng lúc nện lên mình sẽ rất đau rất đau, cả trán của y cũng bị chảy máu.”

Bạch Ninh không hiểu có gì bản thân lại đột nhiên muốn kể với Thương Liệt những chuyện này, hoặc giả, có những lời để trong lòng đã quá lâu, nhìn không nổi phải nói ra, hay cũng có lẽ do bầu không khí ấm áp lúc này khiến y mất tự chủ mà nhớ về những ký ức tưởng như đã bị vùi dưới lớp bụi thời gian.

Động tác của Thương Liệt thoáng ngừng lại, sau đó tiếp tục chà lau mái tóc nửa ẩm nửa khô, chỉ là đường như tập trung hơn mà thôi.

“Tên khách đó nổi giận dùng dùng bỏ đi, y chảy rất nhiều máu cũng không để người khác băng bó, ta trốn trong góc mãi trộm nhìn y nhưng không dám bước ra, bởi vì y đang cấu gắt vô cùng, xua đuổi toàn bộ những kẻ thăm hỏi ân cần, ta không muốn bị y xua đuổi. Sau khi xua đuổi tất cả mọi người, tự y lén lút trèo lên cửa sổ, bệ cửa cao như vậy mà y không chút chần chừ nhảy xuống. Ta không biết y muốn đi đâu lại lo lắng vết thương của y nên chẳng thể làm khác mà len lén theo sau. Ta theo y đến hậu viện. Y chạy nhanh lắm, thiếu chút nữa ta đã không đuổi kịp y. Hậu viện chỉ có mấy căn phòng cũ kỹ, ta cứ tưởng nơi đó không có người ở, thế mà y lại trực tiếp đẩy cửa một căn phòng bước vào.”

Nói đến đây, Bạch Ninh đột nhiên thu lại nụ cười nhẹ trên môi, ngẩng đầu nhìn Thương Liệt rồi cười khổ một tiếng: “Thì ra y cũng biết cười, máu trên đầu chảy đến thấm đỏ cả nửa gương mặt nhưng vừa nhìn thấy người mở cửa, y lại tươi cười rạng rỡ, cuốn hút như ráng lam chiều. Lúc ấy ta đứng cách xa quá nên không nghe họ nói chuyện gì, nhưng qua cửa sổ ta nhìn thấy người nọ giúp y rửa vết thương, băng bó cho y, còn y vẫn luôn mỉm cười, cười thật hạnh phúc biết bao, cười thật thỏa mãn biết bao, ta mơ hồ có thể cảm giác được ngày xuân tràn ngập căn phòng ấy, còn ta núp sau một cái cây trong hậu viện lá rụng đầy người, lạnh tới run rẩy. Người ta thích tên Lam Thu, còn người mở cửa cho y gọi là Thượng Hương. Về sau ta thường trộm ngắm bọn họ, về sau nữa ta phát hiện Thượng Hương còn xinh đẹp hơn cả Lam Thu, thời gian ta lén nhìn y còn nhiều hơn nhìn Lam Thu, ta nghĩ ta thay lòng đổi dạ rồi.”

Ánh mắt Bạch Ninh trở nên xa xăm như trở về thời khắc năm ấy.

Bàn tay Thương Liệt khẽ run lên, giật nhẹ vài lọn tóc của Bạch Ninh. Loại yêu thích cùng thay lòng đổi dạ này dường như chỉ vì tham luyến và hâm mộ những người dung mạo xuất chúng mà thôi.

Bạch Ninh bị đau liền lấy lại tinh thần, sau đó tự trào phúng cười giễu, đoạn nói: “Đúng, lúc nhỏ không hiểu ý nghĩa của yêu thích, cứ tưởng bản thân thích ngắm người đẹp thì là thích thôi, bởi vậy mới cố gắng bắt chước từng lời nói hành động của họ, từng cái nhíu mày, từng nụ cười đều học y hết, hy vọng mình có thể trở nên xinh đẹp như họ, có thể trở thành hồng bài nam quán, có thể đạt được mọi thứ.”

Thương Liệt cả kinh, Bạch Ninh từ ánh mắt của mình có thể đoán được bản thân đang nghĩ gì sao? Hay chỉ là ngẫu nhiên thôi?

“Sau đó Lam Thu đi rồi, Thượng Hương cũng mất. Lúc bọn họ còn ở đây, ta thích nhất trộm ngắm bọn họ, bọn họ không còn, vậy mà ta cũng chẳng tưởng nhớ gì đến bọn họ, vốn tưởng bởi ta không thật lòng thích họ nên mới đủ bạc tình bạc nghĩa như thế, lúc Thượng Hương chết ta chỉ cảm thấy sợ hãi, thậm chí tuyệt vọng bất lực, vốn tưởng bởi ta nhìn thấy tình cảnh bản thân trên mình họ nên mới cố gắng trở thành bảo đầu nam quán, ta muốn nắm giữ vận mệnh sau này của chính mình, ta làm được rồi, nhưng mà... Mãi đến cơn ác mộng hôm nay ta mới vỡ lẽ... Ta chưa hề quên bất cứ thứ gì, bọn họ vẫn ở trong tim của ta, lúc Lam Thu đi, ta từng chúc phúc cho y, tuy trong lòng ta quá rõ, có lẽ thì thể của y đã sớm bị chôn tại một nơi nào đó, lúc Thượng Hương chết, ta rõ ràng đau đến không thở nổi, thế mà vẫn cố gạt bản thân, hôm nay ta mơ thấy Thượng Hương, ngày mai biết đâu lại mơ thấy Lam Thu, ngày kia sẽ mơ thấy ai nữa đây?”

Thương Liệt rút tay về, tóc Bạch Ninh đã khô, không cần hắt lau thêm nữa. Nhìn chăm chăm vào sau đầu Bạch Ninh, trên mặt hắt hiện lên chút nghi hoặc, tiểu bảo đầu này hôm nay đặc biệt khác thường, vừa khóc vừa nói nhiều như vậy, tuy mỗi câu mỗi chữ đều nghe rất rõ ràng song hắt lại không hiểu thấu Bạch Ninh rốt cuộc đang cảm khái hay hoài niệm thứ gì? Lam Thu? Thương Hương? Hay đều không phải?

“Người có phải lấy làm kỳ quái, có chi ta lại nói với người những chuyện này đúng không?” Bạch Ninh không hề quay lại nhưng tựa như có mắt phía sau, có thể nhìn rõ tâm tư của Thương Liệt.

Thương Liệt ngẩn ra, ánh nhìn chăm chăm vào ót Bạch Ninh càng bằng giá song nơi đáy mắt lại càng hiện rõ sự bối rối chẳng biết làm sao. Chưa từng có người nào đoán được tâm tư của hắt, trước nay chưa từng.

“Đồ ngốc, bởi vì người không thích nói chuyện.” Bạch Ninh cuối cùng cũng quay đầu lại, trên mặt vẽ nên nụ cười tươi tắn xán lạn vô cùng, “Người vừa im lặng vừa nghe lời, người khác đều bị bộ dạng bằng sơn vờ vịt của người dọa sợ, không dám tiếp cận người nên ta mới nói với người những lời không thể nói với kẻ khác, nói với người không cần lo người lắm mồm truyền ra ngoài, an toàn quá chừng. Cứ quyết định như vậy đi, sau này lúc trong lòng không vui ta cứ xả hết vào người, ha ha ha, dù gì người cũng chẳng thêm để tâm ba chuyện phiền não cón con của đám người ti tiện bọn ta, ta thuận miệng nói thôi, người cứ xem như gió thoảng qua tai.”

Dứt lời, y duỗi thẳng lưng, thoải mái rên nhẹ một tiếng: “Oa, bây giờ ta thoải mái nhiều rồi... Người ở đây hóng gió tiếp đi, ta xuống trước.”

Thương Liệt ngẩn người, khăn bông trong tay chợt buông lỏng, để trận gió lướt qua thổi nó đến tận đầu gối, mà hắt cũng như chiếc khăn bông ấy, dùng xong thì ném đi.

Trùng mắt nhìn bóng lưng khuất dần của Bạch Ninh, khóe miệng Thương Liệt bất giác khê nhoẻn lên. Đường như càng lúc càng thú vị rồi.

Thì ra trên đời này thật sự có người không để tâm đến bề ngoài của hắt, chẳng những đoán được tâm tư của hắt, nhận ra sự trống trải của hắt mà vẫn dám đến gần trêu ghẹo hắt, quả thật không biết chữ “Tử” viết như thế nào. Thế nhưng... Hết lần này đến lần khác hắt tuyệt không nổi giận, một chút cũng không, hơn nữa... Càng ngày càng chờ mong, mỗi lúc mỗi dung túng.

4. Chương 4

Tiết trời càng ngày càng lạnh, ngày đông thật sự sắp về rồi. Sau trận tuyết đầu tiên, Bạch Ninh cuối cùng cũng dành dụm đủ tiền để đến “chợ người” chọn vài mầm tốt, tiếp thêm nguồn máu mới cho nam quán.

Hôm nay y rất phấn khởi, thậm chí tràn trề hy vọng, bởi nếu thuận lợi, ít nhất một năm, nhiều nhất ba năm, chờ đám người mới đủ khả năng trở thành tiểu quan chống đỡ nam quán, y có thể thật sự lui về sau màn, chuyên tâm làm chức bảo đầu của mình.

“Chợ người” vẫn cảnh hỗn loạn nhộp nháp muôn thuở, người đông, ngõ ngách nào cũng vọng ra tiếng hò hét thậm tệ, may mà lần này Bạch Ninh muốn chọn là những món hàng cao cấp nên chỉ đến nơi dùng rào chắn vây lại, tình huống khá hơn bên ngoài rất nhiều, ít nhất hàng hóa nơi đây trông sạch sẽ hơn nhiều.

Thương Liệt đương nhiên một tắc không rời mà theo sau Bạch Ninh, hoàn cảnh của “chợ người” làm sắc mặt hắt mỗi lúc mỗi u ám, tuy không nói ra nhưng Bạch Ninh như biết rõ hắt không thích bèn cố ý nói với hắt: “Ngày ấy chính tại nơi này ta nhặt người về, người bấy giờ vừa lười thôi lếch thếch lại suy yếu, bộ dạng như có thể tắt thở bất cứ lúc nào, vậy mà hôm nay đã có hơi sức trùng mắt người khác.”

Màu mặt Thương Liệt càng sẫm hơn, cả đời này hắt duy chỉ một lần chột vạt như vậy.

“Để ta đoán xem người như người vì có gì lại xuất hiện ở đây?” Từ sau hôm trên lầu các ấy, Bạch Ninh dường như rất thích nói chuyện với Thương Liệt, tuy phần lớn thời gian đều là tự biên tự diễn song y lại

thích quan sát gương mặt không chút biểu cảm như núi băng của Thương Liệt vì lời nói của mình mà sinh ra biến hóa, dù chỉ đôi chút cử động nho nhỏ cũng khiến Bạch Ninh vui cả nửa ngày.

“Giả sử bảo người bị lũ buôn người bắt được chắc chắn không có khả năng, bọn chúng có hung ác đến đâu chỉ sợ cũng không chịu nổi một quyền của người, còn như bảo người bị gạt tới thì may ra cũng có khả năng.”

Thương Liệt nhíu mày, ánh mắt sắc như dao phóng thẳng về phía gương mặt xinh xắn đang ngăm cười trộm của ai kia. Bề ngoài hắn trông dễ bị gạt lắm sao?

“Đùa chút thôi mà, đừng dùng ánh mắt kinh khủng như vậy trừng ta được không, không phải gạt, chắc chắn là bị lừa đúng không? Có điều không phải bọn buôn người, lúc ta nhặt được người, người bị thương sắp chết đến nơi, lũ buôn người muốn kiếm tiền khăng định không ra tay nặng như vậy. Ta vẫn luôn lấy làm lạ, công phu của người rất cao, cả loại hung hãn như Lý Lộc mà chịu không nổi ba quyền hai cước của người thì còn ai có thể đánh người bị thương nặng đến thế? Cho nên ta nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng, người bị người khác lừa, trúng phải bẫy, hoặc trúng mai phục, rất nhiều người đánh một mình người, người bản lĩnh cao bằng trời chẳng nữa cũng không địch lại nhiều người như vậy, đúng không nào?”

Thương Liệt lại nhướng mày, nhìn cái miệng không ngừng lải nhải của Bạch Ninh, bắt đầu ngẫm nghĩ dường như dùng chỉ may lại thì tốt hơn. Lẽ nào tiểu bảo đầu này không biết, trước mặt một người đàn ông, đem tình cảnh chật vật của hắn phân tích đến thấu triệt như vậy chẳng khác nào giáng cho hắn bạt tai trước mặt mọi người, làm tổn hại sâu sắc tới lòng tự trọng của hắn hay sao?

Bạch Ninh trộm nhìn tên nam nhân bên cạnh. Ấy ô, hồng bét hồng bét, mắt lóe hung quang rồi kìa, có phải mình nên biết dừng đúng lúc không nhỉ, nhưng mà... Lời chưa nói xong sẽ khiến trong lòng khó chịu lắm.

“Ồ thì... Trông người cả ngày mặt mày lạnh băng, chắc có rất ít người thân cận với người nhỉ, với lại...” Bạch Ninh lại trộm nhìn sắc mặt Thương Liệt, do dự không biết có nên nói cho gã đàn ông này biết, dù gương mặt hắn hết như núi băng nhưng chỉ cần là người tinh tế lại chẳng phát hiện ra sự... Ấc... Hình dung thế nào đây...

Sự đơn thuần trong nội tâm của hắn? Hình như không đúng lắm, có những chuyện tên đàn ông này rõ ràng nhìn thấu tất thấy, nghĩ rất chu toàn.

Đáng yêu? Thỉnh thoảng thôi, thỉnh thoảng thôi, tỷ như không biết an ủi thì dùng trà lạnh tạt vào mặt người ta để giấu hộ sự xấu hổ, hành vi ấu trĩ ấy nghĩ sao cũng cảm thấy đáng yêu.

Không màng thế sự? Sao có vẻ như thế sự không màng đến hắn mới đúng.

Nói tóm lại, Thương Liệt là chính là một người rất dễ bị gạt, Bạch Ninh suy đi nghĩ lại, cuối cùng rút ra kết luận như vậy. Bởi vì Thương Liệt xưa nay không để tâm bất cứ chuyện gì, đối xử với người bên cạnh như thể bọn họ đều vô hình, không buồn suy đoán, cũng chẳng chú ý, cho nên giả sử có một người thường ngày thân cận với hắn, ví như người thân, ví như bằng hữu, muốn gạt hắn là chuyện không thể dễ hơn được nữa.

Bởi lẽ hành vi ở lại nam quán của Thương Liệt sau khi lành thương lại trở nên vô cùng dễ giải thích, người đàn ông này đại khái không muốn đối diện con người đã phản bội hắn, lừa gạt hắn. Ngắm lại thì người đủ gần gũi với tên này chắc cũng chẳng bao nhiêu, mặc cho lòng dạ hắn thế nào cũng vẫn để bụng vài phần chứ nhỉ.

Lại lên quan sát sắc mặt Thương Liệt thêm một hồi lâu, Bạch Ninh cuối cùng cũng đành ráng nuốt ngược những lời còn lại vào bụng, mò mẫm cái cổ lạnh ngắt, cảm thấy thôi thì mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn.

Thấy Bạch Ninh không định nói tiếp, sắc mặt Thương Liệt dịu hơn nhiều, bất quá tiểu bảo đầu cứ bản mặt khổ qua càng khiến hắn dở khóc dở cười, cuối cùng đành chìa một ngón tay về phía trước.

“Gi?” Bạch Ninh ngơ vức nhìn theo hướng chỉ của hắn, thoáng sững sốt, sau đó hai mắt sáng lên, “Người đẹp kìa!”

Quả thật là mỹ nhân, bằng không Thương Liệt cũng không đặc biệt chỉ cho Bạch Ninh để làm y phân tâm, có điều nhìn bộ dạng sáng mắt vì giai đẹp của ai kia, hắn bỗng thấy ngón tay đang vươn ra đặc biệt nặng

nề.

“Đáng tiếc tuổi hơi lớn tí xíu.” Bạch Ninh chẳng mấy chốc lại tiu nghỉu cụp đuôi.

Thật ra mỹ nhân kia trông chỉ khoảng hai ba, hai tư, là độ tuổi khiến cho con gái yêu thích, song với nam quán mà nói thì đã qua thời thanh xuân nhất rồi. Ánh mắt Thương Liệt rảo khắp bốn phía, lại giơ một ngón tay ra, đây là lợi thể của thân hình cao to, hẳn nhìn được rất xa.

Bạch Ninh hăng hái bưng bưng ngược cổ nhìn về phía ấy, sau đó cúi gắt trừng mắt Thương Liệt.

“Đó là con gái, ề, đừng nói người muốn đàn bà à nha, cho người hay nè, chúng tỷ muội Ngưng Thúy Lầu bên nhà không ít người có ý với người, người chọn đại một nàng là được rồi, đàn bà ở đây người mua không nổi đâu...” Giọng điệu nghe ra pha chút vị chua chua.

Thương Liệt bị sắc đến khê ho một tiếng, rút tay về, hai tai đỏ lên một cách khả nghi, đáng tiếc Bạch Ninh mãi lo nhòm trái ngó phải nên không chú ý thấy, vì vậy mà bỏ qua một cơ hội trêu ghẹo hiếm có.

“Ế? Thằng nhóc kia mặt mũi không tệ à nha...”

Lại phát hiện mục tiêu, tuổi tác còn thích hợp, Bạch Ninh lập tức nhào qua. Thương Liệt đuổi theo được hai bước, đột nhiên mãnh liệt cảm giác thấy gì đó, ánh mắt sắc bén quét qua bên cạnh, một bóng dáng lập tức biến mất trong dòng người. Vốn định nhanh chóng truy đuổi nhưng tiếng la í ới của Bạch Ninh lại truyền đến tai, bước chân Thương Liệt ngừng lại một chút rồi đi về phía Bạch Ninh.

“Hôm nay thu hoạch không tồi thiệt nha.”

Bạch Ninh hớn ha hớn hở, theo sau là ba nam hài mặt ủ mảy ề, đều rất xinh đẹp, đều có đôi mắt đan phượng mỹ lệ, hiện tại e rằng thần thái chưa đủ nhưng Bạch Ninh tin chắc trong tương lai, ba đứa bé này nhất định có thể chống đỡ mảnh trời của nam quán.

Thương Liệt cố ý đi chậm vài bước, dõi theo bóng lưng uyển chuyển tiêu sái của Bạch Ninh, để rồi cau mày. Ngày tháng bình lặng dường như sắp qua, là đi, hay ở, nhất thời khiến hắn do dự vụn vặt.

Kỳ thật sự do dự của Thương Liệt chẳng kéo dài được bao lâu, bởi vì ngay tối hôm ấy, những kẻ gieo phiến toái đã đến nam quán, đương nhiên, “phiến toái” hai chữ này là nhằm vào Bạch Ninh.

Nam quán mở cửa làm ăn tuy là buôn bán xác thịt nhưng cũng như kỹ quán phân ra thành ba loại thượng, trung, hạ khác nhau, khách khứa của nam quán quá nửa đều là đại gia lắm tiền rồi rãi, đẳng cấp xem như thượng đẳng, vì vậy những kẻ áo mũ chỉnh tề, gia đình tiền hô hậu ủng không phải thiểu số, song tràng diện hôm nay lại thật sự gây chấn động cho chẳng ít người, bởi lẽ chưa ai từng gặp cảnh tượng phô trương đến thế.

Bốn thiếu niên tuần tú mặt mũi giống nhau như đúc, mặc quần áo hệt nhau đi trước mở đường, dọa người không phải là y phục dùng “Vân Cẩm Ti” một lượng vàng một lượng tơ may thành, cũng không phải bốn hạt trân châu còn ánh hơn nền trên cổ bọn chúng, mà là bốn thanh trường kiếm sáng ngời, trông bộ dạng như thế... Ừc... Sát khí đằng đằng.

Có kẻ đến kỹ viện chơi lại chơi đến sát khí đằng đằng ư?

Đáp án đương nhiên là phủ định, cho nên dù là người chậm hiểu tới đâu cũng biết đây là đến đập phá. Vì thế nhiều người thức thời rút lui, kẻ gan to một chút thì ở lại xem náo nhiệt, còn có những tên dựa vào thân phận mà vẫn ngồi nguyên ở đấy, say sưa cười nói chèn ve vãn như cũ.

Theo sau là bốn thị tỳ trang phục diễm lệ, tướng mạo vẫn như khuôn đúc, quần áo y hệt, mỗi người trên tay đều bưng một cái khay, bên trong là quần áo, nước trong, thức ăn, lư hương vân vân...

Sau nữa là một đội hộ vệ áo xanh, ai nấy thần tình trang nghiêm, cùng bốn thiếu niên đi trước đuổi hết tất cả khách khứa trong nam quán đi. Hơi phản kháng một chút thì cụt tay đứt chân, xuống tay nhanh gọn tàn nhẫn. Chớp mắt bốn phía dậy lên những tràn rên la thảm thiết, song chẳng mấy chốc lại yên tĩnh hơn nhiều, bởi vì ngoài chúng tiểu quan bên trong, toàn bộ khách khứa đều bị tổng cổ ra ngoài.

Bạch Ninh bị tiếng kêu la thảm thiết làm hoảng sợ mà chạy ra, nam quán diện tích không nhỏ, đình đài lầu các lại nhiều, bị dọn dẹp là vũ lâu ở ngay trung tâm, nơi đó trước đây chuyên dành cho Ngọc Lưu nhảy

múa, bệ đàn của Bạch Ninh chỉ cách đó một hành lang nên nghe thấy tiếng gào thét sớm nhất. Cáo lỗi với những quan khách nghe đàn, Bạch Ninh hối hả chạy qua nhưng chưa bước vào cửa chính đã bị một bàn tay giữ lại.

“Bạch Ninh tướng công, là... Là người của Hồng Diệp sơn trang...” Lý Lộc trốn sau cột nhà, răng va lập cập vào nhau.

Gã còn đến sớm hơn Bạch Ninh một bước, lúc ló mặt vào đã định lớn tiếng chất vấn, cả tay áo cũng xắn lên, định bụng chỉ cần một câu phật ý sẽ động thủ ngay, kết quả vừa thấy ký hiệu của Hồng Diệp sơn trang trên cổ tay áo cả đám hộ vệ liền ba chân bốn cẳng chạy biến. Lý Lộc thường ngày thô lỗ ngang ngược nhưng cũng chỉ dám đối xử như vậy với bá tánh phổ thông mà thôi.

Còn người của Hồng Diệp sơn trang không phải là người bình thường, chỉ cần từng lần lộn giang hồ tất biết đến Hồng Diệp sơn trang, mà Lý Lộc trước khi được Trịnh Hầu Đầu mời về chính là một tên tiểu tốt hạng xoàng trên giang hồ.

Bạch Ninh chưa từng lộn lộn giang hồ, khách tới nam quán đa phần đều là đạt quan quý nhân, người trong giang hồ chẳng có mấy ai, đương nhiên chưa từng nghe về Hồng Diệp sơn trang, càng không biết Hồng Diệp sơn trang đại biểu cho điều gì, cho nên chỉ “A!” lên một tiếng rồi tiếp tục vào trong.

Lý Lộc muốn cản lại thôi, Bạch Ninh là bảo đầu của nam quán, y không đi thì ai đi, dù sao chẳng phải tự mình bước vào dang cổ chịu chết, nhắc nhở một tiếng xem như đã hết trách nhiệm của gã.

Bạch Ninh vừa bước qua cửa lớn vũ lâu, sự chú ý lập tức bị thiếu niên ngồi giữa thu hút. Người đó cũng có gương mặt búp bê xinh xắn như mình, đương nhiên, khác với Bạch Ninh tô son trát phấn, gương mặt thiếu niên nọ vô cùng sạch sẽ, khí chất cũng tinh khiết như nước suối trong sơn cốc.

“Người là Bạch Ninh?” Giọng nói của thiếu niên cũng trong vắt như nước suối, vô cùng êm tai.

Bạch Ninh ngẩn ra, sau đó cười đến mười phần quyến rũ.

“Ây dô, tiểu công tử là đặc biệt đến tìm tôi sao? Phô trương như vậy... Chắc chắc... Người ta thiết được yêu chiều tới hải đây này...”

Tuy miệng nói thế nhưng Bạch Ninh biết trận này phiền to rồi, ánh mắt của thiếu niên mang cùng loại khí tức hệt với Thương Liệt, với Bạch Ninh mà nói, bọn họ đều là người thuộc một thế giới khác.

Đôi mày mảnh dài của thiếu niên khẽ nhú lại, trong mắt lộ vẻ chán ghét.

“Thương Liệt đâu? Người giấu huynh ấy ở đâu rồi?”

“Thương Liệt? Tiểu công tử à, hắn vào nam quán chưa lâu, vẫn chưa treo thẻ bài, nếu người muốn chọn thẻ của hắn chỉ sợ...”

“Láo xược! Vả miệng cho ta!”

Thiếu niên thoát cái biến sắc, một hộ vệ áo xanh vâng lệnh bước ra, vung chưởng tát về phía Bạch Ninh.

Bịch!

Nguồn gốc của phiền phức cuối cùng cũng xuất hiện, một cước đá thẳng tên hộ vệ vừa định ra tay đến góc xó xĩnh nào đó. Bạch Ninh rụt cổ, trốn ra sau lưng Thương Liệt, mỉm cười đầy vẻ nịnh nọt, thì thầm nói: “Tiểu công tử trông như thiện nam tín nữ mà sao chút đùa cợt đã nhịn không được...”

Thương Liệt nghe rõ rành rành bèn trừng mắt Bạch Ninh một cái, trong lòng hắn biết Bạch Ninh ý có mình ở đây mới chẳng biết sợ là gì, có điều trò đùa này... Thật khiến người ta bốc lửa.

“Thương đại ca!” Thiếu niên vừa thấy Thương Liệt thì mặt mày lập tức rạng rỡ, bỏ nhào qua rồi treo trên mình Thương Liệt, “Bọn họ đều nói huynh chết rồi, đệ không tin, đệ biết Thương đại ca nhất định sẽ không chết, đám tạp chủng của ‘Huyết Ảnh’, hừ, nếu chẳng phải mấy hôm nay đệ mãi tìm kiếm tung tích của huynh thì đã sớm diệt sạch bọn chúng báo thù cho huynh.”

Thương Liệt cau mày kéo thiếu niên xuống khỏi người mình.

Thiếu niên bắt mắt bĩu môi, bộ dạng chực khóc đến nơi: “Thương đại ca, Huyền Y nhớ huynh, nhớ huynh lắm...”

Cư nhiên có tiểu tình nhân, Bạch Ninh ngồi xổm xuống bên đồng ghé đã gãy chân, vừa bẻ tay răng rắc vừa làu bàu, núi bằng thể mà lại có tình nhân, quả thật là... Quả thật là khiến người ta không thoải mái, Bạch Ninh hung hăng bẻ một ngón tay, còn chưa đủ, lại bẻ thêm một ngón.

Thương Liệt chú ý đến cử động của Bạch Ninh, hấn đẩy thiếu niên ra rồi đến gần vỗ vỗ Bạch Ninh.

“Biến biến biến, biến đi thân mật với tiểu tình nhân nhà người đi, đừng quấy rầy ta tính sổ sách.” Bạch Ninh phủ tay như xua ruồi nhặng.

Sổ sách? Thương Liệt ngạc nhiên.

“Gì chứ, tình nhân nhỏ bé của người đã tìm thấy người, người cũng chẳng cần ở chỗ ta chực ăn chực uống nữa, bồi thường nốt tổn thất hôm nay của ta là người đi được rồi.”

Thương Liệt cảm thấy bức mình, té ra tiểu bảo đầu đang tính toán tổn thất của hôm nay.

Vỗ vỗ.

“Đừng phiền ta.”

Lại vỗ vỗ.

“Đã bảo đừng phiền ta mà, tránh qua một bên.”

Tiếp tục vỗ.

“Ôi chao đã bảo người đừng vỗ nữa mà, hại ta tính sai rồi, người phải đền gấp đôi cho ta.” Bạch Ninh cuối cùng cũng đứng dậy, xoay người rống thẳng vào mặt Thương Liệt.

Thương Liệt nhìn thẳng vào mắt của y, dùng giọng điệu gượng gạo như cũ nói: “Không phải.”

“Hả?” Bạch Ninh phản ứng chậm mất nửa nhịp, “Người nói hấn không phải tiểu tình nhân của người?”

Thương Liệt cho y một ánh mắt khẳng định.

“Hấn không phải tiểu tình nhân của người thì liên quan gì đến ta, dù sao hấn vì người mà tới, điểm này không sai chứ.” Tròng mắt Bạch Ninh đảo tròn, miệng cười xán lạn.

Tim Thương Liệt đánh thót một cái.

“Không nói chuyện là không phủ nhận, món nợ này cứ tính cho người, bỏ qua số lẻ, tính người một ngàn lượng, đưa đây.”

“...”

Thiếu niên bị lơ đi mất hạnh trùng to, nhìn Bạch Ninh, lại nhìn Thương Liệt rồi hắng giọng quát: “Láo xược, mấy thứ bàn ghế thối nát này làm gì đáng một ngàn lượng. Thu Kiếm, cho hấn một trăm lượng.”

Đoạn quay đầu sang Thương Liệt, nói: “Thương đại ca, bọn mình đi thôi, từ sau ngày huynh mất tích, ca ca đệ lòng như lửa đốt, vì để tìm huynh, huynh ấy mấy tháng ròng chưa ăn uống bữa nào tử tế, chưa đêm nào ngon giấc, suýt nữa mất cả nửa cái mạng.”

Nghe nhắc đến ca ca của thiếu niên, Thương Liệt lại cau mày nhưng ánh mắt vẫn chưa từng dời khỏi Bạch Ninh, tên tiểu bảo đầu nam quán này, cầm được ngân phiếu một trăm lượng rồi vẫn ngồi xổm dưới đất mà cười lẩn cười bò.

Đám bàn ghế này tổng lại chưa đến mười lượng bạc, thiếu niên kia trông có vẻ thông minh linh hoạt nhưng té ra vẫn chẳng hơn tên ngốc chút nào. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, thứ công tử gia tiền hô hậu ủng thể này nếu biết cơm áo muối gạo đáng mấy đồng tiền mới là chuyện lạ.

Tràng cười của Bạch Ninh dường như vô cùng càn rỡ, không những khiến Thương Liệt cau mày, nhạy cảm nhận thấy sẽ sắp xảy ra chuyện gì đó khiến hấn không mấy vui sướng, còn thiếu niên sắc mặt càng lúc càng

tệ, tròng cười của Bạch Ninh trong mắt nó lại như châm biếm chế nhạo, đôi mắt có vẻ thuần khiết nhanh chóng lóe lên ánh nhìn ngoan độc.

“Tiểu công tử, có phải người muốn dẫn Thương Liệt đi không?” Bạch Ninh lấy từ ngực ra một tờ giấy phe phẩy với thiếu niên, tựa như dùng cá tươi để dụ mèo con.

Đôi mày Thương Liệt như sắp dính lại với nhau, ánh mắt cũng lạnh dần, giây này phút này, trong cơ thể hắn sục sôi ý niệm muốn nhào qua bóp chết tiểu bảo đầu này ngay tức khắc.

“Một ngàn lượng là bồi thường, thêm năm trăm lượng tiền chuộc.” Bạch Ninh cười đến sắp híp cả mắt, tờ giấy nọ phất phơ trước mặt thiếu niên, giấy trắng mực đen, rõ ràng là tấm giấy bán thân Thương Liệt từng ký lúc trước.

Tròng mắt thiếu niên trừng đến sắp lọt ra ngoài, nó không dám tin Thương Liệt lại ký loại khế bán thân như vậy. Tên kỹ nam tô son trát phấn khiến người khác buồn nôn trước mặt đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc con người vừa lạnh lùng lại cứng rắn như băng sơn kia?

“Thu Kiếm, lấy thêm một ngàn bốn trăm lượng...”

Còn chưa dứt lời thì mắt thiếu niên chợt hoa lên, tờ khế bán thân đã bị Thương Liệt nắm trong tay, vò nhẹ một phát liền trở thành bột phấn.

“Cút!”

Núi băng lạnh lùng phun ra chữ duy nhất, sau đó vươn tay ra chụp lấy tay áo của tiểu bảo đầu nào đó kéo đi một nước. Thiếu niên muốn đuổi theo lại bị ánh mắt sắc bén như dao, tràn ngập tính áp bách của Thương Liệt ép đứng tại chỗ, toàn thân vã mồ hôi lạnh.

“Chúng ta đi!” Thật lâu sau thiếu niên mới không cam tâm dậm chân, nổi giận ùng ùng rời khỏi nam quán.

Lúc Cảnh Nhi đang dọn dẹp phòng của Bạch Ninh, miệng còn nhỏ nhỏ thì thầm tiếu khúc, cơ bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, mãi tơ tưởng chốc nữa đến nhà bếp kiếm gì ăn vụn thì thấy Thương Liệt mặt lạnh tanh kéo Bạch Ninh đi vào. Rùng mình ớn lạnh, nó nhìn Thương Liệt, lại nhìn Bạch Ninh, sau đó rụt cổ, vô cùng biết điều mà lui ra.

Bạch Ninh bị Thương Liệt nửa xách nửa kéo đi, dọc đường bị không ít người nhìn thấy khiến kẻ làm đường gia chủ nhân của nam quán hiện nay cảm thấy vô cùng mất mặt, đáng ghét hơn còn bị tên Thượng Kỳ nghe tin mò tới đụng phải. Còn chuyện gì sôi gan hơn bị tử địch bắt gặp cảnh mất mặt của mình cơ chứ!

Thế nhưng ánh mắt vừa chạm phải gương mặt càng cứng đờ và lạnh lẽo hơn ngày thường của Thương Liệt, toàn bộ kháng nghị của Bạch Ninh đều nuốt ngược vào bụng. Thôi, vẫn nên giả bộ ngoan ngoãn thì hơn, tên nam nhân này hình như nổi giận thật rồi.

Vừa vào phòng, Bạch Ninh lại bị Thương Liệt ném lên ghế, tư thế rơi xuống không đúng khiến đầu gối bị va vào, y nhịn không được phải ôm chân xoa một hồi lâu, ngẩng lên lại thấy Thương Liệt đang ngồi trên ghế đối diện, mắt không hề chớp, gương mặt vốn lạnh như băng nay lại như phủ thêm một tầng sương giá, muốn lạnh bao nhiêu có bấy nhiêu.

Bạch Ninh hươ hươ nắm đấm kháng nghị sự thô bạo của hắn.

Thương Liệt vờ như không thấy ánh mắt kháng nghị của y, vẫn lạnh lùng trừng mắt Bạch Ninh. Bạch Ninh nào chịu yếu thế, y mở to mắt trừng lại, ai sợ ánh mắt hình thanh đao của Thương Liệt chứ y thì không.

Mắt to trừng mắt nhỏ, trừng đủ một nén nhang, bại trận đương nhiên là Bạch Ninh, mắt y có lớn hơn nữa cũng không cách nào không chớp trong thời gian dài như vậy.

“Người rút cuộc giận đối cái gì, ta bắt quá chỉ muốn đền bù chút tổn thất thôi mà, dù sao tên kia là bằng hữu của ngươi, lẽ nào ngươi sợ hắn lấy khế bán thân rồi bắt ngươi làm nô lệ hay sao?” Vừa xoa cặp mắt cay xè, Bạch Ninh vừa oán giận lườm bâu.

Thương Liệt chỉ hừ một tiếng rồi tiếp tục trừng.

“Còn tròng, sao chứ? Người hiểu lý lẽ không vậy, nếu không phải do phiền toái người dẫn về thì hôm nay ta sao lại tổn thất nhiều khách khứa đến thế, bọn họ chưa trả tiền đã chạy mất hết, còn có vài người bị thương, chốc nữa ta còn phải tốn công vác bản mặt tươi cười đến an ủi người ta. Phải rồi, còn làm bị thương mấy tiểu quan của ta, tiền thuốc men chi trả nào phải là ít, chưa kể bọn chúng ít nhất tám ngày mười ngày không thể tiếp khách.”

Giọng Bạch Ninh mỗi lúc mỗi cao.

Mắt Thương Liệt hơi nheo lại, khí lạnh trên người càng đậm, dường như càng giận dữ hơn.

Cuối cùng cũng thấy hơi sờ sợ, Bạch Ninh dường như mới nhớ ra tên Thương Liệt có phải thiên nam tín nữ gì đâu, y bĩu môi, hạ giọng giận dỗi: “Được rồi được rồi, người là đại gia, người là lớn nhất, cần miếu nhỏ bé của ta đây không thờ nổi vị bồ tát như người, thu xếp đi, người muốn đi đâu thì đi...”

Rầm!

Một bàn trà dưới chướng của Thương Liệt đã hóa thành vô số mảnh vỡ. Bạch Ninh kêu hoảng một tiếng, sững sờ nhìn Thương Liệt, nửa buổi chẳng thốt câu nào.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?” Rất lâu sau đó Bạch Ninh mới lên tiếng. Quá đáng, quá đáng hết sức, y nào nợ Thương Liệt điều gì, mắc chi phải e dè sắc mặt của hắn, chịu đựng cơn giận của hắn!

Gương mặt lạnh lùng của Thương Liệt dưới chất vấn của Bạch Ninh thoáng cái thừ ra, tuy nhanh chóng khôi phục thần thái ban đầu nhưng câu hỏi ban nãy dường như đã khiến hắn bối rối, ánh mắt tròng mĩ trên mình Bạch Ninh cuối cùng cũng thu về.

Áp lực giảm mạnh, Bạch Ninh thở phào nhẹ nhõm ngồi bệt xuống ghế, chốc chốc xoa đầu gối, chốc chốc lại bóp trán, ngẫm kỹ sự việc xảy ra hôm nay từ đầu đến cuối, quyết định cùng Thương Liệt nói rõ một lần để tránh phiền phức về sau.

“Ê, ta nói nè... Ủa, người đâu?”

Trước mặt trống hoắc, núi băng chẳng biết đã biến đi tự lúc nào.

Thương Liệt cũng không biến mất bao lâu, chính vào lúc Bạch Ninh thu dọn xong tàn cục, đặt mông ngồi xuống hộp nhẹ chung trà nghi ngút khói Cảnh Nhi vừa mang tới, núi băng lại xuất hiện trước mặt y, chẳng rõ lối từ đâu ra một bộ y phục đằng hoàng thay vào, càng nhìn càng thấy cao không với tới.

“Đây là ý gì đây?”

Tay cầm chung trà nóng hổi, Bạch Ninh dùng khước mắt liếc cọc ngân phiếu núi băng đặt trên bàn, cả một cọc dày, đoán rằng ít nhất cũng năm ngàn lượng.

Bất quá ánh mắt cuối cùng vẫn chuyển sang người núi băng. Đẹp mắt thật đấy, chỉ đổi sang bộ y phục chỉnh tề mà khí chất của núi băng lại vọt lên một tầm cao mới.

Núi băng ngồi bên cạnh uống trà nóng, quả thật là nóng lạnh hai cực.

“Bồi thường, bao người.” Núi băng lạnh lùng nói ra bốn chữ.

“Phụt!” Bạch Ninh phun hết trà ra, được gương mặt băng giá của ai kia đón nhận không sót một giọt.

“Một tháng.” Qua một lúc sau Bạch Ninh mới lấy lại tinh thần, chụp lấy tập ngân phiếu đếm thử rồi đưa ra thời hạn. Về phần tiền từ đâu ra, y dường như không hề tò mò chút nào.

Thương Liệt không dị nghị gì, lau đi nước trà trên mặt rồi lại biến mất trước mặt Bạch Ninh. Còn Bạch Ninh cầm lấy ngân phiếu, biểu cảm chẳng biết đang khóc hay cười, mãi về sau mới bình thường trở lại.

“Cảnh Nhi, thu xếp đồ đạc của Thương Liệt, chuyển đến Di Lan Uyển.”

5. Chương 5

Tại nam quán, chi tiền chính là ông chủ, đương nhiên phải ở căn phòng sang trọng nhất, ăn thức ăn ngon nhất, dùng đồ đặc tốt nhất, hưởng thụ mỹ nhân đẹp nhất.

Song chưa đợi được vị đại gia Thương Liệt vung tiền như nước nào đó trở về thì tiểu công tử gây rối hôm qua lại xuất hiện.

Bây giờ người ta không đánh đánh giết giết vào cửa nữa mà cũng quăng ra xấp ngân phiếu bao tròn một Di Trúc Hiên, vị trí vừa khéo cạnh Di Lan Uyển.

Bạch Ninh bây giờ mới biết vị tiểu công tử họ tên Diệp Huyền Y, đến cùng còn có một thanh niên nhưng luôn đội chiếc mũ sa đen, sa mỏng rũ xuống che khuất gương mặt, đoán không ra tuổi tác cùng tướng mạo nhưng theo giọng nói phỏng còn rất trẻ, lại vô cùng êm tai, tựa như gió xuân ấm tận đáy lòng.

“Hôm trước đệ đệ ta không hiểu lễ nghĩa đã gây rối tại nơi của tướng công, Diệp Tử Y xin nhận lỗi tại đây, chút lòng thành xem như bồi thường.”

Lúc Bạch Ninh mãi mê đếm tiền, nam tử trẻ tuổi chợt mở miệng, dù cách một lớp sa đen nhưng Bạch Ninh vẫn cảm giác được ánh mắt quan sát đánh giá của đối phương.

“Nói hay lắm, nói hay lắm.” Bạch Ninh cười tới híp cả mắt, số đỏ của y quả nhiên đến rồi, hai ngày nay bạc trắng cứ nổi bước tự động chạy vào túi y.

Diệp Huyền Y bắt mắt trừng mắt Bạch Ninh một cách oán độc nhưng Bạch Ninh nào buồn để tâm, y đặc ý trả lại một ánh nhìn quyến rũ. Xem đi xem đi, rốt cuộc vẫn là ca ca hiểu biết lễ nghĩa hơn đệ đệ, biết cách làm người lại ăn nói nhỏ nhẹ khiến lòng người khoan khoái.

“Thương gia cùng Diệp gia ta quan hệ nhiều đời, Thương Liệt và ta cùng nhau lớn lên, tình cảm thân hơn huynh đệ ruột thịt, lần này huynh ấy gặp phải mai phục, sống chết chân tơ kẽ tóc, may nhờ Bạch Ninh tướng công trượng nghĩa giúp đỡ, đại ân không biết cảm tạ thế nào, thôi thì có chút lễ vật xin tướng công nhận cho.”

Một miếng ngọc khắc chữ “Diệp” đặt xuống trước mặt Bạch Ninh.

“Ngọc Hòa Điền, hàng thượng đẳng.” Tuy không biết nó có công dụng gì nhưng với chất ngọc như vậy Bạch Ninh lại chẳng nhanh tay nhận lấy.

Diệp Huyền Y quắc mắt mắng y: “Đồ không biết nhìn hàng, đây là lệnh bài báo ân của Hồng Diệp sơn trang ta, dựa vào lệnh bài này người bất cứ lúc nào cũng có thể tìm bất kỳ kẻ nào trong Hồng Diệp sơn trang giúp người làm một việc. Đại ca, ca điên rồi! Tùy tiện quăng chút tiền tống cổ tên bảo đầu này là được rồi, nhờ để người khác biết được lệnh bài báo ân của Hồng Diệp sơn trang cư nhiên tặng cho một kỹ nam há chẳng trở thành trò cười trong giang hồ hay sao.” Câu này là nói với Diệp Tử Y.

“Ôi chao, quý thế cơ à, vậy tôi đây nào dám nhận chứ.” Bạch Ninh mỉm cười trả ngọc lại.

Hồng Diệp sơn trang y từng nghe Lý Lộc nhắc qua, Bạch Ninh không phải là người giang hồ nên không rành chuyện giang hồ, song có thể dọa Lý Lộc sợ đến nhường ấy thì giá nào cũng phải nghe ngóng một phen, tuy trong thời gian ngắn ngủi không mấy tường tận nhưng đã đủ cho y biết về địa vị của Hồng Diệp sơn trang trên giang hồ, sợ rằng chẳng khác địa vị của Tri phủ mới nhậm chức ở Thượng Hòa là bao, một dân đen hèn mọn như y ngàn vạn lần không đắc tội nổi. Bạch Ninh tham tiền, không sai, nhưng y vẫn cần mạng, đạo lý một vừa hai phải y thấu đáo vô cùng, người ta đã nói đến nước này mà y vẫn không biết điều thì khác gì tự tìm đường chết.

“Đồ vật Hồng Diệp sơn trang tặng đi chưa từng nhận lại, Bạch Ninh tướng công nếu thấy không gánh nổi vậy xin thay Tử Y làm một chuyện là được rồi.”

Vào đề rồi đây, Bạch Ninh trông mắt đảo nhẹ, lập tức hiểu ra dụng ý khi Diệp Tử Y tặng mình món quà quý giá như vậy.

“Diệp đại công tử, người muốn Thương Liệt cùng người rời khỏi nam quán?”

“Bạch Ninh tướng công quả nhiên thông minh.” Diệp Tử Y khẽ cười khen ngợi.

Bạch Ninh trộm liếc mắt xem thường, này chả liên quan gì đến thông minh hay không, Diệp Huyền Y hôm trước phá rồi đến thế thì dù kẻ ngốc cũng biết mục đích của họ là gì.

“Diệp đại công tử, người phải biết rằng chân mộc trên mình Thương Liệt, hắn muốn đi thì nơi nhỏ bé của tôi đây chẳng ai ngăn nổi, còn như muốn ở, nam quán vốn mở cửa làm ăn, chỉ cần giao tiền tất cả đều là đại gia, thích ở bao lâu thì ở bấy lâu, ở tới khi không chi nổi tiền mới thôi.”

“Nói càn, rõ ràng do người không biết xấu hổ quyến rũ Thương Liệt!” Diệp Huyền Y phẫn nộ như hận không thể một kiếm chém chết tươi tên yêu tinh Bạch Ninh kia.

“Diệp tiểu công tử, thời gian người quen Thương Liệt dài hơn tôi rất nhiều, chắc chắn càng hiểu rõ tính tình của hắn hơn tôi, người cảm thấy... Thương Liệt là kẻ dễ bị dụ dỗ thế sao?” Bạch Ninh buồn cười vụn lại.

Đúng, sở trường của y là ve vãn đàn ông nhưng đâu có nghĩa y biết cách câu hồn, kẻ chỉ cần một ánh mắt một nụ cười mà hút được hồn phách người khác y chưa gặp bao giờ.

Từng nghe Lam Thu nhắc qua, lúc Thương Hương tươi tắn nhất từng sống trong vinh quang vạn kẻ đeo bám, thế nhưng... Bạch Ninh chưa từng nhìn thấy, đến tận bây giờ y vẫn hoài nghi do Lam Thu tình nhân trong mắt hóa Tây Thi nên khoa trương. Thương Hương Bạch Ninh y quen biết chỉ là một kỹ nam tô son trát phấn dày cộm, sống tại hậu viện điều chế hương phấn, uống rượu như nước, muốn khóc lại chẳng tìm được lý do để khóc mà thôi.

Diệp Huyền Y lập tức ghen lời, tính tình của Thương Liệt người khác không biết chứ huynh đệ nhà họ Diệp lại chẳng rõ hơn ai hết, người đàn ông như vậy suốt ngày chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, không buồn quan tâm đến vạn vật chung quanh, cả nói chuyện với người bên cạnh còn chẳng chịu thêm một câu, bảo hắn bị quyến rũ quả thật không có khả năng.

“Bạch Ninh tướng công, tướng công là người sáng suốt, tuy ta không biết có gì Thương Liệt ở lại không đi nhưng ta hy vọng tướng công có thể giúp đỡ bọn ta.” Diệp Tử Y lại đẩy ngọc về phía Bạch Ninh.

Lần này Bạch Ninh không từ chối nữa, đây là một cơ hội, y luôn tính toán tìm kiếm chỗ dựa đủ vững chắc đủ mạnh mẽ để chống lưng, mà Hồng Diệp sơn trang đương nhiên là một lựa chọn rất tuyệt.

“Tôi cũng không hiểu vì sao Thương Liệt một mực ở lại nam quán, thế nhưng... Tôi nghĩ hắn có liên quan tới việc hắn bị thương, Diệp đại công tử, giải quyết xong vấn đề này thì tôi tin rằng các người muốn dẫn hắn đi là chuyện rất dễ dàng.”

Ăn cơm của chùa phải quét lá đa, vì vậy Bạch Ninh đã mang Thương Liệt đem bán không chút do dự.

Thương Liệt quay về lúc trời vừa nhá nhem tối, tuy không biết ban ngày hắn đã làm gì nhưng mùi máu tanh toàn thân không cách nào giấu đi hại Bạch Ninh gặp hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không hỏi han, chỉ dẫn hắn đến Di Lan Uyển.

“Thương đại gia, sau này ngài cứ sống ở đây, cần gì cũng tùy ý ngài dẫn dò, ta đây tuy chả có bản lĩnh gì nhưng so về hầu hạ người khác, cả thành Thương Hòa này ngài tìm không thấy ai giỏi hơn ta đâu.”

Thương Liệt dường như với việc chuyển chỗ không có ý kiến nhưng lại rất không vừa ý thái độ ton hót xua nịnh của Bạch Ninh, tuy hắn không nói ra nhưng sắc mặt nhìn thế nào cũng thấy đáng sợ, ngày nào cũng bộ dạng thê chết không mở miệng, hại Bạch Ninh mãi đoán suy nghĩ của hắn mà tổn hết tinh thần nửa ngày, vốn đã vô cùng mệt mỏi, giờ nhìn bản mặt ấy lại càng nuốt chửng trôi cơm.

Được lắm, người có tiền, người là đại gia, người thích ai hầu hạ thì người đó hầu hạ, thứ lỗi ta đây không theo nổi nữa. Bạch Ninh là hồng bài, hồng bài có tính tình của hồng bài, hưởng hồ Thương Liệt khác với người thường, bởi lẽ Bạch Ninh trở tính cũng là chuyện đương nhiên, tuy rằng bản thân y lại hoàn toàn không chú ý đến điểm ấy.

Bạch Ninh phát tay bỏ đi, Thương Liệt ngược lại ngó ra, cúi đầu trầm tư nửa buổi vẫn không hiểu nổi có gì Bạch Ninh mới phút trước còn nịnh hót khúm núm khiến người ta chán ghét chỉ trong chớp mắt lại cúi kính hăn ra. Có điều... Nhớ tới dáng vẻ xịt khói của Bạch Ninh, ánh mắt Thương Liệt chợt dịu đi không ít, Bạch Ninh nổi giận so với Bạch Ninh cười nói lấy lòng đáng yêu hơn nhiều lắm.

“Liệt, ta vào được không?”

Một tiếng hô khẽ nhẹ như gió xuân phả vào mặt, giọng Diệp Tử Y vang lên từ trong vườn. Đôi mày Thương Liệt khẽ chau, cặp mắt tức khắc lạnh lẽo như băng.

Mở cửa cho Diệp Tử Y vào trong, Thương Liệt ngồi xuống cạnh bàn, nâng chung trà nóng hổi Bạch Ninh châm đầy cho hắn đưa lên miệng từ từ nhấp nháp, đường nhìn tuy lướt qua Diệp Tử Y một lần nhưng lại hờ hững như gã không hề tồn tại.

Diệp Tử Y dường như đã quen, chẳng mấy may bận tâm thái độ thờ ơ của Thương Liệt mà chỉ nho nhả gỡ xuống chiếc mũ sa đen trên đầu, lộ ra một gương mặt vô cùng xinh đẹp dịu dàng, có năm phần giống Diệp Huyền Y nhưng khác với vẻ âm nhu cùng trẻ con của đệ đệ, gã chín chắn hơn nhiều, mỗi cử động đều tao nhã thoải mái, mềm mại như nước, nhất là đôi mắt của gã cứ như đắm trong sóng đào dập dềnh, mỹ lệ lại không kém phần quyền rũ.

Diệp Tử Y ngồi xuống, đôi mắt dịu dàng dừng lại trên mặt Thương Liệt, tỉ mỉ nhìn hắn vài phen. Sau đó gã thở nhẹ một hơi, đoạn nói: “Người không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi...”

Chỉ một câu quan tâm lại chứa chan bao tình cảm, gã không kể lể gì về sự khổ cực mấy tháng ròng tìm kiếm Thương Liệt nhưng giọng điệu kia ai nghe lại chẳng rõ.

Thế nhưng Thương Liệt không chút động lòng.

Diệp Tử Y không hề để tâm, gã nói tiếp: “Sau ngày người xảy ra chuyện, Thương Gia Bảo đã bị Thương Lãm nắm quyền, ta từng tìm hắn vài lần, hy vọng hắn có thể phái người liên thủ với ta tiêu diệt ‘Huyết Ảnh’ nhưng hắn cự tuyệt.”

Vẫn chỉ những câu trần thuật giản đơn nhưng ý tứ ám chỉ lại vô cùng lộ liễu, sau khi Thương Liệt gặp chuyện, người được lợi nhiều nhất là Thương Lãm, và theo những việc Thương Liệt trải qua, rõ ràng đã có người tiết lộ thói quen sinh hoạt của Thương Liệt giúp Huyết Ảnh bố trí trước mọi thứ, một lần đắc thủ.

Diệp Tử Y không hề quên lời nhắc nhở của Bạch Ninh, nếu kẻ bán đứng Thương Liệt thật sự là ca ca Thương Lãm của hắn, vậy theo tính cách của Thương Liệt, nguyên nhân không chịu trở về đã rõ mười mươi.

Thương Lãm là huynh trưởng khác mẹ của Thương Liệt, mẫu thân chỉ là nô tỳ trong Thương Gia Bảo, tuy là con trưởng nhưng không phải con vợ cả nên kế thừa Thương Gia Bảo đương nhiên chính là người con thứ Thương Liệt.

Song Thương Liệt trời sinh tính tình lạnh nhạt, chưa kể chuyện khác, cả tình máu mủ ruột thịt trong mắt hắn chỉ mỏng như một trang giấy, càng chẳng cần nhắc đến Thương Gia Bảo, có hay không cũng chẳng khác là bao, bởi lẽ sự bán đứng của Thương Lãm không hề khiến hắn nổi giận, càng không đáng để hắn báo thù, Thương Lãm cần Thương Gia Bảo thì cho gã là được rồi, Thương Liệt sau khi lành thương lại không quay về tám phần đều do suy nghĩ này.

Nhưng Diệp Tử Y không đồng ý, trước chưa bàn Thương Liệt muốn về Thương Gia Bảo hay không, điều Diệp Tử Y không thể khoan nhượng chính là Thương Liệt cứ nhiên dừng chân ở nam quán, dù cho tên bảo đầu nọ từng cứu Thương Liệt một mạng chẳng nữa.

Ban đầu nghe Diệp Huyền Y bảo Thương Liệt ở nam quán, Diệp Tử Y chỉ thấy giật mình nhưng rồi lại khâm phục sự thông minh của Thương Liệt, có ai ngờ rằng nam nhân như Thương Liệt lại trốn trong nam quán cơ chứ, dù năng lực lần theo dấu vết của Huyết Ảnh lợi hại đến đâu cũng không thể tìm được Thương Liệt trong thời gian ngắn.

Song lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Ninh, Diệp Tử Y lại cảm giác được nguy cơ.

Tên kỹ nam này khác với tướng tượng của gã, rất khác. Son phấn trên mặt khó lòng che giấu phong thái sống động trong đôi mắt đen trắng rõ ràng kia, nụ cười quyền rũ lá lơi gắt sức về nên lại chẳng khiến kẻ khác cảm thấy dung tục, ngược lại càng khơi gợi lòng tò mò của đàn ông muốn tìm kiếm sự chân thực sau nụ cười nọ.

Một phen tán gẫu sau đó càng làm Diệp Tử Y cảm thấy Bạch Ninh không chỉ sở hữu bề ngoài và thủ đoạn hấp dẫn đàn ông mà còn vô cùng biết tiến biết lùi. Sở trường thân thể lại khéo nắm bắt lòng người. Đây

chính là điểm mấu chốt khiến gã cảm giác được nguy cơ, hoặc giả, đây mới là nguyên nhân Thương Liệt bằng lòng từ bỏ thân phận ở lại nam quán.

Thương Liệt từ nhỏ không thích nói chuyện, người bên cạnh chăm sóc hẳn không ai hiểu thấu suy nghĩ của hẳn, dù là Diệp Tử Y thường ngày cùng hẳn chơi đùa cũng chỉ có thể từ vài thói quen phán đoán tâm trạng cùng hành động của Thương Liệt, vậy mà Bạch Ninh lại đoán ra nguyên nhân Thương Liệt không muốn rời đi, tên đó mới quen Thương Liệt vài tháng đã hiểu rõ Thương Liệt như thế.

Vào giây phút ấy, Diệp Tử Y vì vậy mà ghen ghét, vì vậy mà nảy sinh ý định giết người.

Lời của Diệp Tử Y chẳng hề gợi thêm chút biểu tình gì của Thương Liệt. Trên thực tế, hẳn chỉ khi nghe đến tên Thương Lãm mới khẽ chau mày một chút rồi vẫn lặng lẽ như cũ. Diệp Tử Y không biết Thương Liệt nghĩ gì nhưng gã đột nhiên cảm thấy áp lực, gã biết Thương Liệt đã không còn muốn nghe gã nói tiếp, vì vậy gã lựa chọn im lặng.

Vẫn luôn như vậy, bất luận gã có bao lời muốn nói với Thương Liệt chẳng nữa thì lần nào cũng chưa nói được vài câu lại rơi vào cục diện im lặng. Diệp Tử Y từng tưởng rằng mình sẽ sống với một Thương Liệt lặng lẽ cho tới già, tới chết, thế nhưng... Gã không cam tâm, không cam tâm bao năm trôi qua chỉ mình gã đơn phương trả giá, còn Thương Liệt lại không nỗ lực chút gì.

Diệp Tử Y yêu Thương Liệt, năm năm trước, gã từng bày tỏ với hẳn. Song... Gã thủy chung không nhận được câu trả lời, Thương Liệt không né tránh gã, cũng không đáp lại gã, cứ như năm năm về trước gã chưa từng thổ lộ với hẳn.

Hốt nhiên gã cảm thấy mệt mỏi vô cùng, ánh mắt nồng nàn tình ý chạm phải gương mặt băng giá của Thương Liệt càng thêm uất ức vô bờ.

Phá vỡ sự im lặng giữa Diệp Tử Y và Thương Liệt là Bạch Ninh đi rồi quay lại. Tuy lúc bỏ đi còn đang cáu gắt nhưng Bạch Ninh vẫn là Bạch Ninh, về phòng đếm lại xấp ngân phiếu đôi ba lần, khi bước ra đã cười tươi như hoa. Khó chịu với ai chứ làm sao khó chịu với tiền, lòng dạ tiểu bảo đầu thật ra dễ hiểu vô cùng.

“Thương đại gia, bữa tối chuẩn bị xong rồi, ôi chào, Diệp đại công tử cũng ở đây sao?”

Bạch Ninh vừa trang điểm lại một phen, đầu tóc chải chuốt gọn gàng, chỉ thả vài sợi tóc mai nhẹ rũ bên tai, nhìn sao cũng thấy vô cùng xinh tươi. Y phục đã thay bộ mới, ngoài áo lót chỉ khoác hờ một chiếc áo choàng nửa trong nửa mờ, phong thái như ẩn như hiện lại chẳng chuẩn bị quyến rũ ai đó đây sao.

Thế nhưng bất giác ánh mắt nồng nàn tình ý chả buồn che giấu của Diệp Tử Y trên người Thương Liệt, trái tim nhạy cảm của tiểu bảo đầu chợt thất lại, một ngọn lửa không tên hừng hực phừng lên.

Theo sau Bạch Ninh là vài tiểu đồng nâng khay thức ăn thả xuống bàn rồi lui ra.

“Bạch Ninh tướng công, làm phiền rồi.” Sắc mặt Diệp Tử Y chợt đổi nhưng giọng nói vẫn dịu dàng ảm áp như cũ.

Bạch Ninh chớp mắt nhìn Thương Liệt, lại nhìn Diệp Tử Y, ngọn lửa trong lòng càng cháy càng lớn, nụ cười trên mặt mỗi lúc một xinh tươi.

“Diệp đại công tử và Thương đại gia đều là khách quý, nơi nhỏ bé này của tôi nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn xin hai vị rộng lòng bỏ qua, Bạch Ninh tại đây xin kính hai vị một chung.”

Rót đầy ba chung, Bạch Ninh tự cầm lấy một chung uống cạn, mặc cho Thương Liệt cùng Diệp Tử Y có uống hay không, y tiếp tục rót thêm chung khác, tiếp tục nói: “Đây là chung thứ hai, Bạch Ninh xin nhận lỗi cùng Thương đại gia, trước đây có gì đắc tội xin Thương đại gia người lớn rộng lượng, xin ngài đừng chê.”

Thương Liệt cau mày trừng Bạch Ninh, tiểu bảo đầu này lại bày trò gì nữa đây?

“Còn chung thứ ba tôi xin kính Diệp đại công tử, hôm qua có chút hiểu lầm với Diệp tiểu công tử, xin Diệp đại công tử nói tốt vài lời trước mặt Diệp tiểu công tử hộ Bạch Ninh, Bạch Ninh biết ơn vô cùng.”

Ba chung rượu vào bụng, gò má Bạch Ninh bắt đầu hồng lên, đôi môi đầm rượu ửng ướt trơn tru hấp dẫn một cách đặc biệt, nhất là đôi mắt sống động linh hoạt phủ thêm một lớp hơi nước trong trẻo càng khiến kẻ khác yêu chiều.

Ánh mắt Diệp Tử Y sầm xuống, ý giết người thấp thoáng ẩn hiện, hai tay siết lại thành quyền, móng tay ghim ngập vào da thịt.

Còn Thương Liệt lại có phần thờ ra, dường như đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ say lòng này của Bạch Ninh, lạ lắm quá, đôi mày hắn khẽ chau, hồn bay đến tận đầu đầu, song chung quy vẫn cảm thấy một Bạch Ninh thích mắng chửi, thích ôm chần khóc lóc vẫn đáng yêu hơn biết bao.

Bạch Ninh chợt xảo quyết cười rộ lên, cầm lấy chung rượu chưa uống của Thương Liệt ngưỡng cổ một hớp uống cạn, sau đó cúi xuống, đôi môi ướt át nhanh chóng đè lên môi của Thương Liệt, hỗn hợp rượu và dịch cùng rót vào miệng Thương Liệt, chiếc lưỡi ẩm nóng tràn đầy ý vị khiêu khích.

Thương Liệt ngây dại.

Diệp Tử Y cũng ngây dại.

Một kẻ vì kinh ngạc mà cơ thể cứng ngắc, một kẻ vì giận quá mà toàn thân run rẩy. Nhưng ai cũng không cử động. Thương Liệt không vì kinh ngạc mà đẩy Bạch Ninh ra, sau giây phút ngỡ ngàng ban đầu, hắn dường như nảy sinh hứng thú với khiêu khích của Bạch Ninh, không thêm nhúc nhích chờ đợi cử động kế tiếp của Bạch Ninh.

Còn Diệp Tử Y cũng không vì phần nộ mà tách hai người ra, gã biết giả sử Thương Liệt không bằng lòng, chỉ bằng vào Bạch Ninh thì cả chèo áo của hắn cũng đừng mơ chạm được. Chẳng qua sát ý giấu nhem nơi mắt gã càng lúc càng đậm.

Song Bạch Ninh không tiến thêm bước nữa, y chủ động rời khỏi Thương Liệt, để lại hắn môi vẫn vương chút ẩm áp mà chìm trong thất vọng. Cảm giác này... Dường như không tệ lắm, ánh nhìn quẩn lấy Bạch Ninh lại nhu hòa thêm vài phần. Bạch Ninh biết hờn biết dỗi biết ôm chần khóc lóc tuy đáng yêu nhưng Bạch Ninh hiện tại lại càng say lòng.

Nhưng thoáng cái sắc mặt Thương Liệt lại thay đổi, ánh mắt trở nên lạnh giá hơn xưa. Thì ra do Bạch Ninh đã cầm lấy chung rượu của Diệp Tử Y, quyến rũ cười nói: “Diệp đại công tử sao không uống thế, chẳng lẽ người muốn Bạch Ninh mớm cho phải không nào?”

Y không nói chơi mà ngưỡng cổ lên rót rượu vào miệng, mặt Diệp Tử Y cũng sầm xuống, sự khinh miệt khó giấu tản ra từ mắt nhưng chợt thấy lạnh lạnh bên hông, bấy giờ mới phát hiện ánh mắt của Thương Liệt đang ghim chặt lấy gã, sau đó vươn tay kéo nhẹ một cái thì cơ thể Bạch Ninh đã nằm gọn trong lòng Thương Liệt. Hắn vừa cúi đầu mút rượu trong miệng Bạch Ninh vừa điểm tay lên một chiếc đĩa trên bàn, đĩa trúc lập tức bắn về phía Diệp Tử Y, tốc độ nhanh đến nỗi phát ra tiếng xé gió rợn người.

Diệp Tử Y bật ngửa ra sau, nhanh nhẹn tránh thoát tấn công của chiếc đĩa rồi không thốt lời nào mà cầm mũ bỏ đi.

“Diệp đại công tử bị người chọc tức đi rồi!”

Bạch Ninh rướn cổ khỏi lòng Thương Liệt, gian xảo nhìn cánh cửa đóng vào, lại trộm ngắm gương mặt băng giá của Thương Liệt, sau đó đắc ý bật cười ha ha.

Sắc mặt Thương Liệt tuy vẫn khó coi như cũ nhưng trong mắt pha chút buồn cười cùng bất đắc dĩ, hắn sống cùng Bạch Ninh mấy tháng lại chẳng hiểu được tính tình của y hay sao, rõ ràng cố ý chọc tức Diệp Tử Y, tuy lý do vẫn chưa đoán ra nhưng... Hắn thích. Môi thắm đầy dứa, dư vị còn đây, hắn không những thích mà còn bắt đầu vỡ lẽ.

Đang mãi cân nhắc cảm giác kỳ diệu mới đâm chồi trong lòng, Bạch Ninh đang ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn cười ngất chợt cứng đờ, nhảy bật dậy vòng tới vòng lui quanh bàn, vừa đập bàn vừa ảo não lẩm bẩm “Thôi xong thôi xong...”, hoàn toàn không chú ý tới vẻ ngạc nhiên của Thương Liệt.

Chọc Diệp Tử Y tức mình bỏ đi xong Bạch Ninh mới nhớ ra, trước đó đã quyết tâm cạy nhờ Hồng Diệp sơn trang nên phải nịnh bợ Diệp Tử Y mới đúng. Sao ban nãy tự dưng máu nóng xông lên tận não rồi chọc

người ta giận dỗi bỏ đi, y ngu quá, ngu chết đi được, ánh mắt người ta nhìn Thương Liệt không đứng đắn thì dĩnh dảng cái thá gì đến y, cần gì ra mặt khích người ta rời khỏi?

Thương Liệt kéo khê chéo áo Bạch Ninh, được Bạch Ninh hung hăng trừng lại, trừng đến nỗi hấn cả hiểu đầu của tai nheo. Tiểu bảo đầu cứ vồn tới lượn lui trước mặt khiến hấn hoa cả mắt, ban này còn đang vui vẻ, thế nào mà thoát cái lại nóng nảy như vậy. Tuy biểu cảm không thay đổi, vẫn lạnh giá như băng nhưng trong mắt Thương Liệt lại toát ra vẻ cực kỳ vô tội.

“Đều là lỗi của người.”

Giận dỗi đập Thương Liệt một cước, đối diện ánh mắt vô tội của Thương Liệt, lửa giận của Bạch Ninh càng cháy phừng phừng. Đồ cột nhà, đồ treu hoa ghẹo nguyệt, đồ lẳng lơ... Nếu ánh mắt có thể giết người thì dù Thương Liệt có lợi hại đến đâu sợ rằng cũng đã biến thành tổ ong vô vẽ.

Thích đập thì đập đi, dù sao chẳng đau chút nào. Mù mờ không rõ nguyên nhân Bạch Ninh tức giận nhưng Thương Liệt vẫn dứt khoát duỗi hấn chân ra, đáng vẽ người cứ giẫm đập cho sướng đi.

“Người, người... Tức chết ta rồi, sớm muộn có ngày bán quách người lấy tiền cho xong.”

Quảng cho người ta một câu oán độc, Bạch Ninh nổi giận dùng dùng chạy mất. Không chạy không xong mà, đập mười mấy hai mươi phát, tên khốn nạn kia cả mày cũng chẳng nhú, không hiểu thịt ăn gì mà cứng quá, còn chân y lại bắt đầu hơi đau.

Bạch Ninh về phòng nằm nhoài trên giường, trần trọc mãi không ngủ được, đầu óc cứ vẫn vơ nghĩ biện pháp cứu vãn chuyện Diệp Tử Y, ngẫm rồi lại nghĩ, phát hiện hình như trừ cách bán Thương Liệt để hấn thành đôi với Diệp Tử Y thì không còn cách nào khác, ánh mắt Diệp Tử Y nhìn Thương Liệt lộ liễu đến khiến kẻ khác nổi da gà, tóm lại Bạch Ninh nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

“A a a! Ghét quá à! Ta không thêm giúp hấn nữa đâu...”

Vừa nhớ tới ánh mắt Diệp Tử Y nhìn Thương Liệt, Bạch Ninh lại thấy bực bội thấp thỏm, y kéo chăn che kín đầu rồi liên tục lăn qua lăn lại trên giường. Không được, phải bình tĩnh, phải lý trí, phải nghĩ cho phát triển của nam quán, phải xét đến tiền đồ tương lai, hít thở sâu nào, hít vào... Thở ra... Hít vào... Thở ra... Khò... Khò... Khò...

Tuy đêm ấy thiếp đi trong lúc suy nghĩ nhưng không có nghĩa Bạch Ninh chưa hiểu vì sao vừa bắt gặp ánh mắt Diệp Tử Y nhìn Thương Liệt mình lại thấy máu nóng xộc lên, để rồi làm ra chuyện hoàn toàn khác với quy tắc bản thân. Chẳng qua y sống tại nam quá đã quá lâu, hư tình giả ý, mua vui lấy lệ gặp cũng nhiều rồi, bởi vậy nhất thời không dám khẳng định mình có thật sự động chân tình với Thương Liệt hay chỉ theo thói quen mà quyến rũ một gã đàn ông lăm lăm tiền lại có thể lực.

Bọn họ chung quy không phải là người của cùng thế giới.

Không lúc nào Bạch Ninh không tự nhắc nhở bản thân, song tác dụng của câu cảnh cáo này mỗi lúc một yếu, thậm chí trở nên mơ hồ quá đỗi.

6. Chương 6

Sau đêm hôm ấy, Thương Liệt rời khỏi nam quán, không nói đi làm gì mà chỉ để lại một mảnh giấy, bên trên viết: “Ít nhất ba ngày, nhiều nhất năm ngày, về.”

Huynh đệ họ Diệp nhìn thấy mấy chữ này xong sắc mặt không tốt cho lắm, chẳng nói lời nào đã bỏ đi. May sao bọn họ đều đi hết, Bạch Ninh bấy giờ mới có chút thời gian rỗi rãi để nghiêm túc phân tích tình huống trước mắt cùng tâm trạng bản thân.

Một bên là gã đàn ông có thể làm y động lòng, một bên là thể lực có thể chống lưng cho nam quán, cả hai đều vô cùng hấp dẫn với Bạch Ninh, bất quá lý trí bảo y lựa chọn điều sau, còn tình cảm lại không cho y từ bỏ điều trước.

Nhưng vô luận trước sau đều khó quyết định như nhau.

Phiền não của Bạch Ninh đừng nói thân cận như Cảnh Nhi mà ngay Thượng Kỳ cũng nhìn ra. Hôm nọ hai vị hồng bài thể không đội trời chung của chúng ta lại oan gia ngõ hẹp đụng độ trên đường.

“Sao thế này, núi băng cầm điếc kia mới đi có mấy ngày mà người đã mất hết hồn vía, cơm nước chẳng màng ư?” Giọng Thượng Kỳ đậm vẻ trào phúng, tinh thần phơi phới lướt qua người Bạch Ninh.

Bạch Ninh vốn đang lơ đãng, tóc chưa bới gọn, so với một Thượng Kỳ điểm trang chải chuốt như hoa sen nơi tiên cảnh, y chẳng cần mở miệng đã rơi vào thế hạ phong.

“Có người để nhớ vẫn hơn không có ai để nhớ nhiều lắm chứ.”

Bạch Ninh rống vói theo bóng lưng của Thượng Kỳ nhưng khí thế vẫn thua một bậc. Có người để nhớ, tốt hơn không có ai để nhớ nhiều lắm, câu này không sai, song không dùng cho người như bọn họ. Tại nam quán, ngày tháng của kẻ vô tình so với người hữu tình dễ qua hơn nhiều.

Đạo lý này Bạch Ninh hiểu, Thượng Kỳ càng hiểu, bởi vì đây là bài học Thượng Hương dạy cho mỗi tiểu quan qua tay y huấn luyện. Song dường như người thật sự làm được, chỉ có một Thượng Kỳ mà thôi.

Ủ rũ sống qua mấy ngày thơ thơ thần thần, cuối cùng người kéo Bạch Ninh ra khỏi tình trạng ngây ngô đương nhiên vẫn là người đã đẩy y vào tình trạng ngây ngô lúc trước.

Nói sao ấy nhỉ, người gõ chuông phải là người buộc chuông.

Thương Liệt chính là người buộc chuông, hắn đã để lại chín chữ: Ít nhất ba ngày, nhiều nhất năm ngày, về. Vì vậy đến ngày thứ tư, hắn thần không biết quỷ không hay xuất hiện trong Di Lan Uyển, mặt mày phờ phạc phong trần, toàn thân loang lổ những máu là máu, dọa tên tiểu đồng định dọn dẹp thần hồn nát thần tính bỏ chạy mất dép.

Bạch Ninh nghe tin vội đến thì thấy Thương Liệt đã đổi y phục, rửa mặt sạch sẽ, khuôn mặt như tạc từ băng vẫn anh tuấn vô cảm như xưa, tay nâng chung trà khê hộp một ngụm.

“Người bị thương?” Bạch Ninh khịt mũi, mùi máu tanh trong không khí vẫn chưa hoàn toàn bay hết.

Thương Liệt nhìn y, ánh mắt bỗng dưng ấm áp hẳn lên, sau đó khê lắc đầu, kiêu lười như vàng.

Bạch Ninh nào chịu tin, kéo quần áo hắn ra kiểm tra từ đầu đến chân, thấy chút thương tích cũng không có mới thở phào nhẹ nhõm, vừa ngẩng lên lại bắt gặp ánh mắt càng thêm nồng cháy của Thương Liệt.

“Ngừng lại! Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, người uống xuân được hả?” Bị ngấm đến tim nhảy lung tung trong ngực, Bạch Ninh đành chìa tay che mắt hắn lại và ác ý phỏng đoán.

Đôi bàn tay nóng nực đặt lên lưng Bạch Ninh khê kéo, cả người Bạch Ninh rơi ngay vào một khuôn ngực vững chãi ấm áp.

“Quả nhiên uống xuân được rồi.” Bạch Ninh lăm bắm nhưng lại vô cùng lưu luyến cảm giác ấm cúng ấy. Y không muốn đứng dậy.

Gò má chợt thấy gì đó ướt ướt lướt qua.

Bị hôn rồi?

Ngỡ ngàng mân mê gò má, Bạch Ninh cúi đầu trầm tư, bỏ lỡ nụ cười khê thoáng qua trên mặt Thương Liệt.

Bôn ba lao碌 mấy hôm nay, mưa máu gió tanh mấy hôm nay, ngựa không dừng vó đi rồi lại về, tất cả cũng chỉ vì giây phút này đây, giây phút ấm cúng này đây. Trước giờ chưa từng thể nghiệm, một lần đạt được lại khiến cả đời không nỡ buông tay.

Cảm giác này Thương Liệt không biết nên nói thế nào với Bạch Ninh, song hắn dùng hành động biểu đạt, không thể buông tay, vậy đừng cần buông nữa, cứ như vậy mà ôm chặt vào lòng.

Đáng tiếc tên bị ôm kia lại không biết phối hợp, đương nhiên, trách nhiệm hình như nên gán cho tên ôm người ta mới đúng. Xưa nay hẳn từng ôm ai đâu mà biết bị ôm sai tư thế khó chịu nhường nào.

“Buông ra, người ôm tới bao giờ nữa hả, chân ta tê hết rồi.”

Ngượng ngùng buông tay, đỡ Bạch Ninh ngồi xuống bên cạnh, bàn tay Thương Liệt se sẽ dẫm nhẹ nơi chân ai đó, trạng thái tê rần do đứng một tư thế quá lâu trên chân Bạch Ninh thoáng chốc không còn.

Đi qua đi lại mấy bước thấy thật sự đã hết tê, Bạch Ninh lơ đãng lộ ra vẻ mặt sùng bái như muốn nói “Người lợi hại quá!” làm núi băng nào đó như nhấp được chung rượu nồng trong ngày tuyết lớn, máu bỗng sôi ùng ục, nóng đến nỗi gương mặt băng giá thường ngày cũng ửng lên sắc đỏ nhàn nhạt.

“Mấy ngày nay người đi đâu thế?” Bạch Ninh vờ ngẫu nhiên hỏi, giấu nhẹm nỗi lo trong lòng, tuy người đã bình yên trở về nhưng y vẫn không quên được mùi máu thoảng trong không khí, không phải máu Thương Liệt, vậy tự nhiên là máu của người khác bắn lên.

Thương Liệt không muốn Bạch Ninh biết vì để giải quyết tai họa về sau, mấy hôm nay hẳn đã giết không ít người, vì vậy luôn tay vào ngực mò mẫm lấy ra một cây trâm vàng, hình dáng vô cùng giản dị, không có hoa văn phức tạp mà chỉ đính một viên ngọc phỉ thúy trong vắt xanh mượt.

“Gia truyền.”

Thương Liệt dùng hai chữ ngắn gọn giải thích lai lịch của trâm rồi nhét thẳng vào tay Bạch Ninh.

“Chu choa, phỉ thúy cực phẩm.” Tiểu bảo đầu nam quán hai mắt sáng như đèn pha, làm sao nhớ nổi ban nãy vừa hỏi chuyện gì, y chỉ lấp lửng hỏi Thương Liệt: “Tặng, tặng ta?”

Thương Liệt gật đầu.

“Đây là vật gia truyền của nhà người?”

Thương Liệt lại gật đầu.

“Chắc là truyền cho con dâu.”

Không để ý giọng điệu đột nhiên thoáng đổi của Bạch Ninh, Thương Liệt vẫn lại gật đầu, song lần này vừa gạt một lần đã thấy chân nhói lên, hẳn bị Bạch Ninh hung hăng giẫm một phát, trâm vàng cũng bị ném trả.

“Đồ ngốc, đồ đàn, mang mà tặng vợ tương lai của người đi.” Bạch Ninh chỉ vào mũi Thương Liệt, to mồm quát.

“Người xem ta là cái gì, Bạch Ninh ta tuy chẳng qua chỉ là tướng công hầu hạ kẻ khác nhưng vẫn mặc quần chứ không phải váy, người, vậy mà người dám xem ta như đàn bà, người đi chết đi!”

Cả ấm trà nóng đổ thẳng xuống đầu Thương Liệt, Bạch Ninh nổi giận dùng dùng bỏ đi, bỏ lại mình Thương Liệt đứng đó với từng lá trà rơi xuống mặt, ánh mắt tràn ngập ngỡ ngàng.

Hắn tặng quà cũng tặng sai sao? Tiểu bảo đầu luôn thấy tiền sáng mắt mà, có gì chiêu này lại mất linh nhỉ?

Thương Liệt đầu mày cuối mắt đăm đăm, chăm chăm nhìn trâm vàng một hồi lâu rồi đột nhiên hiểu ra, trâm là vốn để đàn bà cài tóc, chẳng trách Bạch Ninh lại nổi giận. Nghĩ như vậy, tay Thương Liệt chợt dùng lực, thân trâm bị hắn bẻ cong, đầu trâm vừa khéo chạm vào viên ngọc phỉ thúy, trâm vàng biến thành một chiếc vòng tay hình thù kỳ lạ.

Cứ định ninh bản thân đã giải quyết vấn đề một cách ổn thỏa, Thương Liệt dường như quên bồng vòng tay cũng là đàn bà đeo thôi. Hơn nữa Bạch Ninh là kỹ nam, trên người thường đeo trang sức nữ nhân, nguyên nhân y giận dữ tuyệt đối không phải do món quà vốn dành cho nam hay nữ.

Bạch Ninh rời khỏi Di Lan Uyển, đi được nửa đường lại phá ra cười, cười đến chảy cả nước mắt, còn đầu dúi về nỗi giận ban nãy.

Thật ra y hoàn toàn không giận, chỉ là... Chỉ là trong giây phút Thương Liệt mang trâm vàng gia truyền đặt vào tay y, y lại rất muốn khóc, và để che giấu, y không thể không vờ nổi trận lôi đình.

Chẳng phải y không muốn khóc, song nếu cứ thế mà khóc lóc trước mặt Thương Liệt thì quá mất mặt, dù sao cũng là một nhân vật có chút tiếng tăm, từng trải sóng gió, nếu chỉ vì nhận một cây trâm vàng mà bật khóc hu hu nhờ truyền ra ngoài lại chẳng trở thành trò cười đến sái hăm, nhất là Thương Kỳ, gã chắc chắn giấu cợt chết y mặt.

Nghĩ tới Thương Kỳ, Bạch Ninh vội vã dùng tay áo lau nước mắt, chẳng qua nụ cười trên môi vẫn không cách nào che giấu, đáng vẻ vừa khóc vừa cười lại lấy tay quệt mũi hệt như chú mèo hoa nhỏ, mắt còn lảo liên quan sát bốn phía, chắc chắn không có ai khác mới nhẹ nhàng vuốt ngực, vừa thở phào nhẹ nhõm được nửa hơi lại bị nghẹn giữa chừng.

Ban nãy y vừa làm cái gì?! Quẳng trâm vàng vào ngực Thương Liệt! Bạch Ninh lập tức thùm thụp đánh vào ngực, thất sách thất sách quá, đừng nói trâm vàng là món quà đầu tiên Thương Liệt tặng y, chỉ viên ngọc phi thúy cùng thân trâm sáng chói kia rõ ràng không lấy không được, tốt xấu cũng đáng không ít tiền đâu, hu hu.

Có hời không giành chẳng ngu cũng khờ, hưởng hồ món hời này của Thương Liệt, bất chấp nuốt xuống nổi hay không, chỉ cần của Thương Liệt thì Bạch Ninh y sẽ không từ món nào.

Chủ ý đã định, Bạch Ninh chạy thẳng một đường về Di Lan Uyển, vừa chạy vừa rống vào gọi Thương Liệt vẫn ngồi như tượng ở đó: “Lấy trâm vàng ra mau...” Chưa rống hết câu đã thấy thứ trong tay Thương Liệt giờ lại là vòng vàng, Bạch Ninh thoát cái nghẹn hòng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Thương Liệt giơ vòng lên thì bắt gặp Bạch Ninh đang hùng hùng hổ hổ bèn cúi đầu xuống, hai tay kéo nhẹ, một chiếc vòng đang yên đang lành lại biến thành trâm cài. Thương Liệt im lặng đưa trâm vàng qua.

Bạch Ninh bấy giờ mới hoàn hồn, vội vã giật lấy trâm ngắm nghía, vừa ngắm vừa làu bàu: “Đang yên đang lành người bẻ cong nó làm gì, nhờ hư hỏng chỗ nào xem ta có tha cho người hay không.”

Với những lời lẽ trước sau mâu thuẫn của Bạch Ninh Thương Liệt hoàn toàn mờ mịt, đừng nói vốn hãnh không thích nói chuyện mà dù có là thiên hạ đệ nhất miệng lưỡi, giờ phút này đây sợ rằng cũng chẳng đáp được câu nào.

Bạch Ninh nào buồn bận tâm Thương Liệt đang nghĩ cái gì, kiểm tra xong xuôi trâm vàng yêu quý, y cẩn thận cài nó vào ngực, chuẩn bị rời đi lại bất chợt bị Thương Liệt kéo về, lấy khăn ướt giúp y lau mặt.

Mặt Bạch Ninh thoát cái đỏ bừng lên, nhất là sau khi lấy gương đồng trên bàn soi thấy bộ mặt mèo con của mình lại càng thấy da sấp bóng đến nơi. Quá là... mất mặt! Mất mặt với ai chứ mất mặt với Thương Liệt thì dù da mặt có dày đến đâu Bạch Ninh cũng thấy mắc cỡ.

Bạch Ninh sau khi được lau mặt sạch sẽ hai gò má còn thắm hồng hơn trát phấn, khuôn trắng xinh xắn vô ngần phối với làn da non mềm, dù là khúc gỗ như Thương Liệt cũng cảm lòng không đành mà muốn nâng niu y cả đời, mãi mãi không buông tay.

Lúc này đây, vô thanh thắng hữu thanh.

Tựa như chìm vào một lực hấp dẫn mãnh liệt nào đó, hai gương mặt vô thức kề lại gần nhau, gương mặt băng giá của Thương Liệt cũng phớt lên một màu hồng đáng ngờ.

“Các người đang làm gì?”

Âm thanh phá bình đột nhiên vang lên khiến hai tấm thân đang gần kề trong chớp mắt lại tách ra, cùng nhau hờn dỗi trừng mắt kẻ mới đến.

Diệp Huyền Y đánh thót một cái nhưng nhanh chóng hùng hồn quát: “Diệp đại ca, tên nam kỹ ấy bắn thối lắm, huynh chớ chạm vào hắn.”

Lời này nói đủ khó nghe, Bạch Ninh chưa kịp biểu lộ cảm xúc thì ánh mắt sắc như đao của Thương Liệt đã phóng về phía tên oắt con không biết điều kia. Diệp Huyền Y là tiêu biểu cho mẫu người miệng hùm gan sứa, bị Thương Liệt trợn mắt một phát sắc mặt đã tái mét, cả người run bắn, đương nhiên nói đi cũng phải

nói lại, ánh mắt lạnh giá của Thương Liệt không phải ai cũng có khả năng nhìn thẳng vào, nhất là lúc bị chọc giận, đôi mắt hình đao của Thương Liệt có khi còn sắc bén hơn đao thật ấy chứ.

“Huyền Y, đệ không biết giữ mồm giữ miệng, còn không mau xin lỗi Thương đại ca.”

Diệp Tử Y thản nhiên bước tới, thờ ơ chần trước mặt Diệp Huyền Y, Diệp Huyền Y cảm thấy áp lực giảm hẳn mới trộm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt tím về chút sức sống, cơ thể cũng không còn run nữa.

“Xin lỗi.” Diệp Huyền Y xin lỗi một cách bất đắc dĩ, đương nhiên, nó xin lỗi với Thương Liệt chứ không phải xin lỗi Bạch Ninh.

Thương Liệt vẫn đang trừng mắt nhưng Bạch Ninh lại chẳng để bụng, y nhanh chóng biến xấu hổ thành vui cười, nói: “Ồi chào, thiệt khéo quá chừng, Thương Liệt vừa về hai vị Diệp công tử cũng theo về luôn.”

“Bạch Ninh tướng công.” Diệp Tử Y hất cằm với Bạch Ninh, thái độ tuy không tràn đầy khinh miệt như đệ đệ nhưng cũng chẳng được mấy phần tôn trọng, “Bọn ta mấy hôm nay bôn ba vất vả, chưa được ăn uống tử tế, xin tướng công hãy bày giúp bọn ta một bàn tiệc rượu.”

“Đương nhiên đương nhiên, Diệp công tử, xin chờ một chút, tôi đi rồi về ngay.”

Bạch Ninh dù sao vẫn rất biết quan sát, vừa thấy Diệp gia hai vị công tử có chuyện muốn nói với Thương Liệt, không muốn y có mặt ở đó thì y đương nhiên biết ý tránh đi, đến nhà bếp chuẩn bị tự tay làm mấy món nhắm cho Thương Liệt xem như đáp lại Thương Liệt tặng trâm cho y.

Y vừa xoay lưng bỏ đi, Diệp Tử Y đã vội quan sát sắc mặt Thương Liệt, khẽ hờn dỗi nói: “Người đi tiêu diệt ‘Huyết Ảnh’ tại sao không báo với ta một tiếng, ‘Huyết Ảnh’ cao thủ như mây, người một mình tới đó nhờ không may xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

“Đúng đúng, nếu không nhờ đại ca chạy tới kịp thời đỡ hộ huynh một chưởng, Thương đại ca huynh làm sao có thể bình an trở ra, còn có đệ mấy đêm liền dẫn người của Hồng Diệp sơn trang quét sạch tàn dư của ‘Huyết Ảnh’, bằng không huynh cũng không về được nhanh như vậy.” Ý có đại ca chống lưng, giọng Diệp Huyền Y cao lên hẳn, “Đại ca bị thương vì huynh, huynh chẳng buồn liếc đến nửa con mắt đã chạy về âu yếm tên kỹ nam nhơ nhớp kia, Thương đại ca, huynh đã thay đổi!”

Trước trách cứ của Diệp Huyền, Thương Liệt chỉ trưng ra vẻ mặt “Nhiều chuyện”, song về chuyện Diệp Tử Y đỡ thay mình một chưởng lại mơ hồ mang chút áy náy, hẳn khẽ gật đầu ra chiều đã nhận món nợ nhân tình này.

Thật lòng mà nói thái độ của Thương Liệt đủ để làm người khác tức chết chứ chẳng vừa, nhưng hai huynh đệ nhà họ Diệp quen biết hẳn bao nhiêu năm nên sớm quen rồi, họ biết với tính cách trời sinh của Thương Liệt, đừng nói mở miệng, dù chỉ gật đầu cũng không hề dễ dàng.

Diệp Tử Y khẽ thở dài, ngồi xuống bên cạnh Thương Liệt và nói: “Vết thương của ta đã không còn gì đáng ngại, chỉ là ở đây...” Gã chỉ vào tim mình, “Bị thương rất nặng, Liệt, dù cho người không thể tiếp nhận tình cảm của ta, ít nhất chúng ta vẫn là bạn bè cùng nhau trưởng thành, không phải huynh đệ nhưng thân hơn cả huynh đệ, người muốn tiêu diệt ‘Huyết Ảnh’ sao lại không báo với ta, lẽ nào Diệp Tử Y ta cả một chuyện con con như vậy cũng không thể giúp người ư?”

Đây rõ ràng không phải vấn đề giúp hay không giúp mà là trên cơ bản Thương Liệt không muốn để Diệp Tử Y nhúng tay vào, bởi vì không muốn dây dưa quá sâu với gã, bởi vì không muốn nợ gã nhân tình. Tuy cuối cùng vẫn không được như ý nhưng Thương Liệt biết rõ, nếu không nhờ Diệp Tử Y ra tay, hẳn quả thật không có khả năng trở về trong thời gian ngắn như thế, càng chẳng cần nhắc đến việc có thời gian thăm quay về Thương Gia Bảo lấy trâm vàng.

Trước chất vấn của Diệp Tử Y, Thương Liệt một mực im lặng, mãi đến khi Bạch Ninh dẫn chúng tiểu đồng dọn từng mâm cỗ nóng hổi quay lại hẳn mới kéo tiểu bảo đầu vào lòng. Trong lúc Bạch Ninh nhìn hẳn một cách khó hiểu, Thương Liệt lúi từ ngực Bạch Ninh ra chiếc trâm vàng, sau đó tự tay vấn tóc cho y rồi cài trâm lên.

“Đây, đây chẳng phải tín vật cho nữ chủ nhân của Thương Gia Bảo ư?”

Lúc Diệp Huyền Y hoảng hốt la lên, ánh mắt của Diệp Tử Y thoáng cái tối sầm.

Thương Liệt không thích nói chuyện, hấn dùng hành động biểu đạt lựa chọn của mình, huynh đệ nhà họ Diệp hiểu rõ ý nghĩa của trâm vàng thì khỏi cần bàn, còn Bạch Ninh lẽ nào chẳng phải người tâm tư nhạy cảm, chẳng mấy chốc y đã rõ ràng dụng ý của Thương Liệt, âm thầm tặng trâm cho y và cài trâm lên tóc y trước mặt mọi người là hai hành động mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, sự kiên quyết của cái sau hơn hẳn cái trước, cái trước tượng trưng một phần tình nghĩa, còn cái sau ngoài tình nghĩa còn có hứa hẹn.

Trong niềm vui sướng ấy, Bạch Ninh lại thấy muốn khóc.

Bàn tiệc này Diệp Tử Y rốt cuộc cũng không nuốt trôi, cây trâm vàng sáng chói trên tóc Bạch Ninh cứ đâm thẳng vào mắt của gã, gã định nói gì đó với Thương Liệt song môi chỉ mãi mấp máy lại chẳng thốt được lời nào, cuối cùng đành xoay lưng bỏ đi.

“Đại ca... Đại ca, chờ đệ với...” Diệp Huyền Y oán hận trừng mắt Bạch Ninh rồi vội vã đuổi theo Diệp Tử Y.

Bạch Ninh đắm chìm trong sung sướng chẳng xem oán hận từ một thằng bé non choẹt ra gì, y vui vẻ châm rượu cho Thương Liệt, sau đó ngồi bên cạnh mân mê trâm mãi không thôi, chốc chốc lại quay sang cười với Thương Liệt, cười đến Thương Liệt động tâm, hấn đặt chung rượu xuống, mạnh mẽ kéo Bạch Ninh vào lòng, không nói tiếng nào, cũng không động tay động chân, cứ thế mà ôm chặt lấy Bạch Ninh.

Một núi băng vĩ đại đột nhiên lại có hành động dịu dàng quá đỗi, trong nỗi ngạc nhiên, Bạch Ninh vừa cười vừa thổi dùa vào mặt Thương Liệt, đang trên ngon trớn, Bạch Ninh chợt phát hiện trên mình vẫn ám mùi dầu mỡ của bếp, thế là đành xấu hổ cố quấy ra khỏi vòng tay Thương Liệt.

“Buông ra coi, ta đi tắm rửa thay đồ rồi quay lại.”

Thương Liệt lắc đầu một cách kiên định, càng ôm Bạch Ninh chặt hơn ra quyết không buông tay.

“Người không ngại mùi dầu mỡ gay mũi sao?” Kéo tay áo lên ngửi thử, Bạch Ninh lập tức bị hắc đến chun mũi, y đã lâu không xuống bếp nên ban nãy chỉ rửa tay mà quên mất chuyện quần áo bắt mùi càng dữ dội hơn.

Thương Liệt khịt mũi, mùi khói bếp ập ngay vào mũi, tuy có hơi hăng hắc song lại mang đến cảm giác lạ lẫm vô cùng, hấn mơ hồ nhìn thấy một căn nhà gỗ ba gian, bản thân ngồi đốn củi trong vườn, còn Bạch Ninh tất bật trong bếp, không khí ngập tràn mùi thức ăn thơm ngon. Chỉ tưởng tượng thôi mà tim hấn đã tìm lại được ấm áp lạc mất từ thuở xa xưa.

Thật ra nếu không phải lo lũ sát thủ của Huyết Ảnh phát hiện hấn còn sống sẽ cắn chặt không nhả, với thái độ thờ ơ không màng sự đời của Thương Liệt, hấn làm sao nghĩ đến chuyện nhỏ cỏ tận gốc, hấn ra tay chỉ vì không muốn cuộc sống hiện tại bị quấy nhiễu, hoàn cảnh ở nam quán tuy không yên tĩnh như hấn vẫn thích, bởi vì sự tồn tại của Bạch Ninh đã xóa nhòa đi tất cả những thứ làm hấn chường mắt.

Nơi có tồn tại của Bạch Ninh, hoa đỏ hơn, lá xanh hơn, cả không khí cũng trở nên trong lành một cách lạ kỳ, cảm giác ấy hết như lần đầu nhìn thấy Bạch Ninh tại nơi “chợ người” hỗn loạn bẩn thỉu. Không rõ vì sao, chỉ nhớ lúc ấy trong cơn mê mang, hấn chợt nghe thấy một giọng nói đang ép giá lũ buôn người, giọng nói dịu dàng mềm mỏng, ngọt đến ngấy cổ ấy cổ ra vẻ tinh ranh, mâu thuẫn đến nỗi khiến hấn thấy vui vui trong lòng, để rồi gắng gượng mở mắt ra nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Trong đường nhìn mơ hồ của hấn ẩn hiện một bóng dáng thon nhỏ. Khách quan mà nói dáng người ấy hơi gầy, cũng không cao, bảo đàn ông thôi thì bảo thiếu niên còn hơn, một thân quần áo xinh tươi vô cùng bắt mắt giữa dòng người. Chẳng biết nhìn trong bao lâu, bóng người nhỏ gầy ấy càng lúc càng gần, khuôn mặt cũng mỗi lúc một rõ nét hơn.

Đó là một khuôn mặt búp bê xinh xắn vô ngần, đáng tiếc nét thuần khiết lại bị son phấn phủ lên, song vẻ sống động trong đôi mắt kia dù lớp trang điểm dày thế nào cũng khó lòng che giấu. Ánh mắt chăm chú của hấn dường như khiến thiếu niên chú ý, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cũng đảo đến hấn, bốn mắt chạm nhau, Thương Liệt cảm giác ồn ào bên tai chợt lặng hấn, bầu trời dường như trở nên cao hơn, xanh hơn. Thế nhưng biểu hiện sau đó của Bạch Ninh lại khiến hấn vô cùng thất vọng, ưỡn ẹo nũng nịu, lả lướt không xương, song... Đôi mắt ấy, vẫn trong veo chẳng mấy may đổi thay.

Về sau, tại phòng củi trong nam quán, hấn nghe thấy tiếng đàn của Bạch Ninh, này thì trầm bổng du dương, này thì nuôi tiếc như than như khóc, tiếng đàn, hay tiếng của con tim, Thương Liệt nghe mãi nghe mãi, lại

nhớ về đôi mắt ấy, để rồi cảm thấy cả nơi phòng củi lụp xụp bỗng sạch sẽ thoải mái hẳn lên.

Một nơi như nam quán hoàn toàn xa lạ với Thương Liệt, song vì tồn tại của Bạch Ninh mà hẳn dù lạnh thương cũng không hề nghĩ đến chuyện bỏ đi, từng cử chỉ, từng hành động của tiểu bảo đầu đều thu hút đôi mắt của hắn. Thấy tiểu bảo đầu gặp nạn, hắn cảm lòng không đành ra tay giúp đỡ một phen, với Thương Liệt mà nói, đây chính là việc không tưởng nhất từ ngày hắn chào đời tới nay.

“Tính tình của Liệt Nhi sợ rằng đành cô đơn cả đời mà thôi.” Mẫu thân lúc còn sống thường xoa đầu hắn và ưu tư nói.

Thương Liệt còn bé chỉ biết lẳng lẳng lắng nghe, dường như chẳng biết cô đơn cả đời có gì không tốt. Nhưng sức khỏe mẫu thân yếu lắm, hắn không muốn để người quá bận lòng vì hắn nên đành bị động chấp nhận xem Diệp Tử Y như bằng hữu.

“Trên thế gian này nhất định sẽ có một người khiến con quan tâm... Liệt Nhi, giả sử có ngày gặp được người ấy, con quyết phải giữ lấy thật chặt, quyết không thể đánh mất...”

Mẫu thân cuối cùng không qua khỏi mùa đông năm ấy, trước khi lâm chung, người vẫn siết chặt vạt áo hắn mà dặn dò, Thương Liệt chỉ biết gật đầu trong nỗi chết lặng, vô luận hắn thờ ơ nhường nào thì việc mất đi người thân vẫn khiến hắn sa sút tinh thần một khoảng thời gian.

Người để quan tâm, có thể ư?

Câu hỏi này trước khi gặp Bạch Ninh Thương Liệt không có đáp án. Sau khi quen biết Bạch Ninh hắn mới vỡ lẽ, thì ra trên đời thật sự có một người, không cần lý do, không cần làm gì cũng có thể thu hút hắn.

Cảm giác lạ, hình như là quan tâm.

Trên đời này không có người nào hoàn toàn vô tình vô tâm, dù cho là người trời sinh như Thương Liệt cũng có tử huyệt, tử huyệt này chính là Bạch Ninh. Giả sử bọn họ chưa từng gặp gỡ, Thương Liệt e rằng vẫn mãi là tòa núi băng trong thế giới của chính hắn, thế nhưng vận mệnh đã để hai người gặp nhau, Bạch Ninh, dòng suối thanh khiết lạc giữa hồng trần như nước ấy, định sẵn sẽ bị núi băng Thương Liệt chiếm giữ, để rồi trở thành ôn tuyền sưởi ấm con tim của núi băng.

Tuy theo tình hình trước mắt mà nói, hình như Bạch Ninh mới là người kéo Thương Liệt ra khỏi thế giới băng giá của hắn, lôi hắn vào chốn nam quán hỗn tạp giữa trần thế, song... Nếu núi băng đã không để ý, vấn đề ai chiếm được ai hình như cũng chẳng quan trọng lắm nhỉ.

Quan trọng chính là Thương Liệt đã tiếp nhận Bạch Ninh, còn Bạch Ninh vẫn chưa đáp lại Thương Liệt. Bởi lẽ dù mùi khói dầu trên người Bạch Ninh có nồng hơn nữa Thương Liệt cũng sẽ không buông tay, hẳn khư khư đòi hỏi Bạch Ninh cũng phải tiếp nhận hắn.

Tréo ngoe thay, Bạch Ninh làm sao biết được Thương Liệt lại nghĩ như vậy, dù y có giỏi đoán lòng người chẳng nữa cũng khó lòng hoàn toàn nắm rõ tâm tư của một Thương Liệt biểu tình bằng giá ngàn năm không đổi. Ánh mắt của gã đàn ông nhìn y mỗi lúc một nồng cháy, nồng cháy đến nỗi y cả người nóng lên, giấy giũa cũng yếu dần.

“Người, tên khốn nạn nhà ngươi muốn làm cái gì?”

Lời oán nhỏ như tiếng muỗi vo ve. Hậu quả của việc giũa đã để tiểu bảo đầu phát giác, gã đàn ông bằng giá ấy vậy mà cũng có dục vọng, y nhìn không được cười trộm. Bản tính cao ngạo của hồng bài trời dậy, Bạch Ninh bất chợt nảy lên suy nghĩ: Không biết tên núi băng trên giường mặt còn bằng giá như vậy không nhỉ?

Cảm giác được thay đổi của cơ thể trước đương nhiên vẫn là chính núi băng, trước khi Bạch Ninh chú ý, đôi mắt Thương Liệt đã lóe lên một cách đáng ngờ, nếu chẳng phải Bạch Ninh tự đứng bật cười ha hả chắc cũng sẽ nghe ra tiếng thở loạn nhịp của hắn, song Thương Liệt đã vội vàng khống chế bản thân, sức tự chủ của núi băng đương nhiên không cần bàn cãi, vì vậy Bạch Ninh rốt cuộc không phát hiện ra điểm khác thường ấy.

Khát khao muốn hung hăng ném tiểu bảo đầu đang cười hi hi trong lòng lên giường, trước đánh một trận vào mông, sau lột sạch quần áo, sau nữa thì... Hình ảnh diễm lệ không ngừng hiện lên trong đầu hại Thương

Liệt suýt chút cảm lòng không đặng, song... Càng là người lạnh nhạt càng dễ chết tâm, trước khi Bạch Ninh thừa nhận, hắn quyết không tiến thêm bước nữa.

Được và mất, được, là phải có tất cả.

Thân là chủ nhân của Thương Gia Bảo, gã đàn ông từng một người một ngựa sát phạt tổ chức sát thủ Huyết Ảnh đáng sợ nhất trên giang hồ, dưới gương mặt băng giá kia là sự tự tin gần như kiêu hãnh cùng với dục vọng độc chiếm mãnh liệt.

Đương nhiên Thương Liệt không hề nghĩ tới khả năng Bạch Ninh từ chối, từ giây phút hắn lấy trâm vàng gia truyền trao cho Bạch Ninh, cả người lẫn tâm của tiểu bảo đầu đã thuộc về hắn, chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi.

Bạch Ninh rõ ràng không nhận ra, lúc nhận trâm từ tay Thương Liệt, cũng chính là lúc y ký vào khế bán thân vô thời hạn, bởi lẽ tiểu bảo đầu của chúng ta vẫn hằng hái muốn kiểm chứng ý tưởng vừa nảy ra trong đầu. Một tay Bạch Ninh nhẹ nhàng luồn qua cổ Thương Liệt, một tay vờn trước ngực hắn, thất lưng là lời đưa đẩy để thân thể chạm vào nơi mẫn cảm của gã đàn ông đang ôm mình trong lòng, như hữu ý, lại tựa vô tình.

“Đừng. Đùa. Với. Lừa!”

Vòng tay của Thương Liệt siết chặt lấy Bạch Ninh, cắn răng thốt ra câu nói mất bình tĩnh nhất từ khi quen biết tiểu bảo đầu. Hắn gần từng chữ, giọng điệu gượng gạo là lạ nhưng vẫn mang cảm giác đe dọa vô cùng.

Bạch Ninh lập gió chiều nào theo chiều nấy, y mỉm cười rút tay lại, kéo tay áo che đi bàn tay vừa phạm tội.

Thương Liệt không chấp, tiếp tục ôm Bạch Ninh, tiếp tục hưởng thụ hương thơm nhẹ dịu trong lòng... À nhầm, là mùi dầu mỡ gay mũi trong lòng mới phải.

“Ê, người định ôm tới chừng nào hả, ôm không làm được cái quái gì, chi bằng chúng ta làm gì khác nhé?”

An phận chưa được nửa nén hương, Bạch Ninh lại bắt đầu dụ dỗ Thương Liệt, ánh mắt hớp hồn chớp mãi chớp mãi, chớp tới sắp căng cơ mới đổi về được một ánh mắt cảnh cáo của Thương Liệt.

Chả vui gì hết, núi băng rót cuộc muốn làm gì đây. Bạch Ninh ừ ừ. Bảo hắn không lãng mạn, nhưng hắn lại biết tặng trâm cho người ta vui, bảo hắn hiểu chuyện tình cảm, hắn lại đậu hủ tặng không còn chả buồn ăn.

“Thương Liệt, người ôm chặt như vậy không nóng sao? Ta cởi áo ngoài cho người nha.” Bạch Ninh không ngừng cố gắng nhích qua nhích lại, liếc mắt đưa tình không có hiệu quả y bèn chuyển sang dùng lời ngon tiếng ngọt. Dụ hắn cởi áo ngoài trước rồi tới áo trong, đợi khi hai người đều khóa thân, y không tin tên kia vẫn giữ được dáng vẻ lăm lì ấy không.

Đề nghị thì hay nhưng hiện tại chưa phải lúc, Thương Liệt vẫn ngồi im như chết. Bạch Ninh lại thất bại.

“Giờ người cởi hay không, không cởi ta cưỡng bức người.” Tiểu bảo đầu nhe nanh múa vuốt, giận muốn tắc thở.

Thương Liệt suýt sặc. Hắn đánh giá tiểu bảo đầu trong lòng, chẳng phải hắn xem thường y nhưng mà vóc dáng bé tẹo thế kia thì cưỡng được ai?

Qua hành động cùng vẻ mặt của Thương Liệt, Bạch Ninh cảm thấy bị bản thân bị xem thường một cách quá đáng, y giận dỗi cắn môi, gò má ửng hồng, hôm nay không dụ được núi băng này lên giường thì Bạch Ninh y không thèm làm hồng bài của nam quán nữa, tuyên bố rửa tay bỏ nghề cho rồi.

Bạch Ninh nhe răng cắn vào điểm gồ lên trên cổ Thương Liệt. Nghe thấy Thương Liệt đột nhiên hít vào một hơi, Bạch Ninh đắc ý bắt đầu vừa liếm vừa cắn, hết mút lại thổi, hai tay hư hỏng vạch áo hắn ra, theo hầu kết mà lần xuống nơi ngực, mục tiêu rõ ràng, động tác nhanh chuẩn. Những cú lườm sột lại của Thương Liệt giờ đây trở nên vô cùng mê người.

“Chát!”

Một tiếng chất đánh tan bầu không khí xuân sắc mê ly, Bạch Ninh ôm hông nhảy dựng lên, vừa xoa lấy xoa để vừa rống vào mặt Thương Liệt: “Tên đầu gối nhà ngươi, ngu ngốc, đần độn... Ta biết rồi, nhất định ngươi không được... Không được...”

Hai chữ “không được” này ghẹo cho Thương Liệt vô cùng không vui, hấn túm lấy Bạch Ninh đè xuống đùi, nhắm chuẩn ngay hông mà chan chất giáng thêm một trận, đánh cho Bạch Ninh nước mắt giàn giụa mới chịu ngừng tay, im lặng kéo tiểu bảo đầu vào lòng.

Bạch Ninh mới ăn đòn xong làm sao chịu để hấn ôm, y cố sức gạt tay hấn ra, nén giận quát: “Sao ngươi lại đánh người ta... Sao lại đánh người ta...”

Thật ra Bạch Ninh xưa nay không dễ rơi lệ, chẳng qua từ ngày trở thành hồng bài, người trong nam quán ngoài Trịnh bảo đầu ai lại không nhường y ba phần, dù là đại gia có tiền có thế cũng phải nịnh hót chiều chuộng, làm sao còn ai dám động vào đầu ngón tay của y. Trận đòn như roi vọt này của Thương Liệt chẳng những làm đau y mà còn khiến y vô cùng uất ức.

Gã đàn ông này mới gài trâm lên tóc của y, mới bảo rằng thích y, xoay đi xoay lại đã đánh vào hông y, thiệt tủi thân, tủi thân quá mà.

Tuy đã trở thành bảo đầu nhưng dưới lớp son phấn kia vẫn là một Bạch Ninh tính khí trẻ con, bình thường che giấu rất khéo nhưng chẳng hiểu sao trước mặt Thương Liệt lại vô thức để lộ.

Nhìn Bạch Ninh ra vẻ tủi thân, Thương Liệt chỉ đành nâng niu kéo tiểu bảo đầu vào lòng, nhẹ nhàng xoa hông cho y. Thủ pháp đặc biệt của Thương Gia Bảo không chỉ dùng cho nối xương nắn gân mà còn vô cùng hiệu quả trong việc làm tan máu bầm. Tiểu bảo đầu hậm hực rút trâm đâm vào chân hấn mười mấy nhát liền.

“Ngươi, là của ta.”

Thương Liệt không biết làm sao nói rõ suy nghĩ của mình với Bạch Ninh, hấn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ thốt ra bốn chữ.

“Nhưng ngươi có cần ta đâu.” Vẫn đang tủi thân, Bạch Ninh làm gì có tâm trạng phỏng đoán suy nghĩ của Thương Liệt, cứ thế mà nghĩ chệch hẳn ý nghĩa bốn chữ khó lắm mới nói từ miệng ai kia.

“Cần.”

“Cần.”

“Cần.”

Thương Liệt chỉ vào mặt Bạch Ninh, chỉ vào môi Bạch Ninh, lại chỉ vào tim Bạch Ninh, mỗi lần chỉ là mỗi chữ “Cần” kiên định, bàn tay cuối cùng dừng lại nơi tim Bạch Ninh, mãi mê cảm nhận nhịp đập của nó chẳng nỡ buông tay.

Bạch Ninh bấy giờ mới vỡ lẽ, mặt y đỏ lên, hai mắt rưng rưng nhưng môi lại cười tươi rói, bất mãn lâu lâu: “Tham lam quá mà, mới cho vài lượng bạc đã muốn lấy cả trái tim người ta.”

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng nhịp đập mỗi lúc một dồn dập trong ngực đã bán đứng tiểu bảo đầu, nói lên tâm trạng chân thật nhất của y. Trong mắt Thương Liệt thoáng hiện lên niềm hạnh phúc mơ hồ, hấn chỉ vào chiếc trâm hung khí trong tay tiểu bảo đầu – Trâm vàng kia chính là bảo bối gia truyền chỉ tặng cho con dâu, không tặng cho con gái của nhà họ Thương.

Bạch Ninh muện màng phát hiện, thì ra mình vừa nhận lấy một tờ khế bán thân vĩnh viễn.

“Ta, ta không thèm nữa đấy, không được sao?” Bạch Ninh hờn dỗi muốn nhét trâm vàng vào tay Thương Liệt, thế nhưng... Nghĩ đi nghĩ lại lại thấy không nỡ bèn chậm chạp rút tay về, cài lại trâm lên đầu rồi hắt cằm tuyên bố: “Ngươi là của ta, của người cũng là của ta, muốn trái tim của ta ư, có giỏi tự đến lấy nhá.”

Té ra Bạch Ninh vẫn chưa quên tờ giấy bán thân Thương Liệt ký cho y, tuy nó đã bị Thương Liệt vò thành bột nhưng vẫn không thể thay đổi một sự thật: Thương Liệt thuộc về Bạch Ninh.

“...” Thương Liệt nhất thời ghen hờn. Hắn biết tiểu bảo đầu nhà hắn khá tinh ranh nhưng tại sao lại cứ tinh ranh không đúng lúc thế này?

7. Chương 7

Cái gã Thương Liệt này, bảo hắn trong đêm đẹp yên một thế lực trên giang hồ hắn cả mắt cũng chẳng buồn chớp, nhưng bảo hắn đi giành lấy trái tim của tiểu bảo đầu quả thật khó hơn cổ thụ nở hoa, mặt trời mọc đằng tây. Quan trọng nhất chính là trong lòng Thương Liệt, cả người lẫn tim tiểu bảo đầu đã thuộc về hắn, nếu vậy cần chi hao tâm tổn trí.

Nhưng đương nhiên Bạch Ninh lại nghĩ khác. Từ sau hôm ấy, Bạch Ninh không còn lẩn quẩn bên cạnh Thương Liệt, y ngày ngày ngồi bên bệ đàn, song chẳng gảy tấu mà chỉ mời vài ân khách chuyện trò mua vui.

Theo lý mà nói, Bạch Ninh đã làm bảo đầu, hoàn toàn có quyền tự do tiếp khách hay không, dù ông trời con có tới cũng không thể phá hủy quy tắc bất y chào đón, nếu chẳng vì chuyện tiền bạc Bạch Ninh đã sớm rửa tay rút về, chuyên tâm làm chức bảo đầu của y. Năm ngàn lượng bạc không biết Thương Liệt lỏi từ đâu ra lần trước cũng đủ cho y chi tiêu một thời gian, Bạch Ninh không tiếp khách nữa mà ngoan ngoãn ở tại nam quán dạy dỗ ba đứa bé mua về hôm nọ.

Khỏi phải nói, tố chất của ba đứa trẻ này rất khá, thông minh lanh lợi, chỉ một hiểu ba, dạy thứ gì cũng tiếp thu nhanh chóng. Nhưng khiến Bạch Ninh vui vẻ hơn cả chính là hai đứa bé mua về trong chuyến dạo “chợ người” đầu tiên, Tiểu Miêu Nhi và Thông Nhi, hai đứa chúng nó ấy vậy mà đã có thể đàn tấu khá thạo, đặc biệt là Thông Nhi, nhưng nó lại là người câm. Dù hơi ngốc nghếch một chút nhưng khiếu cảm thụ âm nhạc của nó cực tốt, trong mấy tháng ngắn ngủi đã thuộc không ít nhạc phổ, cầm, tiêu, địch, tỳ bà món nào cũng biết, thi thoảng còn viết nhạc phổ nữa chứ.

Bạch Ninh lấy nhạc phổ Thông Nhi viết đàn thử một lần, càng đàn càng kinh ngạc, cũng thầm tán thưởng năng khiếu của thằng bé Thông Nhi trời sinh hơn người, giả sử không phải lưu lạc đến nam quán, sợ rằng tương lai chẳng biết sẽ xán lạn đến nhường nào. Tiếc thay ở lại nơi nam quán này nó chỉ có thể làm một nhạc sư bình thường, hồng bài e cũng khó lòng làm nổi, bởi vì nó không thể nói chuyện. Một tiểu quan không thể dùng lời lẽ trêu đùa làm quan khách vui lòng thì dù xinh đẹp đến đâu cũng mãi mãi không thể ngồi lên vị trí hồng bài.

Mỗi lần tiếp xúc với mấy thằng bé, Bạch Ninh lại cảm lòng không dặng mà nhớ lại khoảng thời gian mình bằng tuổi bọn chúng, chuyện cũ mồn một hiện rõ trước mắt, mới mấy năm thôi việc đời đã không còn như xưa, Thượng Hương, Lam Thu đều đi rồi, Ngọc Lưu cũng có nơi có chốn, Thượng Kỳ... Ừm, hình như càng ngày càng gần gũi với vị Tri phủ mới nhậm chức, còn mình... Núi băng kia thật có thể chấp nhận một tấm thân vậy bần vì bao năm vật lộn giữa chốn hồng trần như nhuốc ư?

Hình như càng nói xa rồi.

Chuyện Bạch Ninh trắng trợn liếc mắt đưa tình, trêu ghẹo ong bướm Thương Liệt nhìn rõ mười mươi nhưng lại như chưa thấy gì cả, hắn vẫn như thường ngày, lúc Bạch Ninh ngồi bên bệ đàn, hắn bỏ lên lầu các hóng gió, chỉ là ánh mắt không còn dán vào bầu trời mệnh mông mà quyến luyến tại nơi bệ đàn của Bạch Ninh.

Bạch Ninh ngồi bên bệ đàn cười nói vui đùa với khách bao lâu thì Thương Liệt im lặng nhìn y bấy lâu, lâu ngày chúng quan khách cũng dần phát giác, ai bị ánh mắt hình thanh đao của Thương Liệt gườm trừng cũng dựng hết tóc gáy, người ta trả tiền tìm vui chứ có phải để đao băng ám toán đâu, bởi thế đều lần lượt chủ động cáo từ.

Không thể không khen Bạch Ninh rất khéo chọn khách, ân khách đều là những người biết điều muốn tìm vui trong tình cảm, không tìm được cũng chỉ khách sáo đôi câu rồi bỏ đi.

Vì vậy trong lần giao đấu không chính diện đầu tiên, Bạch Ninh thua. Tiểu bảo đầu uất ức vô cùng. Cả tên đầu gỗ Lý Mộ Tinh năm xưa còn biết gửi đến một tấm thiệp chúc thân cho Thương Liệt, còn núi băng Thương Liệt thường ngày cạy miệng vẫn chẳng nói đến tám chữ cũng thôi đi, đằng này vào đúng thời điểm máu chốt cũng chả buồn bày tỏ điều chi, tức chết người ta mất thôi.

Bạch Ninh hình như quên mất y cơ bản cũng chưa bày tỏ gì với Thương Liệt, với tính tình của Thương Liệt đương nhiên càng khó lòng đoán ra. Còn về cách nhìn của Thương Liệt, hẳn cả trâm vàng gia truyền cũng tặng cho Bạch Ninh, thể hiện đã công nhận Bạch Ninh, hẳn không hiểu nổi tiểu bảo đầu quái gở kia còn yêu sách hắn gì nữa.

Cuối cùng Bạch Ninh ác ôn bóc lột Thương Liệt năm ngàn lượng bạc mới cảm thấy giành được chút mặt mũi, sau đó bắt đầu cân nhắc phương thức của lần giao tranh thứ hai, y không tin không khiến Thương Liệt muốn chiếm hữu mình.

Đúng vậy, kiểu bày tỏ Bạch Ninh muốn chính là Thương Liệt chủ động nhảy lên giường y, nếu núi băng cả lên giường y cũng chả màng thì bảo y làm sao yên tâm trao tim ra đây.

Quá rõ ràng, giữa núi băng và tiểu bảo đầu thiếu hẳn phần trao đổi dàng hoàng, giả sử Thương Liệt không kiếm lời như vàng, giả sử Bạch Ninh bụng dạ bớt đi vài phần khúc chiết thì có lẽ mọi chuyện sẽ không phát triển theo chiều hướng oái oăm thế này, phu phu thê thê đã sớm ân ái ái chàng đẩy thiệp đưa đến giường luôn rồi.

Mấy hôm nay, nam quán bỗng xuất hiện một vị khách cao to thô kệch, lưng hùm vai gấu, vừa vào cửa đã đá tiểu quan mời chào ngã chống vó rồi hung hăng la lối: “Đi đi, đi gọi hồng bài tên Bạch Ninh của các người đến hầu ông uống rượu, ngủ cùng với ông đây.”

Tên tiểu quan bị đẩy ngã cũng thuộc loại láu lỉnh, mặc cho cú ngã đau điếng vẫn mỉm cười quỵn rũ, ông ẹo bước tới: “Bạch Ninh tướng công sớm đã không còn tiếp khách, đại gia lần đầu tới đúng không, Ngọc Nùng nhất định sẽ hầu hạ đại gia thật tốt, bảo đảm đại gia sẽ vui quên cả đường về.”

“Cút đi, ngươi là cái thá gì chứ, ông đây có tiền, thứ kỹ nam nào chưa từng chơi thử, hầu ta toàn là hồng bài đấy.”

Tên khách phất tay ném xấp ngân phiếu dày cộm lên bàn, tiểu quan trộm nhìn, con số kinh người làm gã lú cả lưỡi, cũng không dám tùy tiện nhào lên. Thứ nhất, tên này quả thật rất hung hãn, gã thấy hơi sợ, thứ nhì, Bạch Ninh tuy từ ngày trở thành bảo đầu không còn ngủ với khách nhưng đôi khi có người chỉ tên muốn y hầu rượu y cũng không từ chối, tiểu quan tuy thèm thuồng xấp ngân phiếu dày cộm nhưng làm sao dám giật khách từ tay Bạch Ninh.

“Đại gia chờ chút.”

Miệng thì nói vậy nhưng tên tiểu quan vẫn trù trù chưa đi, ăn không được thịt gã vẫn mong húp được chút canh. Khách tuy hung dữ nhưng chưa đến nỗi hồ đồ, thuận tay quăng cho tiểu qua một tờ ngân phiếu, tiểu quan lập tức tươi cười chạy đi như bay.

“Cái gì? Hầu rượu còn đòi hầu ngủ?”

Bạch Ninh đang ngồi bên bệ đàn hờn đối Thương Liệt, vừa nghe tiểu quan nói thế thì suýt tức ói máu, bảo đầu không cần tiếp khách, trừ phi y tình nguyện, đây là quy tắc trong nghề, dù hoàng đế lão tử có đến cũng phải tuân thủ quy tắc, còn nếu ý thế hiếp người nhờ truyền ra ngoài sẽ bị người đời cười chê. Tên đàn ông lỗ mãng kia từ đâu chui ra vậy? Chẳng hiểu quy tắc gì cả.

Vốn định bụng từ chối nhưng khóe mắt lại liếc thấy Thương Liệt đang nói gì đó với huynh đệ nhà họ Diệp trên lầu các, sai, là huynh đệ họ Diệp không biết đang nói gì với Thương Liệt mới phải, thằng nhóc Diệp Huyền Y đáng ghét vô cùng, nó dám ngang nhiên lượn qua lượn lại trước mặt Thương Liệt, ơ kìa, còn che mắt Thương Liệt, tuy thân hình Diệp Huyền Y không chỉ nhỏ hơn Thương Liệt một chút nhưng từ góc nhìn của Bạch Ninh, Thương Liệt hoàn toàn bị chắn đến cả tay áo cũng không lộ ra.

Ghét quá à! Huynh đệ họ Diệp đáng ghét! Diệp Tử Y đáng ghét!

Bạch Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, Diệp Tử Y ôm tấm lòng gò với Thương Liệt Bạch Ninh y rõ hơn ai hết, vậy mà Thương Liệt lại ù ù cạc cạc, chẳng chịu giữ chút khoảng cách với Diệp Tử Y.

Bất kể đàn ông đàn bà, một khi đã nổi cơn ghen đều có phản ứng không theo lý trí, bụng chỉ cảm hận bảo dạ: Người dám không để ý ta, người dám không để ý ta. Trước khi nào kịp hoạt động, một câu nói đã bật khỏi miệng Bạch Ninh: “Ngọc Nùng, mời khách lên bệ đàn, chuẩn bị rượu thịt.”

Đến khi tên khách bước lên Bạch Ninh lập tức hối hận.

Xem xem tướng mạo kiểu gì thế này! Còn xấu hơn tên mọi rợ Lý Lộc, một bộ quần áo hoa hòe trên mình càng như nhà giàu mới nổi, Bạch Ninh tốt xấu vẫn là hồng bài, khách khứa tiếp đãi không giàu cũng sang, đa phần đều có học thức đàng hoàng, dù là thương nhân cũng không ngập ngựa mùi tiền, còn tên này... Y chưa gặp ai ăn mặc màu mè mà còn xấu được như vậy.

Nhưng khách lên cũng lên rồi, hối hận đã muộn, Bạch Ninh thầm quyết định mời gã vài chầu rồi sẽ tìm có đũa đi.

“Người chính là Bạch Ninh? Khá lắm khá lắm, quả nhiên rất ngon lành, chả phải loại hàng hạ đẳng có thể sánh bằng.” Tên khách vừa gặp Bạch Ninh mắt đã hí thành hai sợi chỉ, gã vụng về giơ tay vuốt mặt Bạch Ninh.

Giấu nhem nổi chán ghét vào lòng, Bạch Ninh mỉm cười xinh tươi như hoa, vờ như rót rượu khéo léo tránh khỏi bàn tay tên khách và thủ thỉ bằng giọng ngọt đến ngấy cổ: “Đại gia oai phong thiệt nha, không biết ngài là người ở đâu?”

“Đại gia ta người vùng Giang Nam, chẳng ngờ mảnh đất Điền Tây này cũng có mỹ nhân xuất chúng như người.” Tên khách tí mắt cười, nắm lấy tay Bạch Ninh đưa lên miệng hôn lung tung một trận.

Bạch Ninh bị hôn đến nước dãi đầy tay, eo ôi... Buồn nôn quá. Bạch Ninh vội gắng sức rút tay về, giấu tay ra sau chùi lấy chùi để, miễn cưỡng gượng cười ra chiều hờn mát, “Đại gia nóng tính quá, ngài nhận ra tôi nhưng ta chẳng biết xưng hô thế nào với ngài cả.”

“Xưng hô? Xưng hô cái gì? Lên giường rồi người chính là cục cưng bảo bối của ta, ông đây chính là ông trời của người.” Tên khách sốt ruột cười một cách dâm dăng rồi mạnh tay kéo Bạch Ninh vào lòng.

Bạch Ninh thoáng biến sắc, vừa tránh vừa quát: “Đại gia, tôi chỉ hầu rượu không hầu ngủ, xin hãy tự trọng.”

Chát!

Gã nọ giáng vào mặt Bạch Ninh một cái tóe lửa, mắng nhiếc bảo: “Chẳng qua chỉ là một tên kỹ nam mà dám bảo ông đây tự trọng, con mẹ nó người là cái thá gì, ông đây chịu ngủ với người là xem trọng người rồi, đồ không biết tốt xấu.” Vừa dứt lời, bàn tay thô kệch của gã giật phăng đai lưng của Bạch Ninh, dùng nó trói tay chân y lại rồi quăng y lên sập gỗ bên cạnh.

Sống trong nam quán bao năm, loại khách thô bạo Bạch Ninh từng thấy không ít nhưng tự mình gặp phải chỉ đếm trên đầu ngón tay, còn là chuyện trước khi trở thành hồng bài, bởi lẽ y nhất thời hoảng hốt mất một lúc, trơ mắt nhìn áo bị kéo quá vai mới không dẫn được mà hét lên: “Thương Liệt!”

Chữ “Liệt” còn tròn âm thì tên khách đè trên người Bạch Ninh đã bị Thương Liệt phóng tới như tên tùm áo ném đi. Từ lúc gã nọ nắm tay Bạch Ninh sờ sảng hôn hít, Thương Liệt trên lầu các toàn thân đã tỏa ra khí lạnh thấu xương, trực tiếp vòng qua huynh đệ Diệp gia đến bên bệ đàn.

“Con mẹ nó, tên rùa đen khốn nạn nào dám phá hỏng chuyện tốt của ông nội người!” Tên khách bị ném ra chẳng chút sứt mẻ, gã chỉ lăn một vòng dưới đất rồi vừa la hét ồm ồm vừa bổ nhào về phía Thương Liệt.

Thương Liệt nhaoáng cái đã ôm gọn Bạch Ninh vào lòng, nhấc chân đá thẳng vào tim tên khách thô kệch. Gã nọ hét lên một tiếng thất thanh bay ngược trở ra, trùng hợp văng đến trước mặt huynh đệ họ Diệp vừa chạy tới.

“Ban ngày ban mặt lại làm những chuyện như vậy, quả thật không biết liêm sỉ. Ô, xin lỗi, ta quên mất người vốn là kỹ nam ngàn người gối vạ kẻ dè, chỉ cần có tiền ai lại chả được.” Diệp Huyền Y vừa thấy Bạch Ninh

quần áo xộc xệch, tay chân bị trói liền khoái trá giấu cột.

Diệp Tử Y tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn Bạch Ninh thắm đẫm trào phúng lạnh lùng.

Bạch Ninh mặt mũi trắng bệch vô thức nhìn về phía Thương Liệt. Đúng, y muốn kích động Thương Liệt song lúc trước chuyện trò mua vui với khách cũng chỉ giới hạn trong lời lẽ bông đùa, cử chỉ tuyệt không mang nửa phần ngả ngớn, vậy mà lần này lại để Thương Liệt nhìn thấy đáng vẻ khó coi như vậy, Bạch Ninh cuống quýt suýt nữa nghệt thở.

Thương Liệt giận lắm, điểm này có thể từ độ đóng băng trên mặt hắc mà đoán ra, Bạch Ninh bị hắc ôm trong lòng tưởng như cũng đông cứng theo, song cơn giận của Thương Liệt không ngừng lại ở đó. Không hề buông tha tên khách bị đá bất tỉnh nọ, Thương Liệt bước tới cạnh gã, nhắm thẳng vào mặt mà giáng cho gã một cước hung tàn.

“Á!” Bạch Ninh thét lên một cách chói tai, “Đừng giết người!”

Song đã muộn màng. Hoặc giả Thương Liệt vốn không định nghe y nói, một cước giáng xuống khiến đầu gã nọ nát nhừ như tương. Máu tươi và não văng tứ tung, huynh đệ họ Diệp mặt không đổi sắc lùi lại vài bước để tránh quần áo vấy bẩn, với họ mà nói, tình cảnh thế này chẳng là gì cả, nhưng với Bạch Ninh mà nói lại là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Y nhớ tới Trịnh bảo đầu ngày xưa, nhớ tới vô số tiểu quan vì không nghe lời mà chết dưới tay Trịnh bảo đầu, giây phút này đây y hốt nhiên phát giác, Thương Liệt, huynh đệ nhà họ Diệp, ở một phương diện nào đó giống hệt Trịnh bảo đầu, mạng người trong mắt bọn họ chẳng khác sâu kiến là bao...

Khoảng cách không biết biến mất từ thuở nào thoảng cái lùa về giữa Thương Liệt và Bạch Ninh. Bọn họ không phải người trong cùng thế giới, xưa nay vẫn không.

Thi thể nọ cuối cùng bị xử lý thế nào Bạch Ninh không biết, bởi vì sau đó y bị Thương Liệt bồng về Di Lan Uyển, cả đêm cánh tay Thương Liệt ôm lấy Bạch Ninh chưa từng rời lỏng một giây, song vòng tay này lại chẳng mang lại ấm áp cho Bạch Ninh. Đến gần sáng, giọng nói cứng nhắc của Thương Liệt chợt vang lên bên tai Bạch Ninh.

“Đi. Theo. Ta!”

Bạch Ninh ngơ ngẩn nhìn hắc, vành mắt đỏ lên song lại kiên định lắc đầu. Y tháo trâm vàng xuống đặt vào tay Thương Liệt.

“Tại sao?”

Thương Liệt thở gấp, tuy không thể nhận ra biểu cảm gì trên mặt nhưng giọng nói bấy giờ lại pha thêm vài phần run rẩy.

“Người và ta không phải người của cùng thế giới...” Bạch Ninh khẽ nâng tay, mu bàn tay vẫn còn lấm tấm những đốm máu khô sẫm màu, là vết máu lúc gã nọ chết đi bắn lên tay y, y chỉ vào tim mình mà nói: “Ta... Là một con người như nhuốc, nhưng nơi đây của ta sạch sẽ hơn bất cứ, bất cứ ai. Nhưng người trái ngược với ta, nơi này của người đã vấy bẩn, vấy bẩn hệt như tên Trịnh bảo đầu ngày trước.”

“Không...”

“Ta biết ngươi tức giận vì gã nọ đã ức hiếp ta, thế nhưng... Ta không chấp nhận, ta không chấp nhận kẻ ta yêu lại là một người không biết tôn trọng sinh mạng, ngươi biết không, từ rất nhỏ ta đã vào nam quán, bảo đầu lúc trước ở đây trái tim còn đen hơn mực, ta tận mắt chứng kiến rất nhiều rất nhiều tiểu quan bị hắc ép chết, bởi thế ta vô cùng vô cùng chán ghét loại người như hắc, Thương Liệt, ngươi và hắc là cùng một loại người, có kẻ dám làm trái ý người người sẽ giết ngay. Ta ghét ngươi, ghét ngươi, ghét...”

“Ta...” Thương Liệt mấp máy môi song lại chẳng biết giải thích thế nào cho phải.

Bạch Ninh nói không sai, hắc thật sự từng giết không ít kẻ làm trái ý hắc, thế nhưng như vậy là sai ư? Cá lớn nuốt cá bé vốn là thói đời, huống chi người hắc giết đa phần đều là lũ nhân phẩm không đoan chính hoặc gieo rắc tội ác khắp nơi, lúc giết chúng hắc luôn cho đó là đương nhiên, sẽ không có ai lên án hắc mà

còn được nạn nhân của chúng xưng là hành hiệp trượng nghĩa, mặc dù hấn giết những người đó nào phải giúp thiện trừ ác, nguyên nhân chỉ đơn giản vì chúng đụng chạm tới hấn mà thôi.

“Người không sai, Thương Liệt.” Se sẽ thở dài, Bạch Ninh dùng tay khê kéo đôi mày chau tít của Thương Liệt cho giãn ra, “Người vốn không phải người bình thường, người có cách sống của người, còn thứ ta cần chỉ là một vòng tay ấm áp, một người có thể cùng ta chung sống cuộc đời dân dã, do ta đã với cao, thật ra ta cũng sớm biết loại người đàn ông không ra đàn ông, đàn bà chả ra đàn bà như ta có thể sống tới già đã là ông trời thương xót, làm sao dám cầu xin cái gì mà chung sống bình thường.”

Y vừa nói vừa cười khỏ, rõ ràng đã biết không nên nhưng có sao sau ngày gặp được Thương Liệt, mong nhớ vu vơ mỗi lúc một nhiều, nếu không xảy ra chuyện hôm nay làm y choàng tỉnh thì sợ rằng Bạch Ninh cũng sẽ có kết cục bi thảm như những tiểu quan từng nhảy vào hố lửa để tìm kiếm thứ hạnh phúc hoang tưởng.

Vòng tay Thương Liệt ôm lấy Bạch Ninh hốt nhiên siết chặt.

Tại sao? Tại sao rõ ràng đang ôm Bạch Ninh trong lòng mà hấn lại cảm thấy người ấy cách hấn càng lúc càng xa, nỗi sợ hãi trước giờ chưa từng ném trái bóng bắt lấy tim hấn, khiến tim hấn quặn thắt từng cơn.

Không, không phải như vậy! Hấn muốn cùng Bạch Ninh bình đạm sống hết cả đời. Tại một nơi không ai quấy nhiễu, họ xây một căn nhà ngói, sớm ra đồng tối về nhà, nương tựa vào nhau đến ngày đầu bạc răng long, rõ ràng hấn nghĩ như thế nhưng vì sao Bạch Ninh lại không hiểu cho lòng hấn?

Hơi thở Bạch Ninh dần dần kè sát, đôi môi Bạch Ninh đặt lên tai hấn mấp máy khe khê như lông chim phớt nhẹ qua, rồi một câu nói truyền vào tai hấn:

“Đừng như vậy, Thương Liệt, đây là lần cuối cùng ta gọi tên người, sau này người làm đại gia tiêu tiền của người, ta làm kỹ nam bán rở tiếng cười của ta, quan hệ như vậy mới là tốt nhất, tốt nhất, không đòi hỏi, sẽ không thương tâm, hãy đồng ý với ta, người sẽ thường xuyên đến thăm ta, bằng không ta sẽ nhớ người lắm...” Lời còn chưa dứt Thương Liệt đã chặn lấy môi của y.

Dục vọng trỗi lên đột ngột, song không phải vì yêu mà do một loại sợ hãi mơ hồ nào đó, vốn thiếu thốn kinh nghiệm trong quan hệ giữa người và người, Thương Liệt bỗng dưng làm ra hành động không thể ngờ tới.

Đôi mắt lạnh giá chính giây phút chạm vào da thịt đối phương đã bùng lên hừng hực, nụ hôn triền miên chỉ còn lại khát khao cùng chiếm hữu. Tất cả tâm ý khó lòng mở miệng giờ đây từng chút trao nhau qua nụ hôn nồng cháy.

Hấn không để bụng quá khứ của Bạch Ninh, hấn thậm chí không để bụng hiện tại của Bạch Ninh, tai nạn nơi bệ đàn khiến hấn vô cùng phần nộ, thứ hấn cần là một tương lai có ta và người, một tương lai của hứa hẹn.

Nhưng quỷ tha ma bắt thế nào mà chính lúc này tiểu bảo đầu lại muốn vạch rõ giới hạn với hấn, hấn không phải đại gia vùng tiền mua vui, tiểu bảo đầu cũng không phải kỹ nam bán rở tiếng cười, Thương Liệt chính là Thương Liệt, Bạch Ninh cũng chỉ là Bạch Ninh, Bạch Ninh đã khiến tim hấn lay động một cách vu vơ.

Lửa dục lan dần. Gò má Bạch Ninh từ từ ửng hồng, gã đàn ông như núi băng kia thì ra cũng có lúc quyết liệt đến thế. Hai tay Bạch Ninh vòng qua lưng Thương Liệt, luồn qua quần áo mà mò mẫm đến da thịt.

Hóa ra gã đàn ông y muốn có cũng biết mạnh mẽ chiếm hữu, cũng biết kiên quyết cướp đoạt, dưới lớp mặt nạ vô tình lại là sự che chở dịu dàng.

Thế nhưng... Thế nhưng... Thủy chung y vẫn không thể an tâm chấp nhận người đàn ông như vậy, y không thể chấp nhận một người đàn ông xem mạng người như cỏ rác, thân trong nam quán y đã mất đi tự trọng, tự ái, tự tôn và thuần khiết, kiên trì giữ lại còn chẳng chỉ là chút lòng tiếc thương đối với sinh mạng mà thôi. Y không chỉ tiếc thương cho sinh mạng bản thân, y tiếc thương tất cả những sinh mạng từng được sống, bởi lẽ y từng phí hoài tâm trí ngồi lên vị trí bảo đầu nam quán, không phải vì tiền tài, chẳng phải để tự giải thoát mà chỉ vì không muốn lại có những sinh mạng tan biến trước mắt mình.

Đầu lưỡi linh hoạt đáp lại nụ hôn, càn quấy qua từng ngõ ngách trong miệng núi băng, nóng bỏng đến nỗi càng khiến đối phương kích động, để rồi bất giác bị cuốn vào sâu hơn, suýt chút nghẹt thở.

“Bạch Ninh... Ninh...”

Miệng khẽ mấp máy, đây là lần đầu Thương Liệt gọi tên Bạch Ninh, hai chữ vô cùng giản đơn qua miệng hẳn lại khiến tim người khác dao động mãnh liệt.

Bạch Ninh liều mạng hít thở, lồng ngực bị tiếng gọi của Thương Liệt làm cho thổn thức, rồi hai dòng lệ không hề báo trước cứ thế mà tuôn ra. Ghét quá, lại khóc nữa. Bạch Ninh nâng tay muốn chùi nước mắt nhưng bỗng cảm giác hơi thở nóng bỏng của ai kia ập tới, sau đó lại thấy trên mặt ướt át từng phen, hóa ra Thương Liệt đang dùng đầu lưỡi liếm đi nước mắt của y từng chút, từng chút một.

“Đừng khóc...” Bị mình làm đau sao? Thương Liệt vụng về an ủi.

Bạch Ninh lắc đầu, nhỏ giọng trả lời: “Ôm chặt lấy ta, ta thích... Người hãy ôm ta, ôm chặt một chút... Ta sợ sau này không còn cơ hội như vậy nữa...”

Vòng tay Thương Liệt khẽ siết, hẳn ôm chặt Bạch Ninh vào lòng, lắc đầu nói: “Không... Ở cùng ta...”

“Tối hôm nay ta sẽ ở cùng với người... Lúc nào cũng ở cùng với người...” Chỉ đêm hôm nay y hoàn toàn thuộc về Thương Liệt, không phải đơn phương bán rẻ tiếng cười mà là cả hai cùng chiếm hữu lẫn nhau.

Thương Liệt lại lắc đầu, thốt ra từng chữ: “Trọn đời... Trọn kiếp...”

Trọn đời trọn kiếp chấp nhận một người, nắm tay nương tựa lẫn nhau, kề vai sát cánh bên nhau. Truyền rằng nơi Thương sơn xa xôi có loại tuyết ưng lông trắng như tuyết nhưng tâm lạnh như băng, trời sinh cao ngạo, suốt đời chỉ tìm kiếm một bạn đồng hành, nếu tìm không thấy nguyện cô đơn đến chết, tỷ như tìm được sẽ trung thành không bao giờ thay đổi, đồng sinh cộng tử.

Thương Liệt không phải tuyết ưng, nhưng tim của hắn chẳng khác loài tuyết ưng là bao. Suốt kiếp chỉ tìm một bạn đời, vĩnh viễn không đổi thay.

Trọn đời trọn kiếp, cũng chỉ là lời nói dối tuyệt đẹp, Bạch Ninh nào phải không tin hứa hẹn của Thương Liệt, y chỉ chẳng dám tin bản thân có thể biến lời nói dối tuyệt đẹp ấy thành hiện thực. Thời gian sống trong nam quán của Bạch Ninh chẳng tính là dài, đời người ít nhất cũng có năm, sáu mươi năm, y chưa sống được nửa từng ấy thời gian cơ mà, thế nhưng mười năm lẫn lộn ở nam quán lại đủ để y thấu hiểu rất nhiều chuyện.

Tại nam quán, để bình an sống sót, để trèo lên vị trí hồng bài y đã trả giá rất đắt, bao gồm cả ước mơ và hoài bão về tương lai của y. Đây không phải bào chữa mà là hiểu thấu, có một ngày sống một ngày, qua một ngày tính một ngày, Thương Liệt là đàn ông tốt nên y trân trọng, song dù trân trọng đến đâu y vẫn tự nhủ không được quyến luyến, nên tới cuối cùng tới, nên đi cuối cùng cũng đi mà thôi.

Rèm phủ đêm xuân, một đêm triền miên, tuy thiếu thốn những lời lẽ yêu đương nhưng một phen tình nồng đủ để khắc ghi đến chết. Hai người ôm nhau ngủ đến trời sáng.

Trọn đời trọn kiếp của Thương Liệt Bạch Ninh chưa từng đáp lại, nhưng y trao ra dịu dàng triền miên gấp bội ở cạnh Thương Liệt, dù chẳng có một lời hứa song trái tim Thương Liệt cũng chìm trong thỏa mãn. Vì vậy mà hai người bắt đầu gắn bó như keo sơn, âu yếm đến nỗi khiến không ít tiểu quan sinh lòng đố kỵ, duy chỉ Thương Kỳ là nhìn thấy rõ điều khác thường bên trong.

“Hoa đẹp không nở lâu, cảnh đẹp khó lòng bền, dùng sắc giữ người thì giữ được mấy hồi đây? Cứ chờ đi, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.”

Trái tim con người là phải dùng tim đổi lấy, Bạch Ninh trao đi sắc đẹp bắt quả chỉ có thể thỏa mãn Thương Liệt nhất thời, Thương Liệt tuy không hiểu thói đời nhưng cũng nào phải kẻ ngốc, dần dà sẽ có một ngày y không còn có thể thỏa mãn khát cầu của hai người. Hai người yêu nhau nối kết tâm hồn, thứ họ cần không phải chỉ gần gũi xác thịt, hòa hợp cả thể xác lẫn tâm linh mới là thứ bọn họ theo đuổi.

Thương Liệt kiếm lời không biết làm sao bày tỏ với Bạch Ninh, hẳn chỉ có thể nhân lúc đưa Bạch Ninh lên đỉnh cao của dục vọng mà liên tục nỉ non vào tai Bạch Ninh: “Trọn đời trọn kiếp... Trọn đời trọn kiếp...”

Bạch Ninh hiểu, nhưng vô phương đáp lại, chỉ đành dùng nụ hôn nồng cháy ngăn cản lời hứa hẹn của Thương Liệt, y không muốn nghe, không muốn nghe, y không muốn trọn đời trọn kiếp, y chỉ cần Thương Liệt trong phút chốc là được rồi, như vậy dù cho có một ngày giữa bọn họ không còn gì cả, ít nhất y vẫn níu giữ được đoạn hồi ức này.

Mỗi lần không nghe được câu trả lời của Bạch Ninh là mỗi lần thất vọng, Thương Liệt càng ngày càng u ám, càng ngày càng lạnh lùng, từ núi băng ngàn năm thăng thẳng lên thành núi băng vạn năm, ngoài Bạch Ninh không ai dám tiếp cận hẳn trong vòng ba trượng.

Cuối cùng vào một ngày nọ, Thương Liệt lặng lẽ ra đi. Lúc bỏ đi hẳn không mang theo gì cả, Di Lan Uyển gọn gàng sạch sẽ như chưa từng có người đến ở.

“Thương công tử thật là, lần nào bỏ đi cũng chẳng chào hỏi tiếng nào.” Lúc mang cơm đến mới phát hiện Thương Liệt đã bỏ đi, Cảnh Nhi khó tránh than thở với Bạch Ninh đôi câu.

Bạch Ninh biết Thương Liệt đã đi rồi. Y rũ mắt không nói tiếng nào. Đêm hôm ấy, y ngồi trên lầu các mà Thương Liệt vẫn thường đợi y hứng cả một đêm gió lạnh, nước mắt trên đôi gò má nhợt nhạt đều bị thổi khô, y tự bảo với chính mình, đây là lần cuối cùng y chảy nước mắt.

Sau hôm Thương Liệt bỏ đi, huynh đệ Diệp gia nghe tin cũng bỏ đi, trước khi đi Diệp Huyền Y còn chạy tới lạnh lùng giễu cợt Bạch Ninh: “Chắc chắc, cứ tưởng người có thủ đoạn dụ dỗ thế nào mà khiến Thương đại ca mê đến điên đảo thần hồn, không ngờ cũng chỉ được mấy ngày thôi, hừ hừ, chẳng qua chỉ có thế.”

Bạch Ninh nghiêng đầu cười, cười một cách quyến rũ vô ngần: “Chuyện lần này chỉ là lát mềm buộc chặt, tiểu công tử không tin thì tôi đây xin cược với người, hôm khác Thương đại gia nhất định sẽ trở về thăm tôi.”

Sắc mặt Diệp Huyền Y thoáng đổi, nó âm hiểm để lại một câu “Chỉ sợ người chẳng còn mạng chờ huynh ấy trở về.” rồi bỏ đi.

Bạch Ninh nghe xong đánh thót một cái, uy hiếp của Diệp Huyền Y y nào dám xem như trò đùa trẻ con, vì vậy y chọn một ngày lành tuyên bố bỏ nghề, tự tay tháo thẻ bài khắc tên mình xuống, từ đó về sau chuyên tâm là ông chủ nam quán của y, không tiếp khách nữa.

Đến ngày hôm nay nam quán chỉ còn một Thượng Kỳ độc chiếm hào quang, ngoài mặt nam quán đã không còn người đấu đá dữ dội nhưng trên thực tế, để đáp đố tên hồng bài Thượng Kỳ nọ, chúng tiểu quan mới bắt đầu không từ thủ đoạn liều chết ganh đua.

Trường Giang sóng sau xô sóng trước, những chuyện người mới thay thế kẻ cũ ở nam quán cứ dăm ba ngày lại tái diễn một lần, âu cũng là chuyện thường tình.

Bạch Ninh nhìn thấy tất cả nhưng không quản lý bọn chúng, chỉ cần không náo loạn quá lớn y còn tiếc không thể tự thúc giục bọn họ trang giành, bởi vì càng tranh làm ăn của nam quán càng tốt, về phần hồng bài mới, không phải Bạch Ninh xem thường bọn chúng nhưng trong đám tiểu quan chẳng có người nào đủ tiềm chất trở thành hồng bài. Muốn đáp đố Thượng Kỳ? Mười năm sau e vẫn khó. Y đấu cùng Thượng Kỳ bao năm lại chẳng hiểu rõ bản lĩnh của Thượng Kỳ hay sao? Gã nào phải đèn cạn dầu đâu chứ.

Hiện tại tâm nguyện lớn nhất của Bạch Ninh chính là dạy dỗ đàn ông hoàng những đứa bé y đích thân mua về, vài năm sau y muốn tận mắt nhìn thấy chúng nó đáp đố Thượng Kỳ, như vậy mới hả lòng hả dạ.

Song sự đời những tám, chín phần không chiều lòng người, tâm nguyện nhỏ nhoi ấy của Bạch Ninh còn chưa thực hiện đến đâu thì chỉ sau ba tháng yên ổn ngắn ngủi, nam quán lại xảy ra chuyện.

Bạch Ninh mất tích. Mất tích một cách vô cùng đột ngột, Cảnh Nhi ngoài cửa nghe y thét lên một tiếng vội chạy vào xem đã không thấy người đâu, chăn gối trên giường vẫn còn hơi ấm.

Ban đầu Cảnh Nhi còn tưởng Bạch Ninh đang chơi trốn tìm với nó, trước đây Bạch Ninh thi thoảng giả thói trẻ con đùa trêu nó như vậy. Thế nhưng lần này tìm mãi tìm mãi, gọi khản cổ vẫn không thấy Bạch Ninh xuất hiện, Cảnh Nhi mới biết đã xảy ra chuyện không hay.

Bạch Ninh mất tích khiến nam quán rơi vào tình cảnh vô chủ, Cảnh Nhi hết cách đành đến cầu xin Thượng Kỳ đứng ra lo liệu, Thượng Kỳ nghe xong im lặng cả nửa ngày, thật lâu sau đó mới mở miệng nói: “Ta đã bảo sớm muộn cũng xảy ra chuyện mà, ai không trêu lại cứ dây vào đám người giang hồ kia, đây là họa hẳn tự rước về, người đến tìm ta ta làm được gì, tìm người ư? Ta không có bản lĩnh đó. Thôi thì tạm thời thay hẳn trông nom nam quán vậy.”

8. Chương 8

Và thế là thuận lý thành chương, Thượng Kỳ trở thành bảo đầu mới của nam quán, đương nhiên chỉ là tạm thời, nhưng nếu Bạch Ninh mãi không về thì tạm thời chẳng mấy chốc sẽ biến thành chính thức. Thượng Kỳ tuy mạnh miệng nhưng rốt cuộc vẫn có chút cảm giác bầu bí thương nhau, gã âm thầm sử dụng các mối quan hệ của mình tìm kiếm Bạch Ninh, tiếc rằng không mang lại bao nhiêu kết quả nhưng vẫn đủ ép quan phủ dán cáo thị tìm người, bề ngoài xem như trọn tình trọn nghĩa.

Sự mất tích của Bạch Ninh nói một cách chính xác là bị kẻ khác bắt cóc.

Ai bắt cóc y? Ngoài tên nhóc Diệp Huyền Y từng đe dọa thì còn ai trồng khoai đất này.

Thật ra hận thù của một thiếu niên thường không dữ dội như thế, nói trắng ra Bạch Ninh cũng chưa đắc tội gì nó, chỉ thi thoảng bông đùa vài câu nhưng Diệp Huyền Y lại khắc ghi vào lòng. Nó cùng Diệp Tử Y đuổi theo Thương Liệt, rồi lợi dụng cơ hội Diệp Tử Y giữ chân Thương Liệt mà lặng lẽ trở về nam quán bắt cóc Bạch Ninh.

Diệp Huyền Y mang Bạch Ninh về Hồng Diệp sơn trang nhốt vào thủy lao. Nó còn chuẩn bị nào sắt nóng, nào roi da định bụng hung hăng đầy dọa Bạch Ninh một phen, nào ngờ đột nhiên có người đến báo Diệp Tử Y cùng Thương Liệt trở về. Diệp Huyền Y bị dọa thót tim, tưởng rằng mình lỡ để lại sơ hở nên quảng chuyện hành hạ Bạch Ninh qua một bên mà vội vã chạy ra nghe ngóng tin tức.

Thủy lao của Hồng Diệp sơn trang đặc biệt lạnh lẽo, nghe nói nước được dẫn từ hàn đàm ngàn năm, Bạch Ninh bị nhốt trong thủy lao chưa tới nửa ngày đã bị hơi lạnh làm cho cả người lạnh run, răng đánh lập cập, chỉ đành vừa chà tay vừa chạy qua chạy lại để giữ ấm. Chạy chưa được mấy bước, trên người Bạch Ninh chợt rơi ra một miếng ngọc bội.

Bạch Ninh thoáng ngẩn người nhất lên xem thử, đây chẳng phải ngọc bội hôm trước Diệp Tử Y cho y hay sao? Lúc ấy Diệp Tử Y, à không, Diệp Huyền Y từng nói gì thế nhỉ?

“...Dựa vào lệnh bài này người bất cứ lúc nào cũng có thể tìm bất kỳ kẻ nào trong Hồng Diệp sơn trang giúp người làm một việc.”

A, có dịp thử dùng ngọc bội này rồi! Trẻ con đúng là trẻ con, cần nhắc thiếu chu đáo, ấy vậy mà quên lấy ngọc của y đi, này chẳng phải đường hoàng cho y cơ hội bỏ trốn hay sao?

“Vị tiểu ca bên kia ơi, người nhận ra ngọc bội này chứ?” Vì lạnh nên giọng của Bạch Ninh cũng run lên.

Tên cai ngục bước tới, vừa thấy ngọc bội thì sắc mặt lập tức thay đổi, vội vã chạy đi thông báo. Một lúc sau, một gã đàn ông trung niên ăn vận như quan gia bước vào.

“Người là người thế nào? Từ đâu có được miếng ngọc này?”

Bạch Ninh gượng cười và đáp: “Do Bạch đại công tử cho tôi, nghe nói dựa vào tấm lệnh bài này bất cứ lúc nào cũng có thể tìm bất kỳ kẻ nào trong Hồng Diệp sơn trang giúp làm một việc, đúng không?”

“Không sai, nhưng người lấy gì chứng minh ngọc bội này do Bạch đại công tử tặng người?” Quan gia ngờ vực quan sát Bạch Ninh. Người chốn phong trần đương nhiên có hơi thở của chốn phong trần, đường đường là đại công tử của Hồng Diệp sơn trang có gì lại kết giao với hạng người như vậy, vả lại hạng người đó tại sao bị tiểu công tử nhốt vào thủy lao?

“Ông có thể tìm Diệp đại công tử đối chất, có điều trước khi kiểm tra có thể để tôi ra khỏi đây được chăng, nhốt đại ở chỗ nào khác cũng được, ở đây lạnh quá.”

Bạch Ninh biết vị Diệp đại công tử kia nhất định không thiện lương như bề ngoài của hắn, song sự tình đã đến nước này, y nhất định phải nắm bắt dù chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi, chuyện tiếp theo thế nào chỉ đành tùy cơ ứng biến, biết đâu sau khi ném chút đau khổ lại vẫn còn mạng mò về nam quán.

Quản gia tỏ vẻ trầm ngâm rồi nhìn ngọc bội, cuối cùng dặn dò cai ngục đổi nơi khác giam giữ Bạch Ninh. Tuy nơi đó cũng bẩn thỉu lạnh lẽo nhưng so với thủy lao đúng là một trời một vực.

Đến nửa đêm, lúc Bạch Ninh dựa vào tường thiếp đi, cửa lao rầm một tiếng mở ra làm y giật mình tỉnh giấc, ngẩng lên nhìn lại thấy trong ánh lửa mờ hồ chính là bóng dáng của Diệp Tử Y.

Diệp đại công tử bước đến trước mặt Bạch Ninh từ cao nhìn xuống, nhìn đến Bạch Ninh khó chịu trong lòng.

“Chuyện này là đệ đệ ta quá đáng, ta đã giam nó vào phòng nửa tháng không cho ra ngoài.” Diệp Tử Y nhặt nhẻo tiếp, “Ngọc bội ta nhận lại, đây là ngân phiếu một vạn lượng, tướng công cầm lấy rồi mau chóng rời khỏi Hồng Diệp sơn trang, từ nay về sau ta không muốn gặp lại tướng công, cũng không hy vọng chuyện hôm nay có kẻ khác biết được, bằng không... Tướng công phải biết rằng tướng công không có miếng ngọc thứ hai cứu mạng mình đâu.”

Trong giọng nói ẩn giấu uy hiếp nặng nề.

Bạch Ninh cố giấu khó chịu trong lòng để vẽ nên nụ cười quyến rũ thường ngày, lập tức nhận lấy ngân phiếu và nói: “Đương nhiên, tuy tôi làm nghề bán rẻ xác thịt nhưng vẫn giữ chữ tín, sau khi về nam quán tôi sẽ không tiếp khách nữa, bảo đảm tuyệt đối không tiếp bất cứ kẻ nào, bao gồm cả Thương... A, ai cũng không gặp...”

“Quản gia, tiền tướng công rời Hồng Diệp sơn trang từ cửa nam, đừng để người khác nhìn thấy.” Diệp Tử Y lại nhìn Bạch Ninh, sau đó dặn dò quản gia rồi xoay lưng rời khỏi địa lao.

Tóm lại nhặt về được cái mạng nhỏ.

Đứng ngoài Hồng Diệp sơn trang, trong gió đêm lạnh lẽo, Bạch Ninh bấy giờ mới cảm thấy sợ hãi. Từ xưa đến nay y chưa từng tới gần cái chết đến thế, dù năm xưa tận mắt chứng kiến Thương Hương bị đánh chết ngay trước mặt, thứ cảm giác ấy vốn bị thương nhiều hơn sợ hãi. Không như lần này chỉ là sợ hãi đơn thuần, rất kỳ lạ, lúc ở thủy lao có lẽ cái lạnh thấu xương đã đánh lạc hướng chú ý của Bạch Ninh nên không sợ là mấy, nhưng hiện tại nỗi sợ lại mạnh mẽ gặm nhấm thể xác và tinh thần y, hại y nhũn chân không cất nổi bước.

Có điều... Nghỉ ngơi trong chốc lát, Bạch Ninh vẫn quyết định nhân trời còn tối rời khỏi Hồng Diệp sơn trang càng xa càng tốt, ai biết Diệp Tử Y có đổi ý giữa chừng muốn giết chết y hay không. Thật lòng mà nói y tưởng tám phần Diệp Tử Y sẽ giết chết mình, ai bảo cứ thích giành đàn ông của gã, có trời biết hôm nay tâm trạng gã sao lại tốt đến mức thả y ra, còn cấm túc Diệp Huyền Y và cấm nó không được tìm y gây rối.

Mang theo ngọn đèn lồng soi đường quản gia để lại đi được vài bước, Bạch Ninh bỗng dừng chân, y nghĩ tới một khả năng. Lẽ nào Thương Liệt cũng đang ở Hồng Diệp sơn trang? Bằng không có gì Diệp Huyền Y lại rộng lượng bỏ qua cho y như vậy.

Vừa nghĩ đến khả năng này, tim Bạch Ninh chợt nhói đau, y ngoái đầu nhìn về hướng Hồng Diệp sơn trang rồi ngẩn ngơ cả nửa ngày, cuối cùng thở dài một hơi và cô đơn bỏ đi.

Kết thúc rồi. Từ ngày Thương Liệt rời khỏi nam quán, hắn và y đã không còn quan hệ gì nữa, y còn có gì để mơ mộng hão huyền đây?

Thơ thơ thẩn thẩn chẳng biết đi được bao lâu, bên tai bỗng vang lên tiếng sói tru mới kéo Bạch Ninh về với hiện thực.

Sói?!

Bốn bề một màu đen thẫm, không biết từ khi nào xuất hiện những đốm sáng xanh lục bám theo sau Bạch Ninh. Đó chính là ánh sáng phản chiếu từ mắt sói trong đêm. Nếu chẳng phải nghe thấy tiếng tru, tám phần Bạch Ninh sẽ cho rằng những đốm sáng ấy chính là lửa ma trong truyền thuyết.

Sắc mặt Bạch Ninh thoát cái trắng bệch, tay cầm đèn lồng nhưng chẳng buồn nhìn đường mà cứ cầm đầu cầm cổ chạy thẳng.

Diệp Tử Y đáng chết, gã còn ác độc hơn Diệp Huyền Y, cố ý thả y đi giữa đêm, cố ý dẫn y đến con đường này, thì ra đều chỉ vì muốn y bị sói ăn thịt.

Không biết vấp phải cành cây hay viên đá mà Bạch Ninh ngã sổng soài trên đất, đèn lồng trong tay văng đi rồi xoẹt một tiếng bén lửa, khu vực chung quanh thoáng chốc sáng lên, song lửa chẳng tỏa sáng được bao lâu đã vội lụi tàn. Màn đêm giờ đây chỉ còn ánh sao yếu ớt chiếu rọi.

Tiếng tru của lũ sói lại vang lên, lần này không chỉ một tiếng mà cả tràng dài hô ứng lẫn nhau vọng lại từ bốn phía.

Bạch Ninh hoảng hốt quay đầu lại, đốm xanh sau lưng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng gần, y như có thể nghe thấy tiếng hít thở từ miệng lũ sói, nỗi sợ hãi của cái chết thúc giục Bạch Ninh nhắm tịt mắt lại song y vẫn không cam lòng mà hét lên một tiếng chói tai: “THƯƠNG LIỆT!”

Y không hy vọng Thương Liệt trong Hồng Diệp sơn trang nghe được, y chỉ hy vọng... Chỉ hy vọng Thương Liệt cùng y tâm linh tương thông, biết rằng trước khi y chết vẫn nhớ nhung hắn, nhớ nhung hắn như ngày nào.

Là y đã sai. Có gì lại vì một lý do tẻ nhạt buồn cười mà không màng đến tấm chân tình của Thương Liệt, đẩy mối quan hệ giữa họ đến mức dung tục nhất. Nếu sớm biết sẽ chết sớm như vậy y đã bỏ mặc tất cả, chẳng cần để tâm bất cứ chuyện gì, chỉ cần được ở cạnh Thương Liệt thêm một ngày cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

“Thương Liệt!”

Tiếng sói tru mỗi lúc một thâm thiết, lần thứ hai gọi tên Thương Liệt Bạch Ninh hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng đã nhắm tịt mắt lại, vì vậy y không phát hiện trong tiếng sói tru, tốc độ đốm xanh tiếp cận y càng lúc càng chậm, mãi đến khi con sói cuối cùng ăng ăng rồi lịm đi, y mới phát giác có gì bất thường và mở choàng mắt ra.

Mùi máu nồng nặc theo gió phả vào mặt, dưới ánh sáng lập lờ của sao trời, những đốm sáng xanh đáng sợ tất cả biến mất không còn dấu vết. Còn lại duy chỉ bóng trắng nhạt nhòa đứng cách y ba bước và đang bình tĩnh nhìn y.

“Thương Liệt!”

Bạch Ninh vừa sợ vừa mừng đứng lên, nào ngờ vừa bước một bước thì mắt cá chân chợt đau nhói rồi lao đảo ngã nhào dưới chân bóng trắng. Nương theo ánh sao, Bạch Ninh rốt cuộc nhìn rõ mặt mũi người nọ.

Tám phần giống Thương Liệt, song không phải Thương Liệt.

“Tôi là đại ca của Thương Liệt, Thương Lãm.” Người nọ nhạt nhẽo nói. Khác với sự lạnh lùng của Thương Liệt, giọng của gã man mác chút gì cô đơn.

“Đại ca của Thương Liệt?” Bạch Ninh sửng sốt, Thương Liệt còn có đại ca?

“Đệ còn đi được không?” Thương Lãm chìa tay đỡ Bạch Ninh đứng dậy.

“Được... Huynh là đại ca của Thương Liệt, tại sao huynh lại ở đây?” Bạch Ninh co chân rồi duỗi thử, tuy rất đau nhưng miễn cưỡng vẫn đi được.

“Thương Liệt nhờ tôi chăm sóc đệ vài ngày.” Giọng Thương Lãm vẫn tẻ nhạt như cũ, tẻ nhạt đến mức gần như không có điểm nhấn.

Bạch Ninh ngạc nhiên ngẩn ra nửa ngày mới đột nhiên cúi gầm mặt xuống, y không muốn để người khác nhìn thấy đôi mắt dần đỏ lên của mình, y thề rằng không bao giờ chảy nước mắt lần nữa... Thế nhưng mắt lại chưa xót, ngực cũng chưa xót quá.

“Thương Liệt... Hắn đang ở Hồng Diệp sơn trang sao?”

“Ừm... Đệ ấy vốn giữ chân huynh đệ họ Diệp, hôm nọ đột nhiên phát hiện Diệp Huyền Y biến mất nên lập tức dùng bồ câu đưa tin nhờ tôi đến chăm sóc đệ để phòng rủi ro, không ngờ Diệp Huyền Y tay chân lại nhanh nhẹn đến thế, may mà tôi tới kịp...”

Nói đến đây ánh mắt Thương Lãm thoáng đổi, chung sống ba năm năm, Thương Liệt đối xử với người đại ca như gã không quan tâm hay chẳng buồn để ý, đương nhiên đây là thái độ duy nhất Thương Liệt dành cho tất cả mọi người. Lần này là lần đầu tiên, lần đầu tiên Thương Liệt trong thư dùng một chữ “Xin”.

Vẫn chưa hiểu rõ giữa Thương Liệt và huynh đệ họ Diệp xảy ra chuyện gì nhưng lúc này đây Bạch Ninh chẳng còn tâm trạng dò hỏi, lòng y ê ẩm như nhối, hy vọng lập tức được gặp Thương Liệt dày vò y như sắp khóc đến nơi.

“Đi thôi.” Giọng nói lạnh nhạt của Thương Lãm vang lên bên tai xua đi phần nào nỗi nhớ của Bạch Ninh.

“Đi đâu?”

“Thương Gia Bảo, bàn tay huynh đệ họ Diệp vẫn chưa với vào tới Thương Gia Bảo.”

“Đệ, đệ không đi...” Bạch Ninh trong lòng giật thót, nơi đó là nhà Thương Liệt, không hiểu vì sao y lại nghĩ tới câu nói tuy lỗi thời nhưng không sai vào đâu cho được: Con dâu cuối cùng vẫn phải gặp mặt cha mẹ chồng!

Thương Lãm liếc mắt nhìn y, vẫn giọng tẻ nhạt muôn thuở: “Đó là chuyện của đệ, trách nhiệm của tôi là dẫn đệ an toàn về Thương Gia Bảo cho Thương Liệt, đệ bằng lòng ở lại hay không cứ chờ Thương Liệt về quyết định.”

Vì vậy mặc cho Bạch Ninh bằng lòng hay không, tóm lại y vẫn bị Thương Lãm dẫn về Thương Gia Bảo.

Thương Gia Bảo ẩn giữa dãy núi trùng điệp, xây dựng trên vách núi và dùng xích sắt giữ lại, người muốn vào bảo phải ngồi làn tre mới có thể lên tới.

Sau khi tới Thương Gia Bảo, Bạch Ninh mới phát hiện nơi đây lại là thế ngoại đào nguyên.

Thường nói càng cao càng lạnh, theo lý mà xét núi trên đỉnh núi sẽ lớn vô cùng, song Thương Gia Bảo lựa chọn sườn núi được chắn gió ba mặt, đứng nơi đất bằng lại có thể ngắm đỉnh núi tuyết phủ trắng ngần, bốn bề quanh năm sương mù bao phủ, vào những lúc sương mù dày đặc, Thương Gia Bảo tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Nô bộc trong bảo không nhiều, một quản gia, một phụ nữ nấu nướng giặt giũ và bốn tỷ nữ xinh xắn, tính cả Thương Lãm và Bạch Ninh tổng cộng chưa tới mười người. Về sau Bạch Ninh mới biết những người mình gặp chỉ là những nô bộc hầu hạ Thương Liệt và Thương Lãm, nói chính xác thì tòa nhà trên vách núi không phải là nơi ở chính của họ, Thương Gia Bảo chân chính nằm sâu dưới chân núi.

Con dâu xấu xí vẫn chưa gặp cha mẹ chồng, đến Thương Gia Bảo Bạch Ninh mới biết cha mẹ Thương Liệt đều đã qua đời, tuy trên danh nghĩa Thương Liệt là bảo chủ nhưng vì tính cách của Thương Liệt, mọi chuyện hằng ngày đều do Thương Lãm lo liệu.

Ngày ấy khi Thương Liệt gặp chuyện, Thương Lãm liền hoài nghi huynh đệ họ Diệp, chút tâm tư Diệp Tử Y dành cho đệ đệ Thương Lãm sớm đã nhận ra, người nắm được hành tung thường ngày của Thương Liệt ngoài mình và đám tỷ nữ, e chỉ còn huynh đệ họ Diệp thường xuyên thăm viếng Thương Gia Bảo. Bởi lẽ lúc huynh đệ họ Diệp chạy đến giả mù sa mưa yêu cầu gã cùng tìm Thương Liệt, Thương Lãm thẳng thừng cự tuyệt, trời biết huynh đệ nhà họ lại có chủ ý gì khác.

Một cách âm thầm, Thương Lãm không ngừng tìm kiếm tung tích Thương Liệt, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, đồng thời phái người giám sát huynh đệ họ Diệp. Trên thực tế lúc Diệp Huyền Y tìm thấy Thương Liệt, gã cũng nắm được tin cùng một lúc, do kiêng dè huynh đệ nhà họ nên gã không hề trực tiếp ra mặt mà chỉ âm thầm dùng cách truyền tin độc môn của Thương Gia Bảo liên lạc với Thương Liệt, đồng thời báo với Thương Liệt nỗi nghi ngờ của gã.

Giữa huynh đệ họ Diệp và người đại ca ruột thịt, đương nhiên Thương Liệt lựa chọn tình thân. Thương Lãm không biết vì sao Thương Liệt không quay về Thương Gia Bảo mà tiếp tục ở lại nam quán và giữ khoảng cách nhất định với huynh đệ họ Diệp, mãi đến khi nhận được thư Thương Liệt gửi về cầu xin gã bảo vệ Bạch Ninh, gã mới vỡ lẽ nguyên nhân thật sự.

Những tình huống này đều do Bạch Ninh những ngày nhàn rỗi tại Thương Gia Bảo moi được từ miệng bốn tỷ nữ xinh đẹp, bốn cô nàng mới chỉ mười bảy, mười tám, thuở nhỏ lại trưởng thành trong bảo, xưa nay

không gặp gỡ người bên ngoài, bản chất đơn thuần đến không thể đơn thuần hơn được nữa, làm sao là đối thủ của Bạch Ninh, vì thế chỉ vài ba bận miệng lưỡi, không chỉ hoàn cảnh trong bảo, y biết cả việc bốn cô nàng vốn là người làm ấm giường lão bảo chủ lúc còn sống chuẩn bị cho hai người con trai, tiếc thay hai người này một cô đơn, một lạnh lùng, bao năm chẳng buồn chạm vào bất cứ ai trong bốn nàng, khổ tâm của lão bảo chủ xem như lãng phí một phen.

Ba tháng buồn tẻ thấm thoát trôi qua, Thương Liệt cuối cùng cũng về, hắn chưa kịp đặt mông ngồi xuống đã bị Bạch Ninh nghe tin ù chạy tới ôm chầm vào lòng, dùng sức cắn mạnh vào môi hắn một nhát, cắn khéo đến nổi mặt mũi Thương Liệt phủ lên một màu đỏ khả nghi, cắn khéo đến nỗi Thương Lãm và bốn nàng tỳ nữ may mắn chứng kiến cảnh ấy phải trợn mắt há mồm.

“Ta muốn xuống núi, ta phải về nam quán.” Cắn xong, Bạch Ninh chùi miệng rồi hùng hồn đề xuất yêu cầu của mình.

Sắc hồng trên má Thương Liệt nhạt dần, một lúc lâu sau mới khe khẽ thốt lên một chữ: “Được!”

Chỉ một chữ đơn giản ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn lại mang đến kinh ngạc trên mặt Thương Lãm và bốn tỳ nữ. Thương Liệt nói chuyện! Vậy mà hắn đã nói chuyện! Mặt trời hôm nay mặt từ hướng nào thế?

“Người phải đưa ta về.” Được đằng chân lên đằng đầu.

“Được!” Cầu được ước thấy.

“Ta không đuổi người đi, người không được rời khỏi ta.” Hình như ngày càng quá đáng.

“Được!” Ánh mắt Thương Liệt chợt sáng lên.

“Ta tháo thẻ bài rồi, sau này người phải chịu trách nhiệm làm việc kiếm tiền nuôi ta.” Gì đây? Cầu hôn?

“Được!” Đồng ý vô cùng nhanh chóng cứ như sợ Bạch Ninh đột nhiên đổi ý.

“Vậy sáng mai đi ngay nhé.” Nơi này y ở chán rồi.

“Được!”

“Phải rồi, ta mặc kệ người và vị Diệp đại công tử quan hệ thế nào, sau này không cho gặp lại hắn nữa.”

“Được!” Điều này hoàn toàn không thành vấn đề, phía Diệp Tử Y hắn đã giải quyết xong, người nọ sẽ chẳng không biết điều mà xuất hiện trước mặt hắn.

“Dù bất cần đụng mặt cũng phải làm bộ không thấy.”

“Được!”

“Trông người bẩn chưa kia, mau đi tắm rửa đi, tắm xong ta nấu cơm cho người ăn.” Cuối cùng cũng vẽ nên nụ cười quen mà Thương Liệt quen thuộc.

“Được!”

“Đi nào.”

“Được!”

Thương Liệt theo sau Bạch Ninh rời đi, về phần Thương Lãm cùng bốn tỳ nữ phía sau từ giây phút Bạch Ninh bước vào đã bị Thương Liệt triệt để lơ đi.

Hôm sau Thương Lãm tiễn Thương Liệt và Bạch Ninh rời Thương Gia Bảo, dõi theo bóng lưng khuất dần của người đệ đệ ruột thịt, từ hôm qua tới giờ gã vẫn chưa thoát khỏi cảm giác ngỡ ngàng với kết cục khó tin này.

Người em trai chẳng màng thứ gì của gã cứ thế bị người ta bắt cóc đi mất?

9. Chương 9: Vĩ Thanh

Lúc trở về, Bạch Ninh ôm theo người đẹp bên cạnh lại chẳng khiến người trong nam quán nào động xôn xao. Dưới cái nhìn của chúng tiểu quan, núi băng ngàn năm sớm đã trở thành vật sở hữu chuyên quyền của Bạch Ninh tướng công.

Chỉ có Thượng Kỳ hừ lạnh một tiếng ra chiều phật ý, gã nói: “Không ngờ mạng người lại lớn đến thế, vậy mà vẫn sống sót trở về.”

Đối phó với tên kẻ thù không đội trời chung Thượng Kỳ, Bạch Ninh nửa bước cũng không nhường, y lập tức cản trả: “Người vẫn chưa chết ta làm sao chết được, ta phải chờ xem người chết thế nào trước chứ.”

“Tiếc quá nhỉ, ta chết thế nào người không có cơ hội xem đâu.” Thượng Kỳ không giận, đầu chẳng buồn ngẩng lên mà vung ra một xấp ngân phiếu cho Bạch Ninh, “Ta muốn chuộc thân.”

Bạch Ninh sững sốt, hình như sau ngày quen biết Thương Liệt thường có người vung ngân phiếu trước mặt y, cứ như ngân phiếu chẳng phải tiền bạc nên ai cũng có thể vung ra cho được.

Không đợi Bạch Ninh trả lời, Thượng Kỳ quẳng ngân phiếu ra rồi xoay lưng bỏ đi.

“Cảnh Nhi, Cảnh Nhi, đệ tới đây...” Lúc Bạch Ninh lấy lại tinh thần, bóng Thượng Kỳ đã khuất hẳn tầm mắt, Bạch Ninh hết cách đành gọi Cảnh Nhi đến hỏi Thượng Kỳ đào đâu ra lăm ngân phiếu chuộc thân như vậy.

Cảnh Nhi lạch bạch chạy tới, nhỏ tiếng giải thích: “Bạch Ninh tướng công, những ngày tướng công mất tích đều nhờ Thượng Kỳ tướng công chống đỡ nam quán, trước đó Tri phủ đại nhân từng muốn chuộc thân cho Thượng Kỳ tướng công nhưng vì tướng công đi vắng, Thượng Kỳ tướng công sợ nam quán không kẻ trông nom mới ở lại chưa đi...”

“Hắn tốt bụng vậy sao...”

Bạch Ninh lâu bầu rồi bảo Cảnh Nhi mang sổ sách đến, y kéo Thương Liệt cùng kiểm tra một phen nhưng chẳng tìm ra sai sót gì, cuối cùng chỉ đành hậm hực nói với Thương Liệt: “Tên kia chẳng biết lại bày trò ma quỷ gì nữa, tuy ta luôn ghét cay ghét đắng hắn nhưng lần này không thể không nhận món nợ tình này của hắn, hôm nay hắn muốn đi, ta nhất định phải trả xong cho hắn, người nói xem tặng hắn lễ vật gì tốt đây?”

Thương Liệt nhìn Bạch Ninh nhưng chỉ vuốt ve mặt y chứ không nói tiếng nào.

Sớm biết chẳng thể có được đáp án từ miệng Thương Liệt, Bạch Ninh chỉ theo thói quen hỏi chơi vậy thôi, hỏi xong không buồn liếc Thương Liệt cái nào mà tiếp tục cúi đầu trầm ngâm.

Một lúc sau y lại nói: “Xưa nay tiểu quan sau khi được chuộc thân, nhiều nhất ba đến năm năm vinh quang để rồi tựa như đóa cúc héo tàn, không chết dưới tay kẻ phụ tình thì cũng có khổ bơ vơ, chết thảm đầu đường xó chợ, tuy ta không vừa mắt hắn nhưng dù sao cũng là kẻ cùng chung cảnh ngộ, thứ khác ta không nỡ tặng, thôi thì giữ lại căn phòng nơi hậu viện này cho hắn, thủy chung tránh hắn tương lai không nhà để về.”

Thương Liệt nhẹ nhàng kéo y vào lòng, trong mắt loáng thoáng niềm vui. Tiểu bảo đầu này rốt cuộc vẫn rất mềm lòng, song chẳng phải hắn thích điểm này của y ư. Chính vì sự mềm lòng của tiểu bảo đầu mà bọn họ mới có cơ hội gặp gỡ rồi chung sống bên nhau.

“Ta không nỡ bỏ nam quán, người có trách ta không?” Dựa vào lòng Thương Liệt, Bạch Ninh im lặng thật lâu rồi chợt mở miệng hỏi. Y biết Thương Liệt không thích nơi bẩn thỉu như nhuộm như nam quán nhưng vẫn đòi hỏi Thương Liệt trở về cùng y.

Trả lời Bạch Ninh là một nụ hôn nồng ấm vô ngần.

Nơi có người, chính là đào nguyên của ta. Tuy không nói ra nhưng ý Thương Liệt Bạch Ninh rất rõ. Đắm chìm trong ngọt ngào hạnh phúc vô bờ, tiểu bảo đầu bắt đầu cởi bỏ quần áo của núi băng. Y thích giây phút núi băng biến thành núi lửa, tiếng thở dốc của gã đàn ông kia khiến y trầm luân hơn bất cứ thứ gì trên đời này.

Hạnh phúc, thật ra giản đơn thế đấy. Mặc kệ tất thảy, chỉ là sự nối kết trái tim giữa hai con người vậy thôi.

Chính văn hoàn.

10. Chương 10: Phiên Ngoại

Lúc Thương Liệt ra đời, hẳn không khóc.

Bà đỡ lấy đứa bé từ trong bụng mẹ ra cứ ngỡ là thai chết, thiếu chút bị Thương lão gia nổi trận lôi đình dọa sợ mất mật.

Bấy giờ cậu bé Thương Lãm sáu tuổi hiếu kỳ nhéo mặt tiểu đệ đệ làm cho cái miệng nhỏ xíu của thằng bé khê cử động, Thương lão gia mới biết con trai út của mình ấy vậy mà vẫn còn sống.

Đến tuổi học nói, Thương Liệt chậm chạp không nói tiếng nào, dọa trên dưới nhà họ Thương tưởng rằng thằng bé bị câm, duy chỉ Thương phu nhân không tin con trai lại không thể nói chuyện, ngày ngày kiên nhẫn dạy Thương Liệt phát âm. Thương phu nhân sức khỏe yếu, hôm nọ vì quá mệt mỏi nên ngất đi, trong lúc mơ màng bà loáng thoáng nghe thấy Thương Liệt gọi một tiếng “Mẹ”.

Con trai của bà không câm, Thương phu nhân nhờ niềm vui ấy đã cố chống chọi với bệnh tật thêm được vài năm, cuối cùng ôm theo nỗi lo của một người mẹ mà lìa đời. Trước khi lâm chung, bà mời người bạn thân lâu năm, cũng là Diệp phu nhân của Hồng Diệp sơn trang, dẫn theo con trai đến Thương Gia Bảo.

Đứa bé ấy chính là Diệp Tử Y nhỏ hơn Thương Liệt một tuổi.

Nằm trên giường bệnh, Thương phu nhân cầm tay Thương Liệt và Diệp Tử Y dặn dò: “Liệt Nhi, thế giới của một người là không hoàn chỉnh, trong cuộc đời mỗi người sao có thể thiếu bạn bè và người thân, con đã có một anh trai, con còn thiếu một bằng hữu. Tử Y là con trai người chị em tốt nhất của mẹ, mẹ hy vọng con và nó có thể được như mẹ và Diệp di nương của con, trở thành người bạn, người anh em đồng sinh cộng tử, họa phúc cùng gánh.”

Chưa buồn liếc đến Diệp Tử Y lần nào, Thương Liệt chỉ im lặng khẽ gật đầu với mẹ xem như hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của bà.

Tính tình của Thương Liệt không cởi mở thoải mái như Thương phu nhân, cũng không thận trọng phóng khoáng giống Thương lão gia, nếu không phải mặt mũi của hắn giống hệt Thương lão gia, Thương lão gia chắc đã nghi ngờ bà mụ giao lầm đứa trẻ nhà khác cho ông.

Tuy không bao giờ đếm xỉa đến người khác, thậm chí lạnh lùng với mọi chuyện nhưng thiên phú trên phương diện võ học của Thương Liệt làm Thương lão gia vô cùng vui mừng. Thương Gia Bảo có người kế thừa, bởi lẽ Thương lão gia vì nhớ đến người vợ quá cố trong lúc luyện công mà tẩu hỏa nhập ma, trước khi lâm chung đã yên tâm giao Thương Gia Bảo cho Thương Liệt.

Tiếc thay Thương lão gia ngàn tính vạn suy vẫn tính sót tính cách của Thương Liệt.

Thương lão gia những tưởng giao Thương Gia Bảo cho Thương Liệt là có thể gởi cậy cảm giác trách nhiệm của một người đàn ông, giúp con trai có cuộc sống như người bình thường. Thế nhưng với một Thương Liệt xưa nay chỉ sống trong thế giới của mình, cả cha mẹ mất đi cũng không sa sút bao ngày mà nói, Thương Gia Bảo làm sao có thể chen vào cuộc sống của hắn.

Vì thế, để bảo vệ và giữ lại Thương Gia Bảo, Thương Lãm không thể không ra mặt gánh vác tất cả trách nhiệm của Thương Liệt. Danh không chính, ngôn không thuận, Thương Lãm chẳng biết đã chịu bao nhiêu gian nan, bị không biết bao nhiêu người gièm pha. Thương Liệt nào phải không rõ hoàn cảnh gian nan của huynh trưởng, chỉ là hắn không quan tâm, cũng chẳng buồn để ý, cứ thế mà tiếp tục sống trong thế giới tự hắn dựng nên.

Không ít người muốn bước chân vào thế giới của Thương Liệt nhưng ngay cả người huynh trưởng Thương Lãm cũng phải từ bỏ ý định muốn đùm bọc lẫn nhau với em trai. Ấy vậy lại có một người vẫn không ngừng

nỗ lực phá vỡ cánh cửa khóa lại con tim Thương Liệt.

Người đó chính là Diệp Tử Y.

Mặt mũi của Diệp Tử Y vô cùng giống Diệp phu nhân, đậm chất dịu dàng mỹ lệ của phái nữ, vì vậy được người của toàn trang yêu chiều nâng niu. Từ ngày quen biết Thương Liệt, Diệp Tử Y lại nảy sinh hứng thú với tính tình chẳng đoái hoài gì của Thương Liệt.

Ban sơ vì sao lại muốn tiếp cận Thương Liệt sợ rằng chính Diệp Tử Y cũng chẳng còn nhớ, chỉ là đến tìm Thương Liệt bao lần để rồi liên tục bị từ chối, địa vị của Thương Liệt trong lòng gã trái lại mỗi lúc một cao.

Biết đâu như người xưa thường dạy, càng không đạt được lại càng khát khao sở hữu.

Có lẽ Diệp Tử Y cũng vì không cam lòng bị Thương Liệt phớt lờ, gã cả đời chiếm hết yêu chiều lại không thể buông tha ngoại lệ duy nhất ấy, kết quả tự mua dây buộc mình.

Một năm nọ, Thương Liệt mười tám tuổi, Diệp Tử Y mười bảy tuổi.

“Liệt... Ta... Yêu... Người...”

Với Thương Liệt mà nói, bày tỏ của Diệp Tử Y vừa đột ngột lại kỳ quặc, vào tai này ra tai kia, cả đường kiếm đang luyện cũng trôi chảy và ung dung chưa từng khựng lại, tuyết đọng trên vách núi theo kiếm bay tứ tán rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Kiểm lạnh, tuyết lạnh, người càng lạnh.

“Liệt, ta yêu ngươi!”

Cùng một câu nhưng lần thứ hai nói ra mang thêm nhiều phần kiên quyết. Gương mặt Diệp Tử Y vào giây phút ấy thuần khiết vô ngần, xinh đẹp vô ngần. Gã thật sự chân thành, dùng ánh mắt của gã bày tỏ chân thành của mình.

Thương Liệt cuối cùng cũng ngừng luyện và quay sang nhìn Diệp Tử Y.

Bao nhiêu năm nay, đây lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào Diệp Tử Y. Hô hấp của Diệp Tử Y gần như ngừng lại, tim đập nhanh lạ thường như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Cút!” Đây là câu trả lời rõ ràng nhất của Thương Liệt cho lời bày tỏ đã quấy rầy hắn, trước đây tối đa hắn chỉ cau mày thể hiện sự bất mãn của mình.

Diệp Tử Y bỏ đi thế nào Thương Liệt chẳng buồn chú ý, hắn vẫn sống trong thế giới của riêng hắn, không dục không cầu, không buồn không vui, thế giới này trong mắt hắn chẳng khác nào tuyết đọng trên đỉnh núi, mờ mịt một màu trắng xóa không có điểm nhấn.

Phen nọ Diệp Tử Y làm cho Hồng Diệp sơn trang gần như long trời lở đất.

Về sau, vợ chồng Diệp trang chủ đặc biệt dẫn Diệp Tử Y đến Thương Gia Bảo một chuyến, bày tỏ với Thương Liệt bọn họ sẽ không để Diệp Tử Y bám lấy hắn nữa.

Về sau nữa, không biết Diệp Tử Y dùng cách gì uy hiếp vợ chồng Diệp trang chủ mà cuối cùng họ đành nhượng bộ, hứa rằng mỗi năm trong vòng ba tháng từ tháng mười hai đến tháng hai, Diệp Tử Y có thể rời khỏi Hồng Diệp sơn trang.

Ba tháng này là thời gian Thương Gia Bảo chìm trong băng tuyết, đường núi trơn trượt khó đi nhưng Diệp Tử Y là một kẻ cứng đầu, đường núi có khó đi đến đâu, gã dù bò vẫn phải bò đến Thương Gia Bảo.

Thương Liệt rất ghét bị làm phiền, nếu chẳng phải nể mặt mẫu thân qua đời hắn sớm đã ra tay giết chết Diệp Tử Y. Vì thế để tránh mặt Diệp Tử Y, từ tháng mười hai đến tháng hai Thương Liệt đều lấy danh nghĩa hành tẩu giang hồ rời khỏi Thương Gia Bảo.

Hai phen hoài công, Diệp Tử Y cuối cùng cũng nhận ra Thương Liệt cố ý tránh mình, gã bèn bước chân vào giang hồ tìm kiếm Thương Liệt.

Đuổi đuổi tránh tránh cứ như vậy mà qua sáu năm đằng đẳng.

Tháng mười hai năm nay, Thương Liệt theo thói quen rời bảo. Vừa ra khỏi phạm vi thế lực của Thương Gia Bảo hắn liền gặp phải đánh lén của Huyết Ảnh.

Mười tám sát thủ hạng nhất giang hồ dày công bố trí một thế cục nhất định phải chết.

Hắn có thể giữ được mạng sống, chỉ bởi những sát thủ thực hiện thế cục này tuyệt đối không muốn mạng của hắn. Đây là một sơ hở, cao thủ như Thương Liệt cũng chỉ cần một sơ hở nhỏ như vậy để thoát thân.

Ba ngày ba đêm, suốt một trăm dặm, kẻ đuổi giết đã trở thành kẻ bị giết, rốt cuộc Thương Liệt cũng giết sạch mười tám sát thủ đệ nhất giang hồ không chứa tên nào. Thế nhưng vì vậy mà hắn bị thương nặng, cả tính hiệu cầu cứu Thương Gia Bảo cũng không còn sức để lại, cuối cùng ngắt đi tại một con phố vắng vẻ.

Hôn mê chẳng biết bao lâu, sinh mạng từng chút từng chút mất đi, thế giới càng ngày càng yên tĩnh, mãi đến khi một âm thanh như xuyên ngàn khe vạn núi vọng đến bên tai, lay hắn tỉnh dậy từ cõi tối tăm đau đớn.

Mắt vừa mở ra, bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt trong veo tựa nước suối đầu nguồn, vào giây phút ấy, hắn cảm thấy an tĩnh lạ kỳ, sự an tĩnh chỉ có trong thế giới riêng của hắn nay lại xuất hiện trong mắt của một người khác.

Cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn lại trở thành chiếc phao cứu vớt sinh mạng của hắn.

Từ đó về sau, thế giới trong mắt Thương Liệt, vì người nọ mà không còn mệnh mang trắng xóa một màu, vì người nọ điểm tô thêm màu sắc.

Này thì trời xanh mây trắng, này sông biên biển, này cỏ xanh tươi, này hoa đủ màu sắc sặc sỡ, này tường đỏ ngói đen, muôn màu muôn vẻ.

Bạch Ninh là linh hồn thất lạc mà Thương Liệt luôn tìm kiếm trong thế giới riêng của mình, có Bạch Ninh, hắn cảm giác sinh mạng của mình mới hoàn chỉnh, như Thương phu nhân từng nói: “Trên thế gian này nhất định sẽ có một người để con quan tâm.”

Chỉ có điều, quan tâm hắn đã thấu hiểu, nhưng làm sao quan tâm hắn vẫn còn rất mơ hồ. Điểm yếu của Thương Liệt là kinh nghiệm giao tiếp với người khác của hắn gần như bằng không. Nhìn tiểu bảo đầu xun xoe ton hót, hắn không vui nhưng chẳng biết phải biểu đạt thế nào. Tiểu bảo đầu té bị thương, hắn sốt ruột lại không thể bày tỏ, chỉ đành nửa bước không rời lèo đèo theo sau, nhìn y dâng hương, nhìn y bị đụng đến lông cả băng tay, để rồi dùng thủ pháp độc môn của Thương Gia Bảo chữa thương cho tiểu bảo đầu.

Tiếc rằng hai người chung sống với nhau chưa được bao ngày thì Diệp Tử Y lại mò đến tận cửa cứ như âm hồn không tan, lại còn vu oan Thương Lãm, ám chỉ sát thủ là do Thương Lãm phái tới vì muốn mưu đoạt Thương Gia Bảo.

Thương Liệt vụng về trong chuyện tình cảm nhưng không có nghĩa hắn là kẻ ngốc, trước chưa bàn Thương Lãm có cần thiết phải mưu đoạt Thương Gia Bảo hay không, giả sử thật sự do Thương Lãm đứng sau thao túng thì sát thủ của Huyết Ảnh đã không nường tay như vậy, một Thương Liệt còn sống chẳng có tác dụng gì cho Thương Lãm cả.

Sau đó Thương Lãm cũng liên lạc được với Thương Liệt, hai huynh đệ vừa gặp nhau đã cảm thấy Diệp Tử Y chính là kẻ đáng hoài nghi nhất. Ngoài Diệp Tử Y thì không còn ai khác nắm rõ hành tung của Thương Liệt đến thế, hơn nữa cũng chỉ có Diệp Tử Y mới cần Thương Liệt còn sống, mới dạn dò đám sát thủ không được chém giết trắng tay.

Để chứng thực nghi vấn của mình, Thương Liệt cố ý một mình một ngựa tiêu diệt tổng đàn của Huyết Ảnh, Diệp Tử Y nghe tin bèn hốt hải phái người của Hồng Diệp sơn truy đuổi Huyết Ảnh, thậm chí trước khi Thương Liệt bắt được tên cầm đầu gã đã chính tay giết chết đối phương, điều này càng khẳng định suy đoán của Thương Liệt và Thương Lãm.

Nếu không phải sợ bại lộ, Diệp Tử Y hà tất giết người diệt khẩu.

Nếu chỉ như vậy Thương Liệt cũng sẽ không có bất kỳ hành động báo thù nào với Diệp Tử Y, tiếc rằng sau khi trở về nam quán, lúc ở bên cạnh Bạch Ninh, hắn luôn cảm giác được bóng dáng Diệp Tử Y núp trong

bóng tối thoát ẩn thoát hiện. Tên khách thô lỗ Bạch Ninh chạm trán hôm nọ đương nhiên do Diệp Tử Y cố tình tìm đến, rõ ràng gã muốn phá hoại quan hệ giữa hắn và Bạch Ninh.

Khoan dung của Thương Liệt cuối cùng cũng đến cực hạn, hắn mượn cơ hội lần này cố ý làm cho Diệp Tử Y tưởng lầm giữa hắn và Bạch Ninh xảy ra vấn đề, sau đó hắn rời khỏi nam quán, quả nhiên Diệp Tử Y lập tức dẫn Diệp Huyền Y bám sát lấy hắn.

Hắn cố tình giữ chân Diệp Tử Y, định rằng chờ Thương Lãm đến bảo vệ Bạch Ninh mới cùng Diệp Tử Y ngã bài và giải quyết triệt để phiền phức này, nào ngờ Diệp Huyền Y lại nhanh hơn Thương Lãm một bước, bắt cóc Bạch Ninh đi mất. Bất đắc dĩ, Thương Liệt chỉ đành lừa Diệp Tử Y về Hồng Diệp sơn trang vì hắn đoán rằng sau khi bắt người, Diệp Huyền Y sẽ trở về nhà.

Đúng như dự đoán, Bạch Ninh bị bắt về Hồng Diệp sơn trang. May sao Thương Lãm tới kịp, vì vậy Bạch Ninh chỉ bị dọa sợ nhưng không sút mẻ miếng nào. Vừa nhận được tin của Thương Lãm, Thương Liệt không hề do dự mà ngã bài với Diệp Tử Y.

Không chỉ ngã bài, trước mặt vợ chồng Diệp trang chủ mới vân du bên ngoài trở về, Thương Liệt kiêu lời nay lại kể rõ từng chuyện Diệp Tử Y gây ra. Hắn kể khéo đến nỗi trên gương mặt già nua của đôi vợ chồng họ Diệp chẳng còn chỗ nào không nhăn nhúm lại, bọn họ tức giận vô cùng, Diệp trang chủ đánh gãy hai chân Diệp Tử Y ngay tại trận, đồng thời ép gã thề độc vĩnh viễn không được bám lấy Thương Liệt.

Quay về Thương Gia Bảo, còn chưa đặt mông ngồi xuống giường hoàng thì tiểu bảo đầu đã ù vào tặng hắn ngạc nhiên to lớn, hoặc giả phải nói vừa ngạc nhiên vừa vui sướng.

Ấy là một nụ hôn. Tuy thời gian hai người xa nhau không phải quá dài song nụ hôn của tiểu bảo đầu lại khiến Thương Liệt kích động tưởng chừng muốn đè ngay tên loắt choắt kia xuống, may mà hắn vẫn kịp thời nhớ ra sự hiện diện của những người khác.

“Ta muốn xuống núi, ta phải về nam quán.”

“Được!”

“Người phải đưa ta về.”

“Được!”

“Ta không đuổi người đi, người không được rời khỏi ta.”

“Được!”

“Ta tháo thẻ bài rồi, sau này người phải chịu trách nhiệm làm việc kiếm tiền nuôi ta.”

“Được!”

“Vậy sáng mai đi ngay nhé.”

“Được!”

“Phải rồi, ta mặc kệ người và vị Diệp đại công tử quan hệ thế nào, sau này không cho gặp lại hắn nữa.”

“Được!”

“Dù bất cần đụng mặt cũng phải làm bộ không thấy.”

“Được!”

“Trông người bẩn chưa kia, mau đi tắm rửa đi, tắm xong ta nấu cơm cho người ăn.”

“Được!”

“Đi nào.”

“Được!”

Hắn không biết mình đã trả lời bao nhiêu chữ “Được”, hắn chỉ biết với mỗi yêu cầu của tiểu bảo đầu, hắn đều sẽ đáp ứng vô điều kiện.

Đây chính là nuông chiều Thương Liệt dành cho Bạch Ninh.

Hoặc chẳng, phải gọi là yêu.

Không có gì kinh thiên động địa, tình yêu của Thương Liệt hết như con người của hắn mà giấu kín dưới lớp mặt nạ băng giá muôn đời không đổi, thế nhưng Bạch Ninh lại cảm nhận được.

Vì vậy, Bạch Ninh cứ thế mà dựa vào lòng của một núi băng.

Lúc hạnh phúc đến phải lập tức nắm giữ, nhờ một lần, có lẽ sẽ là nhờ một đời. Thông minh như Bạch Ninh làm sao phạm phải sai lầm như vậy.

Từ đó về sau, nam quá có được núi băng ngàn năm làm một chỗ dựa vững chắc...

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-thanh-tu-cam>